
**UN BĂRBAT,
O FATĂ,
O INSULĂ PUSTIE**

un roman de dragoste
de Uirebit

VOLUMUL 3

Ediția I

**Copyright © 2019 - www.uirebit.com - Toate Drepturile
Rezervate!**

*Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată,
în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau
video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără
acordul scris din partea autorului.*

*Aceasta este o carte de ficțiune. Denumirile, personajele,
locurile, întâmplările și incidentele descrise sunt produse ale
imaginației autorului și sunt folosite într-o manieră literară fictivă.
Orice asemănare cu persoane actuale, în viață sau decedate
sau cu întâmplări prezente sau trecute este pură coincidență.*

Tatălui meu.

CAPITOLUL UNU

Vodca, cel mai bun tratament!

Am ieșit șchiopătând din curtea spitalului. Mă internaseră prin ianuarie, iar acum era începutul lui iunie. Cinci luni din viața mea se duseseră pe apa Sâmbetei!

Pășeam cam țeapăn. De vină erau afurisitele de pastile pe care le dădusem peste cap ca un nerod.

Rinichii și ficatul își reveniseră, dar piciorul meu stâng era tot amorțit de la genunchi în jos.

De două ori pe săptămână făcusem naveta cu ambulanța între Spitalul de Psihiatrie și Spitalul Central. Avusesem parte de fizioterapie, masaj și kinetoterapie, dar blestematul de picior se încăpățâna să rămână într-o stare ciudată de semiamorțală.

– Nu te speria! m-a îmbărbătat doctorul. O să-și revină!

Nebunul cel tânăr m-a îmbrățișat strâns, apoi și-a șters o lacrimă și mi-a spus bătându-mă cu palma pe spate:

– Tu ești fratele meu de suferință! Te înțeleg și te plâng din toată inima! Curvele o să ne mănânce capul, bată-le Dumnezeu! Știi... poate c-ar trebui să-l convingi pe doctor să te mai țină aici o vreme. Oricum, pe mine tot aici o să mă găsești!

Se plictisea, sărmanul! Nebunul cel bătrân, colegul lui de salon, se externase demult.

Tabita m-a mângâiat pe cap, apoi mi-a spus cu o față serioasă, aproape maternă:

– Să nu te mai prind pe aici că e vai și amar!

Îngropasem securea războiului. Acum ne purtam politicos unul cu altul, la fel ca două state beligerante care tocmai încheiaseră un armistițiu.

Pe la începutul internării îmi vorbea foarte rar și pe un ton rece, iar eu nu-i vorbeam câtuși de puțin. Mă cufundasem în disperare și muțenie.

Poate de aceea ne împăcaserăm. Ca să te cerți cu cineva, e nevoie de un dialog, nu?

Acum totul era bine: eu n-o mai amenințam niciodată, ea nu mă mai tortura.

În cea de a treia săptămână am reînceput să vorbesc. Mă plictiseam de moarte și o rugasem să-mi dea ceva de citit.

– Așteaptă puțin! mi-a răspuns ea concentrată, în timp ce-mi înțepa fundul cu seringă. Avea o mână foarte ușoară, atunci când era pașnică. Gata, apasă aici!

A revenit după câteva minute și mi-a lăsat pe noptieră o Biblie, apoi a ieșit fără niciun cuvânt.

– Bravo, foarte frumos! m-am văicărit, dând ochii peste cap. Am cerut o carte și-am primit două: și Vechiul Testament, și Noul Testament. Să tot citești!

Uite-așa, deprinsesem obiceiul de a studia Biblia și de a merge seara prin camera asistentelor ca să discut cu Tabita despre Iisus. Ea știa o mulțime de chestii despre Iisus. Aveam chiar impresia că-l cunoscuse personal.

Dar ori de câte ori îi vedeam degetele delicate mângâind Biblia, îmi aminteam că palmele ei micuțe erau două arme mortale. Creștinismul reușise, poate, să-i intre în cap, dar nu coborâse în palme.

Poate că e un lucru bun că femeilor li s-a interzis preoția. Dacă Tabita ar fi fost păstor de suflete, și-ar fi bătut turma de-ar fi smintit-o și n-ar fi avut nevoie de toiag.

„Totuși nu-i o fată rea! mi-am zis în timp ce mă îndepărtam. E nebună, dar nu e rea!”

– Bine ai revenit din morți! m-a întâmpinat Alfredo, vesel foc, apoi m-am trezit strâns în brațe și m-a țocăit pe amândoi obraji.

Peste două minute, mașina gonia pe bulevard, iar Alfredo turuia ca o moară stricăță. Dădeam din cap, ca să

aibă impresia că-l ascult, dar eram absent. Priveam pe geam și mă gândeam la niște vorbe pe care amicul meu mi le spusese mai înainte, cu ocazia unei vizite la spital:

– Să știi că ai avut dreptate cu o chestie! îmi zisese. Ai avut mare dreptate când mi-ai spus că ești prea prost ca să fii avocat. Omule, chiar ești!

– Și, mă rog, cum ai ajuns la concluzia asta? mârâisem eu.

– Păi, după ce ai băut pastilele tale, m-ai sunat de pe telefonul fix. Doar un idiot putea să mă sune de acasă și să-mi zică că mă sună din oraș. Numărul tău îmi apărea pe afișajul telefonului mobil! Chiar ai crezut că mă duci?

– De unde să știu eu chestia asta? Probabil că sunt ultimul om din oraș care nu și-a luat încă un telefon mobil.

– Las' că e foarte bine că nu ți-ai luat! mi-o întorsese el, privindu-mă supărat. Dacă mă sunai de pe mobil, n-aș mai fi știu unde ești, iar maică-ta ar fi purtat acum țoale negre! Știi... în ziua aceea, am venit într-o fugă. Maică-ta s-a speriat groaznic când te-am găsit amândoi în dormitor. Erai moale ca o cârpă, vânăț la față și cu bale la gură! Habar n-ai ce le-ai făcut părinților tăi! Ești, așadar, un mare tâmpit și un idiot!

Toate acestea mi le spusese atunci, în salon. Acum, însă, turuia vrute și nevrute și încerca să mă înveselească, dar gândea la fel, de asta eram sigur! Pentru el, eram doar un idiot! Caz închis.

Mi-am întors încet capul. Privirile ni s-au întâlnit și bănuiala mi s-a confirmat.

– Bine că ești tu deștept! am explodat.

Alfredo a băgat capul între umeri și-a smuncit brusc volanul. Mașina a făcut câteva opturi, apoi și-a revenit. S-au mai auzit câteva claxoane lungi în urma noastră, apoi s-a așternut liniștea.

– Ce ai, mă? a îngăimat el într-un târziu. Ce ți-au dat ăia la spital? De ce urla așa?

– Bine că ești deștept! am repetat pe un ton mai coborât. Bravo! Tu ești deștept, eu prost! Da, e adevărat, am băut un pumn de pastile. Da, sunt un sinucigaș ratat, deci - logic - sunt un prost, un idiot și un tâmpit. Un inconștient și un... iresponsabil. Ha, ha! Ce interesant!

– Măi, omule...

– Ține-ți dracu' gura! am zberat. Niciun cuvânt, da? Ce vrei să-mi mai spui? Că-s idiot? Da, sunt! Hai, arătați-mă toți cu degetul! Și mama crede la fel, și tata... Oho, tata! Bătrânul meu nu scapă niciodată vreo ocazie ca să-mi reamintească că n-o să se aleagă nimic din mine. Iar voi, ceilalți... dați din cap atotștiutori și zâmbiți pe sub mustăți. Ce să vă zic? Clubul deștepților! Mi-ați și pus eticheta pe frunte! Vai și-amar mie! Ce rușine pe mine! Vai, trebuie să mă ascund, să-mi caut o gaură de șarpe și să mă pitesc acolo!

– Tibe...

– Taci, băi, pulă! Taci și condu! Și știi ceva? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce credeți voi despre mine! Eu știu mai bine dacă sunt sau nu idiot!

Amicul meu a coborât un pic geamul din stânga și curentul de aer a intrat și ne-a răcorit pe amândoi. Într-un târziu, a spus calm:

– Bine, poate că nu ești nici idiot, nici prost, nici toate alea. Dar atunci... de ce-ai făcut asta? Ce-ți lipsea, Tiberiu? Ce a fost în capul tău?

Mi-am aprins o țigară și am fumat-o în tăcere. Furia îmi trecuse, dar lăsase loc amărăciunii. Adevărul meu era atât de evident încât nimeni nu-l vedea. Doar eu.

Nici măcar Alfredo cel deștept nu-l vedea. Era și el la fel de orb ca toți ceilalți.

– E Vocea, Alfredo, am șoptit. Vocea aceea, Vocea cu V mare. Nu e vorba de a fi prost sau a fi deștept. Faci doar ceea ce te îndeamnă Vocea și cu asta basta.

– Tu auzi voci? a întrebat el deodată, ridicându-și sprâncenele. I-ai spus și doctorului?

– N-am zis „voci”, am zis „Vocea”. Fiecare din noi are una. E vocea care, atunci când erai student și luai o notă mare la examen, te lăuda și-ți spunea „*Bravo, Alfredo! Știam eu că poți! Tu ești deosebit! Ești mai capabil decât ceilalți! Bravo! Iar la examenul următor ai să iei de asemenea o notă foarte bună! Pentru că poți, Alfredo! Pentru că ești special și vei ajunge departe! Nu ești ca alții. Ești mai bun decât ei. O să-i întreci pe toți! Bravo, băiatule!*”.

– Ah, vocea... aia! a râs Alfredo. E vocea mea, ce naiba! Vocea mea interioară.

– Și e mereu prietenoasă cu tine, nu-i așa?

– Măi, ce să spun... da, este!

– Te laudă, nu-i așa?

– De obicei, da. Totuși, uneori, mă mai și dojenește.

– Te dojenește, dar cu blândețe. Cu prietenie, poate?

– Ce să zic? Da! În general, mă împac foarte bine cu mine însumi.

– Și nu-i așa că Vocea ta te respectă?

— Normal! Se numește respect de sine.

— Aha! Ți s-a întâmplat vreodată, de exemplu, să-ți spună „*Alfredo, gunoiule, ești un nenorocit infect! În chestiunea cutare ai procedat ca un dobitoc? Cretinule, pe ziua de azi nu ți-ai câștigat nici măcar felia de pâine cu unt de la micul dejun! Ești o rușine, un monstru, o flegmă pe asfalt! Poate că pe ceilalți reușești să-i păcălești, dar pe mine nu mă duci! Te cunosc! Orice ai face, eu știu cine ești: un impostor! O insectă care nu merită să trăiască printre oameni!*”? Ia zi, Alfredo! Ți s-a întâmplat asta?

– Băi, ești nebun? Nu, niciodată! Doar ți-am spus...

– Pentru că te respectă! De aia! Vocea ta te respectă. E amabilă cu tine, e prietenoasă. Îți vrea întotdeauna doar binele. E un fel de înger păzitor care nu te lasă niciodată la greu. Ce mai încolo și-ncoace, Vocea ta te... iubește!

– Da! a confirmat el zâmbind. Acum, că-mi spui toate astea, îmi dau seama că sunt în relații foarte cordiale cu

Vocea mea. Dar, la o adică, de ce n-aș fi? Nu încerc să fac mereu ceea ce trebuie? I-am dat eu vreodată motive să fie dezamăgită? Adică, poate că i-am dat, dar nu prea des. De obicei, dacă spun că trebuie să fac o treabă, o fac, iar dacă îmi spun că nu se cade să fac ceva, atunci n-o fac. E ciudat că nu mi-am dat seama niciodată că am o voce! Oare cum de nu m-am gândit la asta?

– Aha! Și mai spui despre mine că-s idiot?

– Nu, nu ești! Uneori, nu. De exemplu, acum. Dar de unde ai scos tu toată teoria asta, a vocilor?

– Am avut suficient timp să mă gândesc la asta în spital. Știi, era plictiseală mare și, din când în când, mai puneam și eu mâna pe câte un ziar. Ce fel de titluri crezi că găseam acolo? Ceva de genul „*Un militar s-a împușcat cu arma din dotare. Mai avea jumătate de an până la pensie.*” Sau „*O elevă de 12 ani s-a spânzurat în podul casei pentru o notă mică la matematică*”. Chestii din astea. Și atunci am pus lucrurile cap la cap și mi-am dat seama că unii oameni se împacă excelent cu Vocea lor și, tocmai de aceea, le merge totul din plin. Alții, însă, ajung dincolo de marginea gropii pentru niște fleacuri pe care Vocea lor le umflă cât muntele. Ei, și ce dacă ți-ai pierdut economiile de-o viață la o partidă prelungită de poker? E un motiv bun ca să-ți tragi un glonte în gură și să-ți împrăștii creierii pe tavan? Și apoi, ce dacă ai luat o notă mică și ți-ai stricat un lung șir de note mari? O să mai conteze oare asta peste 10 ani?

– Nu! N-o să conteze!

– Tu și cu mine știm asta, dar Vocea din capul fetei era o voce demonică. N-a fost deloc prietenoasă cu ea. I-a vorbit ca un călău și a trimis-o în podul casei. A suit-o pe scaun... Gata! Hai să schimbăm subiectul!

Am amuțit amândoi. Minutele treceau și amicul meu conducea dezinvolt, un pic absent, de parcă altcineva era la volan. Îl priveam mirat cum schimba vitezele și călca pedalele. Totul părea atât de natural. Mașina devenise, parcă, o prelungire a lui Alfredo.

Brusc, mi-am dorit să am și eu o mașină, poate chiar mai frumoasă decât a lui. Poate cu mai multe viteze!

Am aruncat o privire scurtă spre mânerul schimbătorului de viteze. Aha! Mașina lui avea cinci viteze.

„Ei bine, a mea o să aibă opt viteze! mi-am promis, strângând din fălci. Poate chiar douăzeci viteze! De ce nu! Știi... indiferent cât de amabil ți-ar vorbi Vocea ta, Alfredo, nu ești totuși decât un poponar nenorocit și așa vei rămâne în vecii vecilor! Și mă doare undeva de costumele tale fistichii și de mașina ta cu cinci viteze! Așa să știi! Și mai sper ca, odată și-odată, să ajung să-ți întorc serviciul pe care mi l-ai făcut azi. Oh, da! Mi-aș dori să vin cu mașina mea cea nouă, cu douăzeci viteze și să te culeg ca pe o cârpă din fața spitalului de nebuni. Oau! Parcă te văd ieșind încet pe poartă, alb la față și îndobitocit după sute de pastile și zeci de injecții în cur! Înfrânt! Ce fain! Iar eu am să te întâmpin tot așa, pus la patru ace, sprijinindu-mă neglijent cu cotul de mașina mea cea nouă cu douăzeci viteze și o să-ți spun tot așa, băi, boule: <<Bine ai revenit din morți!>> și, după aceea, o să rânjesc prietenos! Ce zici de asta?”

– Dar Vocea ta? a întrebat el fără să întoarcă ochii spre mine. Ce ți-a spus în seara aceea?

– Nu mai contează! i-am răspuns încruntat. Nu-mi aduc aminte. Probabil aceleași răutăți pe care mi le spune zi de zi. Dar, de acum încolo, am învățat destule ca să fiu mai tare decât ea. Am învățat s-o ignor. Știi... nu e greu! Cât timp ești în spital, pastilele o reduc la tăcere, o amortesc.

– Și când ajungi afară?

– Păi, nah... vodca! E cel mai bun tratament. Când beau, Vocea devine un prieten duios și mă alintă, îmi șterge praful de pe umeri, nu mă ceartă niciodată. Când sunt beat, nu-mi spune lucruri urâte; suntem în relații cordiale.

– Tiberiule, nu-ți poți trăi viața așa! Există și alte meto...

– Ei, ia te uită! Am ajuns!

– Da, am ajuns. Laura te așteaptă.

Am tresărit. Mă luasem cu drumul și uitasem că undeva, în lumea asta mare, exista o scroafă care îmi era soție. Exista o grasă împuțită care mă aștepta nerăbdătoare acasă, ca să-mi mănânce zilele și, probabil, nopțile! Chiar așa: oare grașii aveau și ei o Voce în cap? Dar ce-mi păsa mie de toate astea? Oricum, aveam de gând să divorțez.

După ce ajunseseam la balamuc, îl implorasem pe doctor să nu-i permită sub nicio formă accesul la mine. Portarul avea și el indicații foarte clare în chestiunea aceea, dar, ca de obicei, afurisita a făcut totul așa cum a vrut și-a ajuns până la mine! Atunci am înțeles că nimeni nu poate sta în calea unei femei, dacă are ea chef să facă ceva sau să ajungă undeva. Femeile au Voci mai puternice decât bărbații!

– Măi, măi! o întâmpinasem în salon, jumătate amuzat, jumătate adormit de la injecția Tabitei. Iată-te și pe tine, Laura! Ce vrei? Și cum se face că nu ești la Paris, în semiluna de miere?

– Aștept mai întâi să te faci bine! îmi răspunsese ea zâbind și apucându-mă strâns de mână. Nicio grijă, dragule, Parisul nu fuge nicăieri! O să mergem împreună, dar vino mai întâi acasă.

Exact așa spusese: „acasă”!

Alfredo a tras pe dreapta, m-a bătut pe umăr și m-a smuls din lumea vocilor mele. Mi-am luat repede la revedere, însă el a coborât și m-a condus până sus. Scroafa de Laura și Vocea ei puternică ne-au întâmpinat în prag. Sosisem... acasă!

* * *

– Tu chiar vorbești serios, Laura? E a mea? Doar a mea?

– Da, iubittle, este mașina ta! mi-a răspuns ea zâbind. E pe numele tău, deci este a ta!

Era prima mea mașină, cadoul Laurei, prețul copilului pe care nu mi-l dăruise; un soi de mită pe patru roți pe care neprețuita mea soție mi-a oferit-o la două luni după externare. Era un august care dogorea și făcea asfaltul să se topească. Îmi amintesc, deși eram beat mangă. Dacă închid ochii, pot să văd și acum cum razele soarelui se jucau ghidușe pe capota mașinii mele nou-nouțe. Mașina mea!

După câte găleți de lacrimi vărsase, Laura arăta suspect de bine. Probabil femeile arată mai bine după o partidă strașnică de plâns. Plânsese mult, cu simț de răspundere, poate chiar mai mult decât maică-mea. Avea niște remușcări fantastice.

– Arăți bine, Laura! i-am spus rânjind.

„O s-o fac să plângă mai des! mi-am zis. Arată acceptabil după o partidă de plâns. Parcă e și un pic mai slabă după ce bocește. O să țin minte asta!”

– Și tu arăți bine, dragul meu! a șoptit ea cu ochii umezi.

Mă simțeam mai bine, în orice caz! Lunile de spitalizare îmi priiseră, însă era destul de bine și în lumea de afară. De când ieșisem de la balamuc, primeam întotdeauna tot ceea ce ceream.

De obicei, ceream vodcă. Chiar și acum eram băut cum scrie la carte. Poate de aia îmi părea mașina atât de frumoasă.

– Vrei să dăm o tură cu ea? m-a întrebat Laura. Hai, iubitele, treci în dreapta!

M-am încruntat. Femeile au un talent special când vine vorba să taie cheful unui bărbat. Cum adică „în dreapta”?

– Ce crezi că faci? am mârâit.

– Mă sui la volan.

– Nu te atinge de volan! am țipat, uluit de obrăznicia ei. Ce-i cu tine, femeie? Nu ai zis că e mașina mea?

– Bine, dar...

– Lasă-mi mașina-n pace! N-am chef să mă plimb. Las-o baltă!

– Da, dar... Bine, atunci nu ne mai plimbăm. O s-o parchez mai aproape de bordură.

– Lasă volanul! am zbierat. Ești surdă? Dă cheile-ncoace! O parchez eu! Sunt bărbat! Ei, ia te uită! Ciudat...

– Ce e ciudat?

– Piciorul! am spus uimit, bătând cu piciorul stâng în betonul trotuarului. Mi-a trecut piciorul! Uite, Laura!

Am bătut încă o dată cu talpa de beton. Amorțeala dispăruse! Piciorul era bun-bunuț. Am început să țopăi.

– Ești obosit, iubitele! a șoptit ea, întinzându-mi cheile. Te rog, hai să mergem sus.

– E culmea! am țipat fericit. De la vodcă mi s-a vindecat piciorul! E o minune!

– Da, este... minunat! a îngăimat ea.

– Deci, e clar: atunci când beau, amorțeala dispărea!

Vodca era cel mai bun tratament pentru piciorul meu stâng și tot ce aveam de făcut era să-mi iau zilnic medicamentul. Pastilele erau zero! Nu-mi erau de niciun folos.

– Auzi, când ajungem sus, să arunci la gunoi pastilele alea blestamate! i-am ordonat Laurei. De acum încolo, o să mă tratez așa cum știu eu!

Și am făcut-o. Nimeni nu mi-a reproșat nimic. Laura nu mai ieșea din cuvântul meu.

* * *

– Au!

Nu e ușor să faci școala de șoferi când ai un instructor dement. Omul ăla vorbea foarte puțin, dar ținea tot timpul în mână o riglă de lemn. Așa se face că am învățat foarte repede cum funcționează un schimbător de viteze.

De vreo două ori, ne-am înjurat de mamă unul pe celălalt, iar o dată a fost cât pe ce să ne luăm la bătaie în mașină. S-a întâmplat în plin centru, într-o intersecție

aglomerată, iar șoferii ne claxonau și ne înjurau. Era un sens giratoriu imens!

În ziua când am terminat școala de șoferi, mâna mea dreaptă, aia cu schimbătorul, era umflată și plină de vânătăi, dar eu știam să conduc de parcă mă născusem pe scaunul din stânga. A fost fain! Boul ăla era un instructor fantastic!

Tata a fost teribil de mândru când m-a văzut parcând în fața porții, pe strada noastră strâmtă, neasfaltată. Pentru prima oară în viață am simțit, am văzut cu ochii mei că tata era cu adevărat mândru de mine. Se tot rotea în jurul mașinii, mângâia volanul din piele și privea cu drag cadranele sclipitoare de pe bord.

Își dorise toată viața o mașină, însă toată viața fusese pieton. Poate, e mai bine c-a fost așa. Cine știe ce catastrofe s-ar fi petrecut pe străzile orașului.

– Deschide capota, fecioraș! mi-a comandat. Vreau să văd motorul!

S-a uitat lung la motor, la toate firele și piesele de sub capotă, apoi s-a învârtit greu în cârjă și a pornit spre partea cealaltă. A privit din nou în tăcere.

– Aha! a spus el deodată.

Analiza totul cu o atenție concentrată și, din când în când, mai spunea câte un „Aha!”.

Tatei îi plăceau mult mecanismele și șurubăiala. Iubea mașinăriile, angrenajele și motoarele. Pentru el, fiecare șurub și roțiță de sub capotă însemnau bucurie pură! Acum, că eu aveam o mașină, era ca și cum el însuși ar fi avut o mașină. Așa am simțit! Era tare mândru!

* * *

Nu peste mult timp, Laura mi-a făcut alt cadou: primul meu telefon mobil. Aparatul era tare drăgălaș și micuț! Ce mai, o minunăție! Dar mi-a plăcut doar până când a început să sune. Și apoi iar să sune.

Mi-am dat seama repede că telefoanele mobile erau invenția unui dement! Când îmi era lumea mai dragă, nevastă-mea mă suna ca să mă întrebe pe unde sunt și ce fac. O porcărie!

– Dar unde ți-e telefonul? m-a întrebat ea mirată, o săptămână mai târziu.

– Telefonul? Ăăă... I-am făcut cadou mamei.

– De ce?

– Pentru că mie nu-mi place să vorbesc la telefon. Dar, dacă ție-ți place, n-ai decât să vorbești cu mama până-ți curge sânge din nas!

– Dar eu cu tine vreau să vorbesc.

– Ascultă, i-am răspuns sictirit, n-ai zis tu că era vorba de un cadou? Scrie pe undeva că nu poți să faci cadou un cadou?

A oftat și n-a mai scos niciun cuvânt, însă a doua zi m-am trezit cu alt „cadou”. Tot mic și drăguț.

La prima mea ieșire din casă, l-am trântit cu sete de trotuar, apoi i-am făcut vânt în cel mai apropiat coș de gunoi.

– L-am pierdut!

Când a apărut și-al treilea, mi-am dat seama că Laura avea o problemă. Psihică!

– Te rog să-mi promiți că pe acesta n-o să-l dai și n-o să-l pierzi, a mieunat ea. O să-l porți cu tine tot timpul, da?

Doamne Sfinte, care ești în ceruri! Telefonul mobil era o capcană! Te controla, erai sclav!

Eu unul fusesem întotdeauna mai liber decât alții, mai detașat. Avusesem mereu timp să privesc cu atenție în jurul meu, să mă bucur de fiecare secundă, să analizez un nor, o frunză... Să fiu prezent!

Cheia libertății unui bărbat este să nu aibă un telefon mobil!

Ce făcea Laura? Îmi încălca un drept fundamental, încerca să-mi fure libertatea! Orele pe care le petreceam în

oraș, departe de ea, trebuiau monitorizate de la distanță. Curva aia îmi înghițea viața!

– Bine, bine! am spus iritat. N-o să-l pierd și n-o să-l dau nimănui! Uite, îți promit solemn c-o să-l am tot timpul la mine. Acum ești mulțumită? Ești fericită?

Mi-am luat haina și-am ieșit scârbit din casă, apoi m-am întors și am întredeschis ușa:

– Unde-s cheile mașinii?

– Uite-le acolo, pe măsuță.

– Bine! Dă-mi și niște bani!

Am ieșit iar, strângând bancnotele în palmă. În timp ce coboram scările, am scos din buzunar ustensila diavolului și-am demontat-o. Capacul, cartela și bateria au ajuns în buzunarul stâng. Restul, în buzunarul drept.

– Un bărbat își respectă întotdeauna promisiunile! am murmurat. Pe ăsta o să-l am tot timpul la mine. Cuvântul e cuvânt!

CAPITOLUL DOI

Un soi de aspirator de gagici

Am ieșit din bloc și m-am îndreptat spre mașină. În momentul când am învățat cheia în contact, mi-am amintit instantaneu tot ce învățasem la școala de șoferi. Aveam materia proaspătă în cap.

„Deci, mi-am spus, iată cum facem: apăsăm pedala de accelerație, ușor și egal, pe toată perioada pornirii. Turația motorului trebuie să fie de... De cât?”

Am privit speriat indicatorul. Țaicul de la turație mai avea un pic și se dădea peste cap. Motorul urla și capota începuse să trepideze. Am eliberat brusc pedala ambreiajului și mașina a țâșnit de sub mine. Noroc că-mi pusesem regulamentar centura de siguranță. Centura contează!

„Mașina Ninei prindea sută în șase secunde, dar a mea demarează mult mai iute! Nina, putoare indiană ce ești, mi-am zis, scrâșnind din dinți, acum sunt mai tare decât tine! Am și telefon mobil nou-nouț, am și mașină nouă... am de toate, curvo! Mi-aș dori să fii și tu aici chiar acum! Mai știi, poate că te-aș ierta! Poate că te-aș lăsa să-mi lustruiești schimbătorul de viteze!”

Mă mișcam de-a lungul bulevardului ca o săgeată, iar copacii înaintau iute în sens opus. Am călcat ușor frâna. Tocmai mă apropiam de o trecere de pietoni. Hmm, pietoni! Pfu!

Am zâmbit larg! Eu nu mai eram pieton și probabil că n-aveam să mai fiu niciodată! Mă schimbasem, evoluasem. Toți cei care mergeau pe jos erau din altă rasă, altă specie. Niște pigmei!

Apoi mi-a trecut cheful să mai zâmbesc. Un moș de pe zebră se mișca exact ca un melc. În spatele meu se adunase deja o coloană de șapte mașini. Dar ce Dumnezeu făcea moșul ăla? Își bătea joc de noi, șoferii?

Am ambalat motorul cât de tare am putut, ca să-i atrag atenția, dar ăla nimic. Se mișca cumva în reluare și era clar ca lumina zilei că o făcea înapoi. Se juca cu nervii mei și mi lăsa impresia că se pregătea de culcare chiar acolo, pe trecerea de pietoni. Părea să-și zică: „*Oare pe unde mi-or fi șlapii? Pe unde mi-am pus pijama?*” Jur că mai avea un pic și cășca!

M-am enervat și-am coborât repede geamul.

– Alo, domnu', păi ce facem? Vă aduc un pat aici, pe trecere?

– Să-ți fie rușine tinere! a găfâit el, înaintând cu viteza melcului. Lasă c-o să ajungi și tu anii mei, n-ai nicio grijă!

Am oftat, mi-am făcut cruce și-am demarat cu scrâșnete de roți. Scăpasem de moș! Deci asta era tactica lui! Întâi traversa strada cu o încetineală calculată și apoi îl blestema pe șofer. Totul era înapoi, făcea parte dintr-un plan!

După vreo două cvartale, a urmat altă intersecție și altă trecere de pietoni.

De data aceea, mă confruntam cu o specie diferită: doi puștani care ronțăiau niște snacks-uri. Aveau priviri vesele și discutau aprins. Păreau să dezbată ceva important. Probabil notele pe care le primiseră la extemporalul de limbă rusă.

– Măi, copii! i-am dojenit. Alo! Se poate un pic mai repede? Chiar credeți că suntem cu toții copii? Poate că unii nu sunt! Poate se grăbesc, că-s adulți! Poate oamenii mari au treabă, au ceva de rezolvat! Hai, mișcare, mișcare!

„*Maica Ta, Hristoase! am gemut după vreo două sute de metri. Altă trecere de pietoni? Și asta tot fără semafor? Băi! Care dement a semănat orașul cu zebre? E o bătaie de joc! O conspirație! Ar trebui făcută o anchetă, ceva!*”

Puteam vedea deja tilurile din ziare. Erau scrise mari, cu cerneală roșie ca sângele:

„SPECTACULOASE FILMĂRI NOCTURNE!

Stimați șoferi, vă întrebați, poate, de ce se înmulțesc zebrele?

Priviți aceste poze cutremurătoare! Adevărul crunt a ieșit la iveală!

Polițiștii orașului ies noapte de noapte cu găleți cu vopsea și bidinele! Ei sunt cei care adaugă puzderie de treceri pietonale prin oraș!

Actualizare de ultimă oră:

Pus în fața probelor, șeful poliției s-a împușcat din cauza remușcărilor!

În picior!”

Mi-am masat tâmpile. De data aceea, pe trecere era doar o băbuță firavă care mergea șontâc, folosind un cadru metalic. Nimic de comentat. Și schilozii sunt oameni.

Mașina din spatele meu a început să claxoneze lung de tot. Am scos rapid capul pe geam și am zbierat:

– Băi, retardatul! Tu n-ai ochi? Nu vezi că doamna e handicapată? Ce tot claxonezi ca boul?

M-am uitat cu atenție la șofer. Mă privea și el fix. I se mișcau buzele și părea cam oacheș. De pe bancheta din spate, alți doi tipi își mișcau buzele. Tot oacheși.

Am început să mă întreb dacă nu cumva îmi coceau ceva, apoi am ridicat prevăzător geamul și am apăsat pe buton. Încuietorile au făcut „clanc!” pe toate patru portierele.

Poate că nu era o idee prea bună să zbieri la alți șoferi. Oare ce fusese-n capul meu? Doar noi, șoferii eram frați de suferință, nu? Eram discriminați! Nu era ok să zbierăm unii la alții. Trebuia să ne unim! Trebuia să luptăm cot la cot împotriva inamicilor noștri comuni, pietonii.

Așa că, din spirit de solidaritate, am început s-o claxonez și eu pe baba aia afurisită. Păi, dacă era oloagă, de ce nu stătea la ea acasă, cu pastile la capul patului? De ce ieșea în oraș? Ca să ne facă zile fripte nouă, șoferilor cinstiți?

„Tu-ți mama ta de babă încăpățânată! mi-am zis, privind cu coada ochiului în oglinda retrovizoare.”

Oacheșii erau tot în mașina lor. Nu coborâse niciunul, doar își mișcau de zor buzele și mâinile.

Hopa, verde! Am demarat în trombă și am făcut la dreapta. Oacheșii, la stânga. Caz închis!

Am răsuflat ușurat și am deblocat portierele. Tensiunea din mașină se risipise. Mi-am zis vesel că aveam nevoie de un pic de atmosferă, așa c-am luat din torpedou CD-ul cu „*Anotimpurile*” lui Vivaldi.

Eu nu eram ca boii ceilalți! Eram un intelectual, un tip fin cu gusturi fine, așa că-mi cumpărasem doar muzică clasică. De ce să fiu confundat cu vreun ghiolban nenorocit care dăduse și el peste niște bani și-și luase o mașină scumpă? Exclus!

Am împins CD-ul la locul lui și-am învârtit de buton până la capăt. Muzica rafinată a lui Vivaldi a explodat și s-a revărsat în toată mașina. Geamurile au început să vibreze elevat.

Mi-am pus ochelarii de soare și am privit plin de milă spre furnicarul de pe trotuare. Muzica simfonică mă îmbăta cu acordurile ei fine, iar viața era frumoasă.

„Ce știi amărății ăștia de pe stradă? m-am întrebat trist. Cum să-mi înțeleagă ei trăirile? Cum să-mi înțeleagă muzica? N-au cum! Eu și alde ăștia vorbim o limbă diferită. Privește-i, Tiberiu! Uite ce viață de căcat au! Ce știi ei despre Vivaldi? Pun pariu că nici măcar n-au auzit de Vivaldi. Ce viermi!

Oh, da... îi plâng, dar ce să le fac? În viață, fie te lași tras în jos de cei needucați, fie îi tragi tu pe ei în sus, spre lumină! Da, asta e soluția: trebuie să te sacrifici pentru oamenii de jos, să încerci să-i educi, să-i cizelezi... să-i

ridici la nivelul tău. Doar un suflet superior este capabil să facă așa ceva!"

Zis și făcut! Am coborât cu generozitate geamurile și le-am împărțit afonilor câte ceva din spiritul celest al muzicii simfonice. Acum, eu și Vivaldi îi vrăjeam pe toți.

Roteam cu un deget volanul și priveam satisfăcut în jur. Oamenii își întorceau brusc capetele și-mi adresau cuvinte de mulțumire. Nu le auzeam, dar se vedea clar că-și mișcau buzele și-mi erau recunoscători. Unii scuturau chiar din cap în semn evident de aprobare.

Iată cine eram eu pe strada aceea: un Mecena, un protector al artelor frumoase.

În momentul următor, un dușman al culturii a aruncat spre mașina mea cu o sticlă de plastic!

„Suficient pe azi! mi-am zis, ridicând geamurile. Masele nu pot gusta prea mult din nectarul zeilor. Nu dintr-odată! Au spiritul prea primitiv, insuficient dezvoltat.”

Mi-am amintit cu mâhnire de vorbele Sfântului Pavel pe care mi le citise Tabita într-o seară. Sunau cam așa: *„Copiilor să li se dea lapte, pentru că ei nu pot digera carnea, iar atunci când vor crește să li se dea carne.”*

Muzica mea era prea complexă pentru urechile needucate ale străzii. Erau doar niște spirite infantile. Nu puteam să le bag pe gât cultura mea într-o singură zi.

Dar nu-i nimic, mai erau și alte zile!

Un minut mai târziu, am parcat regulamentar, așa cum învățasem la școala de șoferi și am intrat într-un bar ca să beau o vodcă mică (numai una).

Barmanița era foarte drăguță, așa că am rămas s-o beau și pe-a doua. Am încercat de câteva ori să intru în vorbă cu tipa, însă părea mai preocupată de telefonul ei mobil decât de clienți.

„Sau poate că zilele de spitalizare te-au înmuiat! mi-am zis. Nu cumva ți-ai ieșit din mână?”

Am ieșit din bar și am privit îndelung spre mașină. Arăta ca o bijuterie. Mi-am amintit de întâia oară când o

văzusem, când mi-o arătase Laura. Ce minunăție! Era albă ca zăpada și avea vopseala cromată, iar volanul și scaunele erau îmbrăcate în piele fină de culoarea cafelei cu lapte. Le mângâiasem ca pe Sfintele Moaște. Mai aveam chiar un pic și le pupam, când vocea Laurei îmi zgâriase timpanul:

– Să știi că are și servodirecție!

„Oare ce-o fi aia, servodirecție? mă întrebam.”

– Și să știi că te-am înscris la școala de șoferi! continuase „jumătatea” mea, privindu-mă ca o vițelușă îndrăgostită. Părea să se bucure și ea de bucuria mea și asta nu-mi picase bine. Laura nu trebuia să fie prea încântată. Trebuia să-mi ascund entuziasmul, altfel, cine știe, te pomenești că și-ar fi uitat rolul! Ar fi ajuns să creadă că are vreun drept asupra mea, iar de aici până la a mă săcâi nopțile nu mai era decât un pas.

– Bine, îi răspunsese glacial, o să fac școala și o să-mi iau permisul. Altceva?

– Nimic! răspunsese ea privindu-mă mirată. Eu credeam c-o să te bucuri.

– Mare brânză că m-ai înscris la școala de șoferi, ce să-ți spun... Și, dacă te interesează, adăugasem disprețuitor, să știi că nici măcar nu-s încântat de culoare. Înțeleg c-ai vrut să-mi faci o surpriză, dar chiar nu puteai să-mi iei una roșie? De ce albă? Tu nu gândești? Albul se murdărește imediat! O să trebuiască s-o spăl des și o să se zgârie vopseala.

Laura se îmbufnase. Începuse să-i tremure bărbia dublă. Apoi a bociț de-a dreptul.

Iar acum eu ieșisem din bar după două pahare mici de vodcă și analizam cu mândrie mașina. Albul acela era extraordinar! Nu era doar frumoasă, ci era un adevărat magnet. Atrăgea atenția tuturor!

„Mamă, mamă! mi-am zis. Mașina asta arată grozav! E de-a dreptul superbă și te vrăjește! Hei, cum de nu m-oi fi gândit la asta? Aș putea s-o folosesc ca pe un soi de... aspirator de gagici! O să merg chiar acum să dau niște ture

cu ea prin centrul oraşului şi să vezi ce tipe o să agăţ cu ea! Una şi una! O să am un succes nebun!”

Aşa cum se întâmplă adesea în viaţă, soluţia fusese tot timpul sub nasul meu, iar eu, neghiobul, mă complicasem inutil cu barmana aia slăbănoagă şi schiloadă. Ce fraier!

M-am suit repede în maşină şi am demarat rânjind spre zona centrală. Femeile mă aşteptau, iar eu urma să fiu zeul lor!

CAPITOLUL TREI

Nu prea e OK să omori un câine

Nu prea ai unde să parchezi în centrul orașului. După câteva ture, am găsit un loc, dar nu era prea generos. Deși știam să folosesc marșarierul, nu stăpâneam suficient manevra aceea ciudată numită „*parcarea cu spatele*”.

Am coborât, m-am dus în spate și am privit cu atenție, apoi mi-am tras o palmă peste frunte: zgâriasem bara din spate! Nu mult, doar vreo doi milimetri. O bucățică microscopică de vopsea albă dispăruse.

Inima a început să-mi bată ca nebuna și m-a înțepat ceva în coșul pieptului.

„Fir-ar să fie, o să am un atac de panică! mi-am zis speriat.”

Nu era bine să am un atac de panică, așa că am intrat în primul bar și am comandat o vodcă dublă.

„Nenorocitul de mine, cum pot să fiu atât de inconștient? m-am întrebat cu jale. Zgârietura aceea, o fi ea mică, dar, cu timpul, pe acolo o să intre apa de ploaie și o să apară rugina! Mâine dimineață bag mașina direct în service! Și trebuie să învăț odată și-odată parcarea cu spatele. Oare am tras sau nu frâna de mână?”

Am cerut încă o vodcă, am băut-o iute și-am ieșit afară cu capul în jos, ca un condamnat la moarte. Am privit pe geam tremurând. Victorie! Trăsesem frâna de mână! Totul era în regulă!

* * *

Am fluierat prima domnișoară pe undeva, prin Zona Operei. Desigur, n-o fluierasem ca s-o jignesc, ci doar ca s-o fac atentă. Detest bărbații care fluieră după femei.

– Hei, bună! Nu vreau să fiu inoportun, dar vreau doar să te întreb ceva: ce părere ai de mașina mea? Merge?

– Merge! a răspuns fata după ce s-a uitat la mașină și la mine. Dar de ce mă întrebi? Faci vreun sondaj?

– Ah, nu! Mă gândeam doar să... dăm o tură cu ea. Hai, urcă! Interiorul arată super!

– Nu, mulțumesc!

– Ești sigură? Dacă vrei, pot să te conduc până acasă? Ce zici?

– Hai, pa!

Pe a doua tipă, care tocmai ieșise dintr-un magazin, am atacat-o și mai scurt:

– Ce zici de mașina mea? Fii sinceră!

– Dar tu ce zici de-a mea? mi-a întors-o ea fără să mă privească.

A scos cheile din poșetă și și-a deblocat portierele. Mașina ei a făcut „*Piu-piu!*” și-a clipit frumos din lămpile de semnalizare. Era o mașină sport roșie. Da, roșie ca focul!

– De ce taci? a făcut ea, punându-și ochelarii de soare. Îți place sau nu?

– Nu mai contează! am răspuns, scărpinându-mă-n cap.

– Vorbesc serios! a insistat ea, arătându-și toți dinții.

– Hai, pa!

Chiar reușise să mă enerveze. Am ambalat groaznic motorul, apoi am țâșnit.

„Fii și tu un pic mai selectiv, Tiberiu! mi-am zis. De ce te complici cu toate snoabele?”

Și, din momentul acela, le-am selectat cu atenție.

– Bună! Nu ai vrea să...

– Dispari, coaie!

– Bună! Nu ai vrea să...

– Dă-te dracu' de libidinos!

– Bună! Nu ai vrea să...

– Băi, pulă! Tu te dai la prietena mea?

Jumătate de oră mai târziu, începeam deja să-mi pun întrebări serioase cu privire la mașina mea, dar, brusc, am văzut-o pe ea, tipa care stătea liniștită lângă un stâlp și se uita la ceas. Mi-am zis că perseverența era o calitate esențială pentru un bărbat. Merita să încerc; tipa arăta fantastic! Ținea în lesă un cățel micuț, alb. Un pudel. Până și pudelul arăta fantastic!

– Bună! Nu ai vrea să...

– Să ce? a răspuns ea, întorcând alene capul spre mine.

„Sfântă Fecioară! mi-am zis cu gura căscată. Ți-am zis că ești cea mai reușită femeie pe care l-am văzut în viața mea. Trebuie să fii delicată cu ea. E femeia supremă! Femeia imaculată!”

Chiar arăta dincolo de orice închipuire. Probabil că Dumnezeu, într-o pauză de masă, se plictisise și și-și spusese: *„Vai de Mine, ce plictisit sunt! Ce să fac? Ia să fac eu... femeia ideală!”*

Da, ea era aceea și stătea chiar acolo, în fața mea, trăgându-și ușor cățelul de lesă.

Mi-aș fi dorit să fiu eu cățelul ei, iar ea să mă tragă de lesă, apoi pudelul s-a întors cu spatele și mi-am dat seama că nu era câine, ci cățelușă. Am alungat repede gândul.

„Mare păcat că-i machiată! mi-am zis. E o crimă să ai un chip atât de frumos și să-l machiezi! Dar fie! De data asta, sunt dispus să fac o excepție.”

În mintea mea, dispensa a fost propusă și acordată în mai puțin de o secundă.

– Dacă aș vrea să ce? a repetat creatura lui Dumnezeu.

– Ăăă... păi... să...

– Ce ai, dragă? Ți-ai înghițit limba? Sau, poate, ți-ai uitat textul?

– Care text? am spus zâmbind. Eee, ai crezut că încerc să te agăț? Nu-s genul! Voiam doar să te întreb dacă-ți place mașina mea. Atâta tot!

– Mașina arată binișor, a ciripit ea, dar e condusă prost!

– Cum adică?

– Șoferul stă invers!

– Poftim?

– Oh, scuze, m-am înșelat! Era fața ta!

– Ia ascultă! am mârâit. Nu gust genul ăsta de... hâc... glume! Nu văd nimic amuzant!

– Probabil pentru că nu te-ai uitat în oglindă, Față de Spate! a chicotit tipa, clipind din genele-i lungi.

Era femeie și râdea de mine, un bărbat. Am luat foc!

„Bine, dacă trebuie, trebuie! m-am decis, împăcat cu soarta. O s-o omor și gata! Ea merge la cimitir, eu merg la pușcărie, iar pudelul... la adăpostul pentru câini. Trebuie doar s-o atrag în mașină! Restul vine de la sine, vorba lui Alfredo.”

Apoi mi-am adus aminte că-i jurasem mamei să nu bat niciodată o femeie și m-a apucat o tristețe adâncă.

„Hei, mi-am zis, dar să omori o femeie nu înseamnă s-o bați! Nu neapărat! Există și metode mai umane. Aș putea, de exemplu, s-o strâng de gât, nu? Care bătaie? Nicio bătaie! Mama poate dormi liniștită, iar eu îmi păstrez onoarea. Toată lumea e ok!”

– Ascultă, ce-ar fi să te sui un pic în mașină? am întrebat-o pe un ton prietenos. Hai, urcă! Putem analiza bordul, te las să te joci cu butoanele, chestii din astea!

Cred că am putea discuta mult mai comod dacă vii aici. Ia și cățelul cu tine! Am bomboane pentru căței.

Aveam pe naiba, dar adevărul e că mă răzgândisem: vrând-nevrând trebuia să dispară și pudelul. Nu-mi puteam permite să las martori. Oricum, adăposturile pentru câini erau supraaglomerate.

„Totuși nu prea este ok să omori un câine! mi-am zis îngrozit. O să ajung în iad pentru asta! Nnn... nu, n-o să-l omor. E o cruzime inutilă! Dar o să-l bag în torpedou, ca să nu asiste la...”

– Ce să discutăm? a spus ea trăgănat, uitându-se din nou plictisită la ceas. Despre ce să discut eu cu tine?

– Despre absolut orice! Alege tu un subiect. Sunt un tip foarte citit, așa că putem discuta despre orice: câini, medicină legală, știință, religie. Apropo de religie, crezi în viața de apoi? L-ai cunoscut pe Iisus?

– De ce mă-ntrebi? s-a amuzat ea și mai tare. Ești, cumva, unul dintre țăcăniții care umblă cu broșuri și reviste după ei?

– Nu înțeleg!

– N-ai față de martor al lui Iehova, dar nu se știe niciodată. Ce ești, dragă? Baptist? Adventist? Penticostal?

– Îhî.

– Și vrei să facem un studiu biblic în mașina ta?

– Foarte biblic! am răspuns, scrâșnind prietenos din dinți până când am auzit ceva crăpând în gură și am simțit gust sărat pe limbă. Putem analiza chiar și Evanghelia lui Iuda, dacă vrei.

– Și poate să participe și prietenul meu? a întrebat ea râzând. Uite-l, tocmai se apropie.

– Care prieten?

– Masculul acela superb, lat în spate și cu brațe musculoase. Ei, ce mai zici acum, pocăitule? Ți plac pectoralii lui?

M-am uitat lung și a trebuit să recunosc în sinea mea că nu-mi plăceau pectoralii lui. Nici deltoizii. Nici bicepsii. Tipul

părea un dulap pe două picioare. Ce naiba să-ți placă la el? Poate că lui Alfredo i-ar fi plăcut, cine știe? Dar eu nu eram Alfredo și deja mă apuca durerea de cap doar uitându-mă la malacul ăla.

– Știi ceva? am întrebat-o disprețuitor. Tu nu meriți câtuși de puțin să-L cunoști pe Iisus! Nu te porți deloc creștinește! De fapt, ai gura cam spurcată, așa că du-te-n pizda mă-tii!

Am pornit mașina și am plecat victorios. Sosise timpul să caut alt bar. Chiar simțeam nevoia!

„Păcat că n-a fost mai cooperantă! mi-am zis câteva minute mai târziu, în timp ce comandam încă o vodcă. Avea ea limba cam ascuțită, dar arăta fantastic! E clar, omule, nu există femei perfecte! Nu le mai căuta! Coboară-ți standardele! Ai văzut-o? Tipa aia era perfectă la trup, dar strica impresia ori de câte ori deschidea gura. Slavă Domnului că a apărut dulapul ei de prieten, altfel cine știe ce-i făceam pudelului!”

Pe peretele barului era montat un televizor mare și era dat pe un post despre pescuit. Un francez bărbos explica chestii interesante despre pescuitul în lacurile montane de apă dulce.

Tocmai când mă pregăteam să comand încă o vodcă, am ciulit deodată urechile. Am ascultat cu mare atenție, apoi am zâmbit cu toată fața.

„Asta era! mi-am spus satisfăcut. Tipul ăsta bărbos nu-i prost deloc! Are mare dreptate: dacă peștele nu trage în mijlocul lacului, înseamnă că trebuie să te muți la marginea lacului! Este elementar!”

Am achitat nota și-am ieșit clătînându-mă. A câta vodcă fusese aia? Dumnezeu știe!

Pășeam precum Iisus peste apă, dar am reușit în cele din urmă să ajung până la mașină și să deschid cumva portiera.

Odată ajuns pe scaun, am simțit că mă legăn și mă rotesc în același timp. Aproape că m-a luat somnul, dar nu m-am lăsat, mi-am deschis pleoapele cu degetele. Se știe,

văzul e important când vine vorba de șoferie. Nu degeaba se fac atâtea controale medicale la ochi înainte de înscrierea la școala de șoferi.

„Și totuși, mi-am zis amețit, văzul nu e chiar atât de important pe străzile astea aglomerate. De exemplu, uite aici... pe bulevardul ăsta mare este imposibil să te abați la stânga și să nu auzi imediat un claxon sau să te abați la dreapta și să nu te înjure vreunul. Vrei, nu vrei, păstrezi linia dreaptă.

Mereu pe mijloc, mereu în linie dreaptă... ce plictisitoare mai e și viața asta de șofer! Singura șansă ca să ieși din monotonie este să calci brusc frâna! Atunci devine interesant! Ceilalți nu mai au cum să te evite.

Dar atât timp cât nu calci pedala de frână ești în siguranță! Trebuie, așadar, să fii mereu în mișcare și să evit cu orice preț să calc frâna! Frână egal accident! Doamne, ferește!

Laura ar jubila dacă aș veni acasă cu mașina boțită! Ce scroafă! Vrea neapărat să fac accident! Asta i-ar oferi un prilej minunat ca să-și dea drumu' la meliță. Sper să nu observe zgârietura aia minusculă din spate. Nu! Excluz! De ce s-o observe? Cum s-o observe? Îți trebuie microscop ca s-o observi! Ce să observe? Aha, zgârietura... Abia am reușit s-o depistez eu pentru că... ei, căcat! Ce spuneam? Ce, mă-sa, se-ntâmplă aici? Aha, știu: pescuit franțuzesc la marginea lacului... standarde coborâte... Uraaa! Eu... pescar.”

Da! Sosise momentul să-mi mut undița la marginea lacului.

Mi-am pus ochelarii de soare pe nas, după care am demarat cu tunete și urlete spre periferia orașului.

CAPITOLUL PATRU

Oacheșă și Sodomizatorul

Pur și simplu, simțeam că adorm la volan. Pleoapele mi se lăsau cu încăpățănare peste ochi și asta nu-i o chestie de dorit atunci când traversezi orașul cu peste o sută de kilometri la oră.

Mi-am tras palme. Nimic! Am coborât geamurile. Nimic!

„Ok, Vivaldi, o să pun niște muzică de-a ta! mi-am zis. Dacă nici asta nu mă trezește, atunci merit să mor și eu, și ăia care vin din sens opus!”

Cu o mână răsuceam de volan, iar cu cealaltă scotoceam adânc în torpedo. Până la urmă, am găsit CD-ul, dar l-am scăpat sub scaunul din dreapta.

„Pe unde ești, afurisitul? mi-am zis supărat, în timp ce mă aplecam ca să privesc după el.”

Brusc, în spatele meu s-a auzit un claxon lung. Era clar, deviasem un pic la stânga, așa că am rotit de volan spre dreapta.

Afurisitul de CD nu voia să se lase apucat și pace. M-am aplecat și mai tare și, în momentul acela, s-a auzit din spate o înjurătură de mamă, de Paște și de anafură. Asta însemna că o luam spre dreapta. Am redresat iute mașina.

Până la urmă, totul era exact așa cum prezisesem: pe șosea e imposibil să nu păstrezi linia dreaptă.

Am reușit să apuc cu două degete blestematul de disc și m-am ridicat. Câteva secunde mai tâziu, muzica lui Vivaldi a început din nou să mă ridice spiritual și mi-a alungat definitiv somnul.

* * *

Bărbosul de francez nu mințise: nici nu ajunsesem măcar la marginea orașului și deja observam o îmbunătățire. Era peste peste tot... și-n stânga, și-n dreapta. Începea deja să tragă de undița mea.

Fetele îmi făceau semn din mână. Mașina mea le cucerise!

Din păcate, ele erau multe, iar eu eram un singur pescar cu o singură undiță.

„Probabil va trebui să le triezi! mi-am zis.”

Dar ce să triezi? La o privire mai atentă, toate erau cu fuste scurte, toate erau machiate violent, toate semănau între ele ca două picături de vodcă.

M-am plimbat pe șosea în sus și-n jos de câteva ori, apoi m-am împăcat cu situația. Dacă voiam să am parte de ceva acțiune în seara aia, trebuia să aleg una la nimereală și cu asta, basta.

Am ochit o fată care părea mai puțin boită și-mi făcea prietenoasă cu mâna. Am oprit galant exact în dreptul ei.

Nu era timidă deloc! Și-a băgat imediat capul pe geam. Părea ea nițeluș cam oacheșă, dar asta chiar că nu mai conta. Nu-s rasist cu femeile.

– Ciao, iubi! m-a salutat ea veselă, mestecându-și guma cu gura larg deschisă.

O voiam cât mai iute urcată în mașina mea, așa că trebuia să fiu plin de politete. După atâtea refuzuri, nu mai voiam să dau cu mucii în fasole.

– Sărut... hâc...mâna, domnișoară!

– Ce faci, iubi'? m-a întrebat ea, făcându-mi din ochi. Te plictisești?

– Cred că da.

– Și vrei să facem o plimbărică împreună?

Clar: tipul de la televizor merita premiul Nobel! Oamenii de la marginea orașului erau mult mai prietenoși decât futuții ăia din centru. Trebuia să țin minte asta.

– Ce părere aveți de mașina mea, domnișoară? am întrebat-o cu inima la gură. E frumoasă?

Tipa a scos capul din mașină, a făcut un pas înapoi și s-a uitat atentă la aspiratorul meu de puicuțe, apoi m-a anunțat mestecându-și alene guma și făcându-mi iarăși din ochi:

– Da, iubi', ai o mașină tare bengoasă! După care și-a tuguat buzele rujate și a adăugat dând din cap: Dar și tu ești valabil. Se vede pe tine că ești băiat fin!

– Să știți că sunt! i-am răspuns, sprijinindu-mi bărbia în palmă și privind-o cu o jumătate de ochi.

„Ia te uită la ea ce rochie scurtă are! mi-am zis clipind des. Dacă era mai scurtă cu juma' de palmă, i se vedea... Doamne, iartă-mă!”

– Ți-e bine, iubi'? m-a întrebat ea deodată.

– Da, domnișoară, sunt bine! De ce?

– Păi, ți-a căzut pielea pe ochi! a chicotit ea amuzată, după care a întors capul și a scuipat elegant guma. Ți-e somnic, iubi'? Ai luat, poate, vreo pastilă, ceva? Ai ceva bun?

– Doamne, ferește! am tresărit. N-am luat nimic, domnișoară. Eu sunt un dușman declarat al pastilelor. De fapt, cred că mi-am luat deja porția de pastile pentru următorii cincizeci de ani. Eu... ăăă...

Apoi n-am mai știut ce să-i spun. În mai puțin de un minut, epuizasem toate începuturile de conversație. Ne-am uitat tăcuți unul la altul și am simțit cum îmi cade din nou pielea pe ochi.

– Și acum? m-a trezit ea. Ce facem? Mergem la o plimbărică?

– Da, desigur! am răspuns tresărind. Am coborât și i-am deschis portiera, apoi am revenit cu greu pe scaunul meu

și am întrebat-o: Doriți să... hâc... vă arăt cum merge mașina?

– Merge bine? mi-a întors-o ea zâmbind.

– Cred că da! Ultima oară când i-am dat cheie, funcționa perfect!

– Mă bucur, iubi! Și cum vrei s-o facem? Normal sau... altfel?

„Aoleu! mi-am zis uluit. Tipa asta e nerăbdătoare rău. O fi și ea, săraca, stătută, la fel ca mine. Cine știe de când n-a mai văzut un bărbat. Las' că-i bine așa! Dumnezeu mi-a scos-o în cale! Oricum, deșteaptă fata! Îmi place că e directă! Adică... ce rost are să ne ascundem după deget? Fiecare știe ce vrea celălalt, nu? Dar hai, totuși, să fiu un domn!”

– N-ați vrea să discutăm despre asta un pic mai târziu?

– Cum dorești! a ridicat ea din umeri. E timpul tău, iubi!

– Haideți mai întâi să servim masa. Chiar așa! Știți vreun restaurant pe aici, pe aproape? Sau poate un bar? Haideți să luăm câteva întăritoare și, după aceea, vedem noi ce și cum. De acord?

Fata mi-a răspuns privindu-mă ca pe un zeu:

– Îmi place de tine, iubi! Tu nu ești porc ca alții! Să mor io de nu te plac!

– Lăsați, lăsați! am spus roșind.

– Mă jur pe ce-am mai scump! De cum ai apărut, te-am ginit că ai obraz subțire. Îmi place că tratezi mișto femeile! Deja mă simt ca o regină! Uite, ia-o în direcția aia! Știu un restaurant beton!

– Sper totuși să nu ajungem prea aproape de centru, domnișoară! am spus îngrijorat, în timp ce demaram și schimbam banda de mers. N-aș vrea să mă vadă... mama.

„La naiba, mi-am zis, dacă mă vede Laura sau Cur de Fier, m-am rezolvat!”

– Nicio grijă, iubi! m-a anunțat ea, scobindu-se delicat în nas. E aproape! Uite, colea! Faci prima la dreapta!

Am călcat tare accelerația și-am mers așa cam un minut, trecând iute de pe o bandă pe alta, apoi l-am depășit brusc pe un idiot și m-am uitat la ea cu coada ochiului ca să văd dacă o impresionase talentul meu de șofer. Tipa mi-a întors privirea și m-a anunțat zâmbind:

– Te costă 50, dacă vrei normal, încă 50 pentru o muie și, dacă vrei să mi-o tragi în funduleț, mai pui 50!

În secunda aceea, am deschis pleoapele larg fără să mai trebuiască să folosesc mâna.

– Ceee?! am zberat. Ce-ai zis, fă?

Piciorul meu drept a călcat de unul singur pedala de frână până la podea. A urmat un scârțâit lung de tot, iar tipa a zburat de pe scaun și s-a întins pe tot parbrizul. Capul meu a făcut cunoștință cu volanul.

După asta, chiar imediat, s-a auzit un *Buum!* din spate. Fata a țâșnit ca racheta de pe parbriz și a revenit la locul ei pe scaun.

– Băi, bouleee! a țipat ea ca isterica. De ce pui frânăăă? Uite, mi-am rupt două unghii!

– Las' că-ți cresc altele! i-am răspuns buimac, după care am scuturat din cap ca să-mi revin.

Și am mai vrut eu să-i spun câte ceva, dar airbagul volanului a făcut *Puf!*, s-a umflat fulgerător și m-a răstignit pe scaun.

Am așteptat răbdător să se dezumfle, după care am scuturat înjurând praful acela alb de pe cămașă și pantaloni.

Mi-am întors capul și am privit printre scaune: un idiot cobora clătînându-se din cealaltă mașină și se așeza încetișor pe asfalt. Dar nu asta mă îngrijora cel mai tare, ci faptul că mașina mea nu arăta bine deloc în partea din spate.

„Of, mi-a făcut praf curul mașinii! mi-am zis cătrănit. Ce ghinion! Acum, Laura o să observe fără doar și poate și nici măcar n-are nevoie de microscop. În fine, hai să nu intrăm în panică! Ce-i de făcut, Tiberiu? Amintește-ți! Aha, trebuie

să aprinzi lămpile de avarie! Perfect, uite că le-am aprins! Gata, mi-am făcut datoria!”

În dreapta mea, oacheșa răgea de parcă toată viața ei ar fi stat în unghiile alea două. Femeie, deh!

Am oftat, am coborât și l-am privit muștrător pe tipul care tocmai îmi sodomizase mașina.

– Băi, boule! a răcnit el, ridicându-se de pe asfalt. De ce-ai pus frână? Zi, mă! De ce?

– Stai calm! i-am spus. Nu fă pe grozavul! Știi bine că e vina ta!

– Ceee? a făcut el cu ochii mari.

– Da! E vina ta, așa că nu mai fă scandal! Trebuia să fii prudent! Trebuia să păstrezi distanța regulamentară! M-ai lovit din spate, deci ești vinovat! Caz închis.

– S-o crezi tu! a zbierat sodomizatorul, cu scuipat la gură.

– Las-o baltă! am țipat. Să știi că am terminat școala de șoferi acum patru zile și am materia proaspătă în cap. Este exact așa cum îți spun: trebuia să păstrezi distanța regulamentară!

– Distanța regulamentară?! a urlat sodomizatorul.

– Da, regulamentară!

– Regulamentarăăă? a pufnit el ca un taur. Stai că-ți dau eu ție „reglamentară”!

S-a întors ca turbatu' spre mașina lui și a deschis larg portbagajul, apoi a pornit direct spre mine. În mână ținea ditamai bâta de baseball.

„Deci, e adevărat! mi-am spus uluit. În țara asta, adevărul umblă cu capul spart!”

Deși eram nebun cu acte-n regulă, de data aia am acționat ca un om normal: m-am întors și am luat-o la sănătoasa. După vreo două sute de pași, m-am oprit și am privit în urmă.

Tipa aia oacheșă, care-mi spusese că sunt băiat fin, coborâse din mașină și lovea de zor cu tocurile ei ascuțite

în portiera din dreapta. Sodomizatorul nu mă mai urmărea. Revenise cu bâta lângă mașina mea și tocmai îmi făcea țândări oglinzile și parbrizul.

Până la urmă, oamenii de la periferie nu erau atât de prietenoși precum crezusem, iar bărbosul de la televizor mă mințise cu nerușinare. Francez pervers!

Am oftat și am căutat o țigară prin buzunare, dar fără folos. Și pachetul, și bricheta rămăseseră pe bordul mașinii. M-am așezat învins pe bordură și timpul a trecut greu. Minutele păreau ore!

După o vreme, diavolii ăia doi s-au plictisit și s-au cărat care-ncotro, iar eu m-am ridicat cu greu, ca un om bolnav și m-am dus să recuperez ce mai rămăsese din mașină.

Am privit cu jale! Sticlă peste tot... Nici măcar cheia n-am mai găsit-o. Până și CD-ul cu Vivaldi era crăpat în două. Barbari nenorociți!

În torpedou rămăsese un singur lucru: bilețelul pe care mi notasem numărul lui Alfredo.

„Măcar atât! am gândit posomorât. Prietenul la nevoie se cunoaște!”

Am scos oftând din buzunare cadoul Laurei și m-am apucat să-l asamblez la loc.

CAPITOLUL CINCI

Am acces la absolut orice

Repararea mașinii a durat mai bine de șapte săptămâni.

– Poftiți cheile! mi-a spus jovial tipul de la atelierul de reparații auto. V-am făcut-o la loc fată mare!

M-am uitat încruntat spre ea și, într-adevăr, părea nou-nouță. Dar nu eram nici prost, nici amnezic. Chiar dacă părea nouă, știam bine că un nenorocit îi spărsese curul. De acum încolo, aveam să conduc o fată mare recondiționată, o virgină la mâna a doua.

„Veșnica poveste! mi-am zis sictirit.”

* * *

– Dar ce-i asta? m-a întrebat Laura. Ce-i cu urmele astea de pe volan?

– Sunt de la băieții de la atelierul auto, i-am răspuns. Poate ceva vaselină sau ulei de motor. Cine știe?

– Uite, sunt pete și pe scaune! s-a enervat ea. Parcă au lucrat niște porci în mașina asta!

– Sunt tot de la băieții de la service! am spus oftând. Aveau niște salopete cam murdare.

– Hopa! a exclamat nevastă-mea, culegând ceva dintre scaune. Ce-i asta? O unghie falsă?

– Păi...

– Oh, te rog! a țipat ea, roșie la față. Nu-mi spune că e tot de la băieții de la atelierul auto!

– Lucra și o fată acolo, am murmurat, înghițindu-mi saliva cu greu.

– Tu chiar mă crezi proastă? a zberlat Laura. Cine-i tipa? Cum o cheamă? Te-ai culcat cu ea? Spune tot!

– Ia ascultă! m-am zborșit. Nu mă lua cu treburi din astea, da? Adică ce vrei? Să mă jur?

Până la urmă, n-am avut încotro. M-am jurat că nu știam cum o chema pe stăpâna unghiei false și că nu mă culcasem cu ea. Am făcut asta fără să clilesc. Laura a strâns din dinți, m-a privit lung, dar s-a calmat și n-a mai spus nimic.

„Asta-i culmea! mi-am zis scandalizat. Se poartă exact ca o isterică și eu nici măcar n-am înșelat-o.”

În seara aia s-a dat la mine. Normal că am respins-o! Mă simțeam profund jignit; fusesem acuzat de ceva ce nu făcusem. Trebuia să plătească prețul, așa că l-a plătit: a adormit plângând.

* * *

Meseriașul făcuse totuși o treabă bună! Motorul torcea ca o pisicuță. Mașinuța mea mergea din nou ca vântul și ca gândul. Poate că nu mai era fată mare, dar îmi făceam de minune treaba cu ea.

Am dat uitării incidentul și, în timp, am devenit foarte atașat de caii ei putere. Ieșeam zilnic cu ea și făceam plimbări lungi. Deja știam orașul ca pe propriile buzunare. Și periferia. Și ceea ce era dincolo de periferie.

Da, am avut curajul să ajung dincolo de marginea orașului, am revăzut câmpurile nesfârșite și goale unde mă abandonase Nina, mi-am amintit de bucătăria indiană și am râs cu poftă.

Apoi am ieșit din mașină, am chiuat și am țipat cât mă țineau plămâni. Nimeni nu mi-a răspuns. Eram doar eu și pustietatea aceea. O libertate totală.

„Într-o bună zi, mi-am zis privind visător în zare, o să părăsesc orașul acesta pentru totdeauna! N-o să mă mai întorc niciodată!”

* * *

Laura învăța de zor. Urma examenul ei de licență.

Nevastă-mea era unul din acei șoareci studioși care primeau mereu note maxime la toate materiile. Un fel de Alfredo mai gras și fără pulă.

Știam că urmau două chestii: ea avea să-și ia licența cu note maxime, iar eu aveam să mă simt prost pentru că dumneaei terminase studiile și eu nu. De aceea stătea tot timpul în camera de studiu, ca să mă umilească.

Avea biroul ei de studiu, însă eu nu intram niciodată acolo. Ce să văd? Toate foile alea și toate biletele lipite pe pereți îmi aminteau de sesiunile mele. Și ale Irinei, Dumnezeu s-o odihnească!

M-am dus în bucătărie, am scos din frigider tortul meu și l-am privit. Cifra doi făcută din frișcă era intactă, dar optul aproape dispăruse. Laura iubea un pic prea tare frișca. Mie îmi plăcea mai mult ciocolata. Frișca mă lăsa indiferent. Apoi a intrat și ea în bucătărie.

– Dă-mi niște bani! i-am zis, tăindu-mi o felie babană de tort.

– Ce vrei să-ți cumperi?

– Nu mai pune întrebări tâmpite! am răspuns supărat. Pentru benzină! Doar nu credeai că merg la futut!

– Mi-ai cerut de trei ori bani săptămâna asta, m-a informat ea oftând.

– Atunci deschide-mi un cont! Ca să nu te mai plictisesc!

Mi-a deschis. Cu femeile e simplu. E suficient să ceri.

Desigur, nu era vorba de suma aia frumușică pe care Cur de Fier mi-o oferise și mi-o luase, dar tot era ceva.

Cu socrul meu vorbeam foarte rar. Povestea cu cecul anulat stinsese dragostea dintre noi. Sau poate că nu mă suportase de la bun început. La un an după nuntă, m-a anunțat sec că nu rezolvase nimic cu reprimirea mea la facultate.

– Asta înseamnă că n-o să mai pot lucra în cabinetul dumneavoastră de avocatură? I-am întrebat eu.

Cur de Fier s-a uitat în treacă la mine și mi-a spus cu o franchețe jignitoare:

– Băiete, nu te-aș primi în biroul meu nici măcar ca să mături pe jos.

M-am bucurat că mi-a spus-o. Acum nu mai exista niciun dubiu: Cur de Fier mă ura.

Eu o uram pe fiică-sa. Eram chit!

* * *

Imediat după licența Laurei, a intervenit ceva inedit în existența mea.

– Măi să fie! Un computer!

– Da, pentru tine! a spus ea veselă. Și nu doar atât. Avem și conexiune la internet!

Internetul... Auzeam tot mai des de drăcia aia de fir care-ți aducea în casă tot ce poftești. Internetul luase avânt în perioada aceea. Uite că ajunsese și pe strada noastră!

– Așa! Avem computer nou... avem internet. Și? Mai departe? Ce propui?

– Propun să mai stai și tu pe acasă! mi-a întors-o ea. Toată ziua știi doar de mașină și de benzină. Acum poți să stai acasă și să te plimbi pe internet. E mai ieftin!

– Dar de ce să mă plimb pe internet? am spus nervos. Ca să ce?

- Ca să aflu informații noi.
- Sărmana de tine! am făcut disprețuitor. Dacă am nevoie de informații, pot să deschid o carte sau să-mi cumpăr un ziar!
- Da, dar pe internet ai acces la absolut orice. Filme, muzică, poze!
- Oh, da? Adică pot să găsesc și poze cu femei goale?
- Da, măgarule! a răspuns ea strâmbându-se. Sunt și poze cu femei goale. O să-mi fac poze goală și o să le postez pe internet. Poate că așa o să te uiți și tu măcar o dată la mine.
- Deschide-! am spus scurt, arătând spre computer. Învață-mă!

Ori de câte ori aveam interesul să învăț ceva nou, mă cufundam cu totul în acel ceva. Jumătate de oră mai târziu, știam deja cum să găsesc pornografie pe internet. Pas cu pas!

Cât de tare mă înșelasem! Internetul nu era deloc o chestie inutilă! În ziua aceea am navigat ore în șir împreună cu Laura. Până la urmă, ne-am excitat amândoi atât de tare încât n-am mai ajuns până în dormitor. Am avut-o pe jos, acolo, pe podea, chiar lângă masa computerului. I-am tras-o de i-a sunat apa în cap.

Era prima oară când o făceam în calitate de soț și soție.

CAPITOLUL ȘASE

Tăticuțu' și mămicuța

Lunile treceau și internetul avea un efect salutar asupra vieții noastre de familie. A fost sarea și piperul cu care am condimentat o relație eșuată.

Navigam pe internet și ziua, și noaptea. Dădusem uitării mașina. Dă-o 'ncolo de epavă!

De acum, nu mai aveam ochi pentru nimic altceva. Aveam o jucărie nouă. Devenisem dependent!

Din partea mea, tastatura putea să aibă o singură tastă mare pe care să scrie cu litere de o șchioapă **PORNO**.

Prinsesem rădăcini în fața calculatorului. Fumam acolo, beam acolo și, desigur, căutam acolo poze și filme porno toată ziua. Ce altceva să fi făcut?

Laura terminase facultatea, își începuse masteratul și făcea deja practică sub aripa lui taică-su'. Obişnuia să-l asiste la procese și din ea se ivea o avocată promițătoare. Tradiție de familie, deh.

Telefonul Laurei suna tot mai des. Era tot mai ocupată. Lipsea tot mai mult de acasă.

Superb!

* * *

– Chiar n-ai de gând să înveți să gătești? am admonestat-o într-una din zile. Nu crezi că m-am săturat de pizza și de supă la plic? Oare nu am dreptul la cel puțin o masă caldă pe zi? Vorbește, Laura! Ce-ai de gând? O să mâncăm toată viața prin restaurante? O să comandăm

până la sfârșitul zilelor mâncare acasă? Trezește-te, femeie!

Degeaba! Parcă vorbeam cu pereții. Ea punea capul în pământ și făcea pe supărata. Tot ea!

În cele din urmă, m-am enervat și am început să fac niște investigații pe site-urile de gastronomie. Mi-am scos la imprimantă câteva rețete care păreau mai simple și m-am dus direct în bucătărie.

Laura a făcut ochii mari când s-a întors acasă.

Din ziua aceea, am început să învăț eu să gătesc și a început să-mi placă. Găteam zilnic și tot ce găteam azi nu mai exista în ziua următoare. Laura mânca de parcă era gravidă cu tripleți. Dar nu era. În ciuda eforturilor mele, nu era.

Și nu era nici proastă! Nu degeaba îmi făcuse cadou computerul și internetul. Avea un scop!

De multe ori, veneam noaptea în pat atât de excitat încât nici nu mă mai oboseam să o trezesc și să-i spun ceva. Nici măcar nu aprindeam lumina. Aruncam la întâmplare hainele de pe mine.

O întorceam repede cu fața în jos, îi ridicam cămașa de noapte și mă împingeam între șuncile alea groase până când ajungeam acolo unde voiam. Din câteva mișcări din fund, scuiam acolo sămânța mea fierbinte, apoi totul se termina. Mă întindeam obosit pe spate și adormeam lângă ea.

Uneori nici măcar nu apuca să se trezească bine, că eu deja terminasem totul și începeam să sforăi.

Era un fel de sex, totuși. Se puteau face copii din asta, nu? Poate că, de fapt, și ea era mulțumită. N-am întrebat-o niciodată.

Dar s-a întâmplat o dată să fie și invers.

Într-o după-amiază, mă întorsesem de la ai mei. Trebuise să-l duc pe bătrânul meu la spital. În ultima perioadă, se interna tot mai des, ba pentru una, ba pentru alta.

Nu prea-mi păsa mie de el. Nu mă implicam. Eu doar îl duceam acolo, la ușa doctorilor și-l lăsam pe el să își rezolve singur problemele. Bănuiam că știa bine de ce are nevoie și cu cine trebuia să vorbească. Tata nu era mototol.

Oricum, în după-amiaza când mă întorsesem de la spital, Laura era la calculatorul meu.

– Ce faci? am întrebat-o fără chef.

Găsise un site cu literatură erotică. Stătea lipită acolo și citea poveste după poveste.

– Chiar n-ai de gând să te cari? am întrebat-o.

– Mai lasă-mă un minut! se tot milogea ea.

Până la urmă m-am plictisit și m-am dus să fac un duș, apoi m-am întins în pat. Eram pe jumătate adormit când a intrat ea cu o privire de pisică lihnită. O pisică grasă, urâtă și teribil de lihnită.

– Ce ai de te uiți așa la mine? am întrebat-o înghițind în sec.

Eram în pat în pielea goală și o priveam cu un singur ochi. Celălalt adormise.

– Ești tare frumos! a miorlăit ea.

– O să fiu frumos mai târziu, bine? Acum n-am chef să fiu frumos.

– Eu am! a spus Laura țuguindu-și buzele. Tăticu' o să-i facă lui mămica un cadou mare și frumos. Pentru că tăticuțu' o iubește pe mămicuța!

Am deschis și al doilea ochi și am analizat-o. Se uita la mine cu ochii ei albaștri-verzui și spălăciți. Începeam să mă întreb cine era „tăticuțul” în dormitorul acela?

– Te rog, încetează cu porcăriile! i-am spus rece. Când te maimuțărești așa, mi se face scârbă.

– Poate că ar trebui să-ți scriu un cec ca să mă pot culca cu tine! s-a enervat ea.

– Nu-i o idee rea! am spus, luminându-mă la față. Așa ar trebui!

- Sper că nu vorbești serios?
- De ce nu? În ultima vreme m-ai cam lăsat muritor de foame. Eu slăbesc și tu te rotunjești tot mai mult. Ți se pare corect?
- Dar nu mai am bani! m-a privit ea tristă. Și eu trebuie să-i cer tatei ca să pot să-ți dau ție.
- Atunci poate că ar trebui să mă culc cu el, nu cu tine. Ce zici de ideea asta? Sau, și mai bine, du-te tu și trageți-o cu el, iar mie adu-mi doar banii.
- Cum poți fii atât de ordinar!
- De ce ordinar? N-ai zis tu că ești nebună după mine și că ai face orice pentru mine?
- Ba da, am zis! a oftat ea. Hai să nu ne mai certăm. Vrei? Hai să facem pace! De fapt, știu ce urmărești! Dragostea e mai frumoasă după o mică ceartă. lubește-mă, bărbate! a adăugat ea melodramatic. Sunt soția ta! Am dreptul să fiu iubită!
- Ascultă... care parte din propoziția „*Nu am chef!*” nu ai înțeles-o? Ești cumva în călduri?
- Da! Miau! Sunt o pisicuță în călduri! Dă-mi ceva! Miaaau...
- Uite ai o bucată aici. Deschide gurița mare, pisicuțo.
- Laura s-a tras înapoi, apoi a exclamat cu o privire confuză:
- Tu vorbești serios?
- Da, de ce nu? am răspuns amuzat. Sexul oral este tot sex, doamna avocat. Dacă nu mă crezi, deschide Codul Penal și te uită. Hai, nu fi cârcotașă! Bucură-te de mine, ia-mă tot!
- Ești un nemernic și un împuțit! a țipat ea ieșind. Ușa s-a trântit tare în urma ei. O bucată de tencuială a căzut pe podea.
- M-am dus în bucătărie, dar nu ca să mănânc. Am deschis frigiderul și mi-am turnat un pahar de vodcă.
- Era și ea acolo.

Mi-am băut paharul uitându-mă pe geam. Eram cu spatele la ea, dar știam că îmi privește trupul gol. Nu arătam prea rău în ochii ei. Frumusețea stă în ochii privitorului.

– Bine, a șoptit ea. De acord. Vino în dormitor.

– Nici nu mă gândesc! am răspuns, lipindu-mi de buze paharul rece.

– De ce? Ziceai că...

– O facem aici, dacă ai chef! Hai, îngenunchează! Da, îngenunchează, ce te uiți ca proasta la mine? Sau, poate, ai pretenția să mă sui eu pe scaun? Cred că e mai simplu dacă îngenunchezi!

Laura n-a mai zis nimic. A îngenuncheat cu greu, cred că i-a luat vreo cinci secunde.

M-am lipit cu spatele de ușă și am lăsat-o să-mi facă tot ce voia. Adevărul este că habar n-avea ce făcea, dar era, totuși, prima oară și chestiile noi sunt totdeauna interesante.

– Înghite-o mai adânc, doamna avocat! i-am spus privind-o de sus. Nu așa! Las' că te-nvăț eu!

Am prins-o cu o mână de ceafă. Nu era prea rău. Cum de nu mă gândisem la asta mai repede?

Laura a început să tușească, dar nu suficient de convingător încât să mă opresc.

De altfel, simțeam că se apropie momentul. Nici măcar n-am avertizat-o. Am prins-o cu a doua mână de păr și am întezit ritmul. Apoi am gemut lung și... asta a fost tot. Mi-am luat mâinile de pe ea.

A început să tușească și să scuipe, apoi s-a dus pe o parte cât era de mare.

– Ticălosule! a țipat, apoi a icnit și a vomitat pe gresie.

Nu m-am obosit să-i răspund. Mi-am turnat alt pahar și, în timp ce plecam, i-am spus plictisit:

– Nici măcar la asta nu ești bună! Ești jalnică!

A fost o lecție prețioasă pentru Laura. N-a mai luat niciodată inițiativa. N-a mai cerut niciodată sex.

În casa aia, doar eu decideam ce și când.

Și unde!

CAPITOLUL ȘAPTE

În viață, dacă dai, ai!

Au trecut așa vreo trei sau patru luni. Treburile dintre mine și Laura se răciseră complet; nici măcar nu mai dormeam împreună. Preferam canapeaua. Nu mâncam împreună și nu vorbeam decât strictul necesar.

Pentru prima oară, traiul meu începuse să-mi placă.

Ea era tot mai ocupată cu așa-zisa ei carieră juridică. Se vedea de la o poștă că-i plăcea să fie în miezul lucrurilor.

Mie nu mi-ar fi plăcut! Nu m-aș mai fi întors să termin facultatea și să practic avocatura nici chiar dacă marele Cur de Fier ar fi venit să mă roage în genunchi. Era o meserie scârboasă! Renunțarea la drept a fost una din cele mai inteligente decizii din viața mea.

Și apoi de ce să-mi complic viața? Aveam tot ce-mi trebuia: mâncare, țigări, băutură, un acoperiș deasupra capului, o nevastă care mă lăsa în pace și pentru toate acestea nu mi se cerea absolut nimic. În afară de gătit, nu mișcam niciun deget toată ziua. Doar degetul cu care dădeam click-uri pe mouse.

În plus, tocmai atunci descoperisem un alt fel de internet.

Internetul nu însemna numai pornografie, iar eu nu-mi doream numai femei construite din pixeli pe un ecran. Alea erau niște fantasme. Nu le puteai atinge și, odată scos din priză calculatorul, dispăreau.

Îmi doream femei din carne și oase și, pentru asta, tot internetul era unealta potrivită. Am descoperit cu satisfacție că existau camere de conversații, mirc-uri, chat-uri,

forumuri de discuții. Există o adevărată lume subterană, o lume în altă lume. Poarta era larg deschisă!

Am intrat încrezător și am început să pun momeli, capcane și lațuri. Un mesaj aici, o conversație dincolo. Balta avea pește, dar, după două săptămâni, nu prinsesem nimic. Absolut nimic!

„Poate că nu știu eu cum să le abordez! mi-am zis clătînând din cap. Poate că nu știu cum gândește o femeie. Chiar așa! Oare cum ne văd ele pe noi, bărbații?”

Am intrat imediat pe un site de matrimoniale și mi-am făcut un cont cu nume de femeie. În mai puțin de două minute, bărbații săreau ca lupii pe mine. Ferestrele de chat se deschideau una după alta. Mesageria mea virtuală devenise neîncăpătoare pentru mesajele care curgeau și tot veneau. Toți voiau poze, de parcă la mine acasă era studio fotografic.

După ce am citit toate mesajele și am purtat vreo două sute de conversații pe chat, am închis calculatorul pentru că mă apucase durerea de cap.

„Dumnezeule, mi-am zis, bărbații sunt penibili! Ți se face greață când vezi ce au în cap! Care femeie normală ar sta de vorbă cu astfel de specimene?”

După tot efortul, nu înaintasem câtuși de puțin. Habar n-aveam cum gândeau femeile! Am aprins din nou calculatorul și am prins-o pe o tipă cu garda jos. Am stat cu ea pe chat câteva minute.

– Tu cum îți dai seama dacă o persoană de sex opus este disponibilă? am întrebat-o.

– Ha, ha! mi-a răspuns ea. Folosesc al șaselea simț!

– Cum e simțul acela?

– Nu pot să-ți explic, a răspuns ea după vreo două minute. Pur și simplu, privesc în jur, îmi învârt antenele și gata! Când apare o persoană disponibilă, o simt imediat. Apoi a ieșit de pe chat.

Deci asta era! Trebuia să-mi folosesc al șaselea simț. Trebuia să las calculatorul să se odihnească și să scot iarăși nasul în lumea reală. Acolo erau femeile reale!

Orașul avea multe suflete! Erau milioane de oameni, fără să-i pun la socoteală și pe cei care locuiau acolo fără acte. Orașul era ca un magnet gigantic și toți voiau să locuiască acolo. Acolo erau locurile de muncă. Acolo era civilizația.

Pentru mine, acolo era terenul meu de joacă, locul meu de vânatoare. Ridicasem nasul în vânt și înțelegeam perfect că vânatul pe care îl căutam fusese tot timpul la îndemână. Trebuia doar să-mi folosesc al șaselea simț și să zâmbesc în direcția corectă!

Jumătate din milioanele acelea erau femei. Dacă scădeam minorele, tipele măritate, grasele și, desigur, bunicuțele, tot rămâneau destule. Era fantastic! Am făcut repede un duș, m-am bărbierit și mi-am ales hainele.

Odată ajuns în Zona Centrală, m-am oprit lângă un stâlp, mi-am ridicat toate antenele, radarele, scanerele și am așteptat cu răbdare să acționeze prin mine cel de al șaselea simț.

După vreo trei ore și unsprezece țigări fumate, era clar: bărbații nu aveau al șaselea simț! În afară de taxatoarea toaletei publice de peste drum, nicio femeie nu părea disponibilă. Cătuși de puțin!

„Tiberiu, mi-am zis, poate că cel de-al șaselea simț trebuie activat cumva! Un șoc, poate! O terapie!”

Deși căzusem în cap când eram mic, la mine sigur nu era activat. Ce naiba? Ajunsesem să mă uit la femeia care încasa taxa la toaletă?

„Sigur nu e activat! mi-am zis oftând. Ei, asta e! Dacă tot sunt în zona toaletei, măcar să merg să mă piș.”

I-am plătit femeii taxa și-am intrat. Stătusem lângă stâlp vreo trei ore și mi se activase vezica.

Nu m-am dus spre pișoare. Nu-mi place să mă piș cot la cot cu alți bărbați. A nu se înțelege de aici că îmi place

să mă piș cot la cot cu femeile. Nu! Pur și simplu, detest să am companie când fac asta.

Am intrat într-una din cabine și, în timp ce mă pișam, mi-au căzut ochii pe un anunț scris gros, cu cariocă roșie pe faianța albă:

„Sug pula la meserie! Sunați la numărul de telefon...”

Am pufnit în răs. Dacă aș fi fost poponar, aceea ar fi fost clipa potrivită ca să strig „Bingo!”.

„Hei, stai așa! mi-am zis în timp ce mă încheiam la șliț. Dacă eu am avut o zi proastă, măcar Alfredo să aibă parte de una bună!”

Am scos telefonul mobil și mi-am notat numărul de pe faianță.

În seara respectivă, tocmai când mă pregăteam să-l sun pe Alfredo și să-i vând pontul, mi-am tras o palmă peste frunte. Alfredo era pasiv! Tipul cu anunțul... tot pasiv. Doar sugea pula, nu? Asta însemna că amicului meu nu-i folosea la nimic numărul.

Privirea mi-a căzut întâmplător pe computer și, brusc, mi-a venit ideea secolului: dacă internetul era bun pentru bărbații care căutau femei, de ce să nu fie bun și pentru bărbații care caută bărbați?

Aveam ocazia perfectă ca să-l fac fericit pe prietenul meu!

Mi-am notat pe ceva numărul lui Alfredo și am deschis calculatorul. Cred că se făcuse ora două dimineața și eu eram tot pe internet. Încă mai găseam alte și alte site-uri pentru gay. Mi se părea că jumate din țară era formată din curiști. Nici măcar nu bănuisem că erau atât de multe site-uri din alea.

Pe la vreo două și un sfert, am închis calculatorul și m-am dus să mă culc. Eram obosit, dar mulțumit. Reușisem să postez cam o sută de anunțuri pentru Alfredo.

Simțeam că sunt un prieten de nădejde, un prieten adevărat! Cheltuisem timp și energie de dragul prieteniei și nu ceream în schimb nici măcar un „Mulțumesc!”.

Bucuria prietenului meu urma să-mi fie de ajuns. Ești fericit când îți vezi prietenul fericit!

Am adormit înduioșat de generozitatea mea.

* * *

În viață, dacă vrei să ai, trebuie mai întâi să dai.

N-ai încotro! E un mecanism subtil după care se conduce Universul.

La două zile după ce făcusem o faptă bună pentru Alfredo, norocul mi-a surâs și mie: unul dintre anunțurile mele prinsese un pește în cârlig.

Prima tipă pe care am agățat-o pe internet avea vreo treizeci și cinci de ani și a durat vreo două săptămâni până când am convins-o să ne întâlnim. Nu era din oraș. Am așteptat-o în gară. Nu i-am adus flori, nu m-am dichisit prea tare, dar făcusem totuși un efort și mă spălaseam pe dinți.

Ea m-a recunoscut prima.

– Mergem? am întrebat-o.

– Sigur! a răspuns ea zâmbind.

Nu-mi plăcea! Arăta cu totul altfel în poze. Acum părea înspăimântător de banală. Și mai era și machiată.

Problema asta, cu întâlnirile de pe internet, am întâlnit-o adesea. Tipele arătau fie mai bine, fie mai rău decât în poze. Dacă arătau mai bine, le consideram lozuri norocoase. Dacă arătau mai rău... erau totuși femei.

Însă pe aceea, pe prima, am disprețuit-o chiar din momentul în care am văzut-o. Diferența poză-realitate era enervantă.

– Nu mergem să vedem un pic orașul? a întrebat ea.

M-am făcut că nu aud. Eu eram preocupat să caut un taxi și ea avea chef de plimbări.

– Pari mai... altfel, i-am spus după ce am intrat în taxi.
– Asta e de bine sau e de rău? a întrebat ea, privindu-mă în ochi.

– Nu știi! Doar că... ești altfel.

– Aha! a zâmbit ea un pic forțat. Și cum ți-ai imaginat că o să arăt? Te deranjează că am părul un pic mai scurt decât în poză?

– Nu.

– Oprim undeva să bem un pahar?

– Nu.

– Păcat! Chiar mi-ar fi plăcut să vizitez un pic orașul. Nu am mai fost pe aici niciodată. Sunt ceva locuri frumoase de văzut?

– Nu.

N-a mai zis nimic pentru că taxiul ajunsese în dreptul hotelului.

Fiind un tip inteligent, rezervasem deja o cameră. În buzunarul meu se odihnea cheia cu numărul 117.

Dar nu-mi plăcea asta. Hotelurile, chiar și cele de mâna a treia, însemnau totuși bani cheltuiți. În cazul de față, cu o femeie ca aceea, care își punea poze din tinerețe, însemna bani cheltuiți aproape inutil.

Mi-am zis că era prima și ultima oară când mă încurcam cu o femeie din afara orașului. Dacă era localnică, era simplu. Mergeam la ea acasă, i-o trăgeam, plecam, gata! Așa, însă, bani, bani, bani!

După ce am intrat în cameră, am încuiat ușa, am cuprins-o în brațe și am sărutat-o. Plătisem camera! Voiam să fac repede tot ce era de făcut și apoi să plec. La început a cedat oarecum, apoi a început să se zbată și mi-a pus mâna în piept. M-a împins ușor, dar ferm, apoi a șoptit:

– Nu vrei întâi să... adică... Să ne cunoaștem un pic mai bine?

– Sigur, de ce nu? Pe mine mă cheamă Tiberiu.

– Știi deja.

– Înseamnă că ne cunoaștem! am spus, începând să mă dezbrac.

– Ce faci?

– Îmi aranjez hainele pe marginea scaunului ca să nu le boțesc. Tu pune-le pe celălalt scaun. Nu te dezbraci?

– Nu!

Tocmai mă pregăteam să-mi dau jos chiloții. Am privit-o mirat.

– Vorbești serios? Păi... de ce-ai mai venit? Am crezut că mă placi, așa mi-ai spus!

– Te plac oarecum, a spus ea rece, dar...

— Dar?

— Nu așa mi-am închipuit eu că o să se întâmple.

M-am întins calm pe pat și mi-am aprins o țigară. M-am uitat sictirit la ea. Stătea acolo, în picioare, la jumătatea distanței dintre pat și ușă. Părea cam indecisă. Să iasă pe ușă? Să vină spre pat? Ușa? Patul?

Nu prea înțelegeam de ce era indecisă. Eu eram acolo, în pat!

– Dar tu cum ți-ai închipuit c-o să se întâmple?

– Știi tu! Crezusem că o să mă plimbi... că o să-mi arăți orașul.

– Sunt însurat! am spus plictisit de toată gargara aceea. Foarte însurat! Plimbarea prin oraș, la lumina zilei, iese din discuție.

– Atunci, crezusem că o să mergem undeva să servim masa și să stăm un pic de vorbă. Există separeuri! Chiar și pentru persoanele căsătorite. Știi... eu nu ți-am spus, pentru că n-am vrut să te sperii, dar sunt și eu căsătorită.

– Cum? am spus, făcând ochii mari. Mie mi-ai zis că ești divorțată!

– Mda! N-am fost în întregime sinceră. Sunt căsătorită.

– Bine, nu mai contează! Te accept așa cum ești! În fine! Și de ce voiai să mergem la separeu?

– Ca să vorbim! Ca să ne cunoaștem.

M-am uitat atent la ea și am înțeles imediat că avea probleme la mansardă. „Să ne cunoaștem?” Adică ce era de cunoscut la ea? Era penibilă! Nu-mi plăcea nici cum arăta, nici cum se îmbrăcase. Cine dracu' vine la o întâlnire într-o fusta ca aia, lungă până la călcâie? De ce nu-și pusese o rochie? Sau măcar niște pantaloni.

Fusta aia neagră și lungă stătea ca un sac pe ea. Merita tăiată cu foarfeca și aruncată în sobă. Probabil amărâtul de bărbatu-su era sătul până peste cap de cârpele ei și de ciudățeniile ei.

Dar eu nu eram bărbatul ei, așa că am decis să-i mai dau o șansă:

– Putem să ne cunoaștem și aici. Întreabă-mă tot ce vrei și eu îți răspund. Hai!

Tăcea și se uita la mine ca o lunatecă.

– Vezi? am tras concluzia. Nici măcar nu știi ce să întrebi! Și mai ziceai că vrei să facem conversație într-un separeu.

Continua să se uite la mine. Nu-mi plăcea privirea aceea. Parcă se uita cu dispreț cumva. Și nu-mi plăcea tăcerea ei. Când tăcea, părea nebună.

– Uite cum facem: dacă tot ai venit până aici, hai să ne bucurăm unul de celălalt un sfert de oră, o juma' de oră, cât o fi. Eu unul o să-mi uit împruțita de nevastă care mă scoate din minți, tu vei închide ochii și vei uita de soțul tău. Ce zici? Hai să încercăm! Fii și tu mai relaxată, ce naiba! După ce ne-o tragem, promit că mergem direct la restaurant și-ți caut un separeu frumos și-ți povestesc toată viața mea de la grădiniță încoace! Sau - mai știi? - poate că o să-ți placă atât de mult încât o să ne-o tragem ca chiorii până mâine dimineață și nu mai trebuie mergem nicăieri. Comandăm masa chiar aici, în cameră. Ce... ce faci? Alo!

– Plec! a spus ea din vârful buzelor.

– De ce să pleci?

– Nu suntem animale! s-a răstit tipa, holbându-se la mine. Cel puțin eu nu sunt!

– Bineînțeles că nu suntem. Animalele nu folosesc internetul. Deci, suntem oameni. Nu pleca!

– Adio!

– Bine, bine! Hai că mă îmbrac! Te conduc până la gară.

– Nu, n-am nevoie! Să nu te apropii de mine! Mi-e silă de tine!

– Atunci, cară-te dracului! O să mi-o frec de unul singur și-o să fie de o sută de ori mai interesant decât cu tine!

– Ești un împuțit! Să știi că asta ești! Ce naiba faci?

– Nu ți-am zis? Mi-o frec.

– Chiar că ești un împuțit! a țipat ea. Când m-ai sărutat lângă ușă îți puțea gura. Ești un nespălat și un nenorocit!

Mai era și minciunoasă. Doar știam bine că mă spălasem pe dinți. Nu eram amnezic.

– Spune, spune! am încurajat-o calm. Mă excită chestia asta. Uite, nu te mint, mi s-a sculat!

– M-am mai întâlnit eu și cu alți bărbați nesimțiți, dar tu bați toate recordurile!

– Ah, deci ești de două ori minciunoasă! Mi-ai zis că ești divorțată. Prima minciună! Mi-ai zis că nu te-ai întâlnit niciodată cu tipi de pe internet. A doua minciună! Ce mai încolo și-ncoace: ești căsătorită și-ți înșeli bărbatul ca o scroafă! Și minciunoasă, și curvă!

– Pe cine faci tu curvă? a urlat ea ca descreierata.

Mi-am ferit capul și poșeta ei a ajuns direct în perete. I s-au împrăștiat toate cele pe jos.

Era de-a dreptul trist ce se întâmpla în camera aia. Doar vioara mai lipsea. Am continuat să mi-o frec melancolic în timp ce ea se apleca pe lângă pat și-și culegea fleacurile de pe jos.

Fusta neagră și lungă mătura de zor podeaua. Mărunțișurile ajungeau pe rând înapoi în poșetă. Am zărit chiar și două prezervative care ajunseseră la marginea covorului.

– Deci ai venit cu planuri mari! am exclamat rânjind. Ai crezut c-o s-o iei de două ori?

– Porcule! a țipat ea aproape plângând.

– Cred că mai am un pic și-mi vine! am anunțat-o.

– Da, bate untul, nenorocitele! Scoate smântâna!

Era roșie toată la față. Mi-a aruncat o privire ucigașă, apoi a ieșit ca o furtună. A lăsat ușa larg deschisă în urma ei.

– Domnișoară! am auzit-o strigând pe hol. Dumneata faci curat pe palierul acesta? Da?! Vezi că este un nenorocit la camera 117 care și-o freacă! Nu te mint! O să ai de lucru suplimentar acolo!

– Curvă împruțită! am urlat. Așteaptă tu numai!

M-am îmbrăcat iute și-am fugit după ea pe scări, ca s-o omor, dar n-am reușit s-o mai ajung.

CAPITOLUL OPT

Sunteți toți niște idioți

De supărare, am intrat într-un bar. După un sfert de oră și două pahare de vodcă, am ieșit. Știam exact ce aveam de făcut.

Am dibuit-o pe nenorocită în sala de așteptare din gară. S-a făcut albă la față când m-a văzut.

– Ascultă, i-am spus așezându-mă lângă ea, dacă-mi răspunzi sincer la o întrebare, promit să nu te omor.

– Ce întrebare? a bâiguit ea.

– De ce naiba ai mai venit, dacă nu voiai să te culci cu mine?

– Am crezut că o s-o facem civilizată. Că o să mâncăm ceva, că o să stăm de vorbă, că o să fie ceva plăcut. Poate un pahar de vin bun, poate o plimbare, poate... erai om. Am sperat asta. Ei bine, m-am înșelat! Toți bărbații sunt niște porci nenorociți! Era chiar atât de greu să ai un pic de răbdare? Ce atâta grabă? Puteam să mai vin și altădată. Puteam să ne întâlnim de mai multe ori. Puteam să devenim prieteni. Ar fi ieșit ceva frumos și ceea ce vrei tu s-ar fi întâmplat oricum. Ai fi primit totul de bună voie și ar fi fost frumos și pentru unul, și pentru celălalt. Dacă erai om!

Mi-a întins o gumă de mestecat. Era cu mentă. Am luat-o.

Am lăsat-o să vorbească așa, în șoaptă. Eram aproape singuri acolo. Trenul ei sosea abia peste vreo două ore.

– Bine! am spus oftând. Hai să-ți ofer un hot-dog.

– Iar ești nesimțit?

– Nu! Chiar vorbesc serios. Asta mănânc eu când mă apucă foamea în oraș: hot-dog, hamburgeri, chestii din astea.

Ne-am dus la o gheretă de pe peron și am luat câte un hot-dog, după care ne-am așezat pe o bancă oarecare. Mâncam și priveam amândoi trenurile care veneau și plecau. Acum, că-mi sărise gândul să i-o mai trag, aproape că-mi plăcea să stau acolo cu ea. Avea o voce plăcută când era calmă. Catifelată. Îmi plac vocile catifelate! Denotă feminitate. Puțin câte puțin, devenea în ochii mei femeie. Aproape că părea o persoană.

Am lăsat-o să-mi povestească de-ale ei. Femeile au un chef bolnăvicios să dea din gură la prima întâlnire. E o păsărică de-a lor. Rareori vezi o femeie care să facă excepție. Vorbesc și vorbesc și vorbesc de parcă ar avea un circuit ars. Poate că sunt nesigure pe ele. Le e teamă că, dacă și-ar ține gura, cineva ar putea să se trezească și să se uite cu atenție la ele, să le vadă așa cum sunt. Sau, poate, e vorba de altceva.

Minutele treceau. Îi cunoșteam deja toți iubiții, toate problemele matrimoniale, toate speranțele, toate planurile de viitor. Simțeam că am stofă de psihiatru.

„Cred că n-ar fi o idee prea rea să mă reorientez profesional! mi-am zis. Psihiatru de femei!”

Vedeam deja cu ochii minții cărțile mele de vizită purtând titlul acela. Vedeam și ședințele de terapie.

Doamnă, stimată doamnă, vă rog să vă întindeți pe canapea și să vă goliți mintea.

Așa, goliți-o mai tare! Și mai tare!

**Nu vă mai gândiți la soț, la copii, la facturi și la rate!
Relaxați-vă!**

Acum depărtați-vă picioarele!

Dumnezeule, cât de bolnavă sunteți!

M-am aplecat spre femeia de lângă mine și i-am sărutat buzele care vorbeau și nu se mai opreau. A tresărit ușor, dar mi-a răspuns. Gura ei mirosea a mentă, dar avea gust de muștar. Îmi plăcea!

M-am oprit o secundă și am privit-o cu atenție. Mă privea și ea. Am tras-o iar spre mine și am sărutat-o. M-a mușcat ușor de buză. Simțeam că iau foc.

Apoi s-a auzit șuieratul acela strident. Trenul ei scârțâia obosit și sosea la linia cinci. Peste doar unsprezece minute urma să plece. M-am ridicat de pe bancă ca un condamnat la moarte și am condus-o. Eram doar noi doi în compartimentul acela.

– Te rog, i-am spus răgușit, dă-l dracului de tren! Hai înapoi în camera 117! E plătită până mâine dimineață. E păcat de bani! Hai, vino!

– Nu se poate, Tiberiu!

– Promit să te las să vorbești cât vrei. Tu o să vorbești și eu o să ți-o trag. Toată lumea o să fie mulțumită!

– Astăzi nu! a răspuns ea râzând. Trebuie să ajung înapoi până la prânz. Nu vreau să aflu dumnealui că am fugit de la serviciu. Și din oraș. Dar, dacă ești cuminte, poate că o să mai vin și altădată.

– Păcat! Chiar voiam să mă culc cu tine! M-ai stârnit extraordinar și... arăți foarte bine. Și vorbești bine. Probabil că te și fuți bine.

– Probabil!

– Mda, eram curios. Nu-i nimic! O să mă întorc în camera de hotel și-o să continui de unul singur, dar cu gândul la tine.

– Așa să faci! Uite, ține... ca să ai o amintire de la mine până data viitoare.

– Ce faci? am întrebat-o râzând.

Își ridicase fusta aia lungă. A scos de pe ea o pereche de chiloți roșii și mi i-a pus în mână.

– Miroase-i când ți-o freci și gândește-te la mine!

Mi s-au înmuiat genunchii și m-am așezat pe banchetă. Apoi m-a fulgerat un gând prostesc.

– Auzi, cât mai e până pleacă trenul ăsta afurisit?

S-a uitat repede la ceas. Mai erau nouă minute. Am scos capul pe ușă. Nu era nimeni pe hol. Am încuiat repede compartimentul și am tras perdelele la toate geamurile.

– Tu chiar ești nebun de legat? a întrebat ea schimbată la față, apoi a țipat: Mă gădili! Stai cuminte!

– Ce zici de un dans în poală? Uite aici ce pierzi dacă refuzi!

– Stai măcar să-ți pun ăsta! a chicotit ea, scotocind repede în harababura din poșetă. Doamne, ești durere! Sper să nu de-a cineva peste noi!

– Lasă prezervativul, femeie! Treci aici!

Am lipit-o cu spatele de mine și i-am ridicat fusta. Cred că se parfumase prin unele locuri. Nu mirosea rău deloc!

– Deschide un pic mai larg picioa... aaa... așa... hai că e bine!

Era foarte alunecoasă acolo. Și foarte fierbinte.

– Cât mai avem? am întrebat, dând iute din fund.

– Cred că șapte minute! a răspuns ea scuturându-și capul în toate părțile.

– Mai mult decât suficient!

M-am ridicat cu tot cu ea și am dirijat-o spre banchetă. A înțeles imediat ce voiam și s-a așezat în patru labe, după care s-a răzgândit și s-a sprijinit cu mâinile de geam. Oare ce față ar fi făcut controlorul dacă dădea peste noi? Am alungat iute gândul și am început să mă împing tot mai tare în ea. Intram și ieșeam în umezeala ei alunecoasă. Prea alunecoasă!

„Oare cu ce naiba o să-mi șterg toată unsoarea asta? m-am întrebat îngrijorat.”

– Mă bucur că ai venit cu o fustă atât de largă, i-am spus. E de firmă?

A gemut și a șoptit:

– Să nu termini în mine!

– Dar unde? am întrebat confuz. Ah... ah! Nu mai vorbi despre terminat!

– De ce?

– Pentru că-mi vine să termin!

– Atunci termină! a miorlăit ea.

– Unde?

– Oriunde, dar nu acolo! Sunt în perioada aceea. Trebuia să-ți pui un pre... hei, ce naiba faci?

M-am lăsat greu peste ea și am gemut:

– Ăăă... Cred că am terminat. De fapt, sigur am terminat.

– Idiotule! a zbierat ea. Sunteți toți niște idioți!

M-a împins nervoasă din ea și s-a ridicat. Sexul fusese ok, dar tot restul era un dezastru. Pantalonii mei erau stropiți. Fusta ei era stropită. Bancheta stropită. Și, în momentul acela, trenul a şuierat și s-a pus în mișcare.

– Nu te șterge cu chiloții mei, la dracu'! a țipat ea.

– Ai nevoie de ei? Poftim, ia-i!

– Ah, ticălosule!

– Pleacă trenul! am strigat, descuind repede ușa compartimentului.

Mi-am încheiat pantalonii chiar în timp ce fugeam pe coridor, apoi am deschis larg ușa și am sărit direct pe peron. N-a lipsit mult să iau un stâlp în brațe.

Mi-am aprins o țigară și am fumat-o privind în urma trenului. Fusese prima mea întâlnire cu o tipă de pe internet. Una peste alta, lucrurile se terminaseră destul de bine.

Dar începuseră prost!

„Poate că-i vina mea! mi-am zis debusolat. Trebuia să fac anunțul ceva mai clar, mai explicit. Oricum, de azi înainte, n-o să mă mai încurc niciodată cu tipe din afara orașului. Sunt sălbatic! O să modific toate anunțurile. Fără

plimbări, fără luat de la gară, fără hoteluri, fără flori, fără ținut de mână! Le duc în parc și le fut. Punct!”

M-am îndreptat oftând spre stația de taxiuri. Trebuia să ajung înapoi la hotel și să predau cheia cu numărul 117.

N-am mai revăzut-o pe tipa cu fustă lungă. Nici măcar nu-mi amintesc cum o cheamă.

CAPITOLUL NOUĂ

Tunsoare în stil brazilian

Ceea ce se petrecuse în camera cu numărul 117 nu-mi plăcuse. Trebuia să învăț din greșeli! Trebuia să mă reorganizez!

Așa că am șters toate anunțurile mele de pe internet și am conceput unul nou, care suna cam așa:

„Bărbat.

29 de ani.

Căsătorit.

Plictisit de o consoartă frigidă.

Plictisit de conversație.

Plictisit de preludiu.

Plictisit de flirt.

N-o să-ți fac curte.

N-o să-ți aduc flori.

N-o să te țin de mână.

N-o să-ți fac copii.

N-o să te las să plângi pe umărul meu.

Dar o să te fut. Punct.

P.S.

Dacă ai între 30 și 35 de ani, lasă-mi un mesaj.

Dacă ești necăsătorită, divorțată sau văduvă, lasă-mi un mesaj.

Dacă ești urâtă ca dracul, lasă-mi un mesaj (o să stingem lumina).

Dacă ești grasă, te bag în pizda mă-tii!”

Gata! L-am postat pe cel mai tare site de întâlniri online și am închis calculatorul.

N-a trecut mult timp și în cârligul meu s-a prins „peștele” numărul doi, dar, odată cu numărul doi, norocul m-a părăsit.

Numarul doi era o studentă de vreo nouăsprezece ani. Zicea ea, dar, din poze, nu părea. În poze, părea o puștoaică și chestia asta m-a pus pe gânduri. Ce era de făcut?

Investisem totuși două săptămâni din timpul meu în... hai să-i zicem „relația” noastră. O relație cu o tipă de pe internet îți consumă energie. Seamănă izbitor cu îngrijirea unei flori. Trebuie udată zilnic. Florile au nevoie de soare, apă, aer și, uneori, trebuie să mai și vorbești cu ele. Exact de aia nu-mi plăceau florile! Risipă de timp! O relație virtuală înflorește doar prin discuții interminabile, mesaje, emailuri, glume și poze proaspete. Exact de aia nu-mi plăceau nici relațiile! Eram prea bătrân pentru toate porcăriile acelea. Aveam aproape douăzeci și nouă de ani.

Iată de ce, după două zile, m-am plictisit de „*udat floarea*” și i-am dat fetei întâlnire într-un parc, același în care mă întâlneam prima oară cu Laura.

Și a început tot cercul obișnuit: spală-te, bărbiește-te, tunde-te, alege-ți cu grijă hainele, spală-te pe dinți, că nu mai ai 20 de ani (dacă mă trezeam dimineața și nu-mi putea gura, însemna că visez).

Și florile... alt cerc! Femeile sunt topite după buruieni! Am ales un buchet de... de ceva și m-am îndreptat spre parc ca un infractor. Pentru un bărbat, cea mai sigură cale de a fi penibil este să cumpere un buchet de flori și să se plimbe cu ele prin oraș.

Un bărbat fără buchet are toate șansele să rămână invizibil pe stradă, dar, dacă-i anexezi un „*măturoi*”, l-ai terminat, i-ai șters dintr-un foc bărbăția. E un fel de castrare psihică! Acum toată lumea va întoarce capul după el. Oamenii își vor da coate, vor chicoti.

În momentul acela, eram un castrat. Așa mă simțeam pe banca din în parc.

Și putoarea aia mică n-a venit! A trecut o oră. Au trecut două.

„Oare cât timp trebuie să aștepti o femeie ca să-ți dai seama că ți-a tras clapa? m-am întrebat.”

Habar n-aveam, așa că am așteptat-o încă un ceas. Nimic!

Poate c-a fost mai bine așa. După câte țigări fumasem și câți draci adunasem în mine, dacă venea, cred că o băteam cu buchetul de flori.

Buruienile au ajuns în coșul de gunoi, iar eu am ajuns în cârciumă și m-am făcut praf.

„Curvă ingrată! mi-am zis jumătate de oră mai târziu, revenind în parc. Mai bine-mi beau banii și-i piș, decât să să te scot pe tine în oraș! Ei și ce dacă n-ai venit? Chiar mă bucur! Uite câtă pizdă e în jur. E plin peste tot! Ce rost are să irosești săptămâni din viață pentru o mofturoasă indecisă? Are balta pește! În parcul ăsta e suficient să întinzi mâna și poți să culegi tot ce-ți place!”

Am mai rămas o oră prin zonă și am analizat fiecare pereche de șolduri rotunde care a trecut pe lângă banca mea. Până la urmă, mi-am dat seama că toată băutura din cap îmi coborâse în vezică. Trebuia să merg repede undeva.

La ieșirea din parc, am observat o tipă cu tocuri înalte, pantaloni strânși pe cur și o bluziță albă. Plimba în lesă un pudel, iar javra scheuna și căuta și ea un loc ca să se pișe.

Tipa a întors capul spre mine și m-am oprit. Era afurisita aia cu limbă ascuțită pe care o chemasem la un studiu biblic. Femeia ideală pe care Dumnezeu o crease într-o pauză de masă, din plictiseală.

Mi-am zis să fiu un bun creștin și să întorc și celălalt obraz. La o adică, smerenia poate fi o strategie, nu?

– Vai, ce cățelușă frumușică! am zis zâmbind. Cuțu, cuțu! Te-a scos mama la plimbare?

Javra s-a lăsat mângâiată, n-a făcut nazuri. Tipa, însă, a privit prin mine, de parcă eram făcut din celofan. Și-a ridicat nasul și mai tare, apoi a tras pudelul de lângă mine. S-a îndepărtat pe una dintre alei legănându-și șoldurile pe troace. Deși arăta extraordinar, am urât-o din toată inima!

– Țârule, de ce te dai la iubita mea? s-a auzit o voce de bariton.

Am tresărit și m-am întors. Era tipul cu pectoralii modificați genetic. Scârba aia umbla doar cu gardă de corp!

– Eu... am mângâiat un pic cățelușa, am răspuns. Atâta tot!

S-a gândit vreo zece secunde, apoi mi-a comunicat rezultatul:

– Să-i lași cățelușa în pace!

Și a plecat.

„Ei, drăcia dracului! mi-am zis. Mai încearcă să fii smerit cu femeile în ziua de azi!”

* * *

Altă zi, altă întâlnire, aceeași puștoaică.

De data aia a venit, dar nu i-am mai luat nicio floare. N-avea decât să-și cumpere singură!

Când a apărut, mi s-au micșorat pupilele! În mod normal, ar fi trebuit să mi se dilate, nu?

S-a așezat pe bancă simplu și natural, de parcă am fi stat acolo ore în șir, iar ea s-ar fi dus până la chioșcul din apropiere ca să-și cumpere o înghețată. Chiar părea genul care apreciază înghețata.

„Dumnezeule, mi-am zis, dar e un copil!”

Am privit stânjenit în stânga și-n dreapta. Lumea din jur nu părea să ne bage în seamă, dar probabil că totul era regizat. Nu cumva ajunsesem personajul unei emisiuni de genul „Camera Ascunsă”?

– De ce te uiți în toate părțile? a zâmbit ea. Ți-e frică să nu apară nevastă-ta? Mi-a plăcut anunțul tău! Fără obligații, fără complicații! Mergem?

– Nevastă-mea e la serviciu. Nicio șansă să ne vadă. Dar ce atâta grabă? am adăugat, aprinzându-mi o țigară și trăgând fumul adânc în piept. Hai să mai stăm un pic aici! Discutăm, facem cunoștință...

A scos și ea o țigară din poșetă, apoi s-a uitat la mine. Aștepta.

„Nu-ți ofer foc nici mort! mi-am zis. Ești un plod nenorocit și n-ar trebui să fumezi! Îți face rău! Probabil că plămânii tăi nu sunt mai mari decât pumnii mei.”

– Nu-mi oferi foc?

– Ba da! am oftat. Poftim!

S-a aplecat spre bricheta mea și palma ei micuță a atins-o pe a mea. M-a trecut un fior! Apoi o presimțire. Dintr-un moment într-altul, aveau să apară în zonă oameni furioși purtând torțe aprinse, furci, topoare și, desigur, câini lătrând. Puteam deja să văd titlurile ziarelor de mâine:

„S-A FĂCUT JUSTIȚIE!

În plină zi, un pedofil a fost linșat de mulțimea furioasă.

Jivina a încercat să scape cu fuga cățărându-se într-un stejar din parc.

Oamenii au tăiat copacul cu topoarele.

Poliția încă mai culege din boscheți bucăți de creier și fâșii de piele.

Aviz amatorilor!”

– Dar ce-i cu fața asta? a întrebat ea, arătându-mi două șiraguri de dinți mici, albi și perfecți. De ce te uiți așa la mine?

– Nimic! Mă gândeam dacă trebuie să-ți ofer foc la țigară sau... dacă n-ar fi mai bine să ți-o arunc și să te bat la fund.

Am privit-o cu un ochi critic. Avea o pereche de pantofi sport albi. Blugii i se mulau strâns pe coapse. Tricoul acoperea o pereche de țâțe care abia începuseră să înmugurească. Purta un tricou foarte scurt. Foarte, foarte! Practic, burta îi era goală. În buric avea un fel de cercel. Mai jos de buric, să fiu al naibii dacă nu se ivea părul... pubian. Nu era epilată. Sau poate că era un fel special de epilare, o tunsoare mai ciudată. Firele care se ițeau de sub pantalon erau foarte scurte și foarte negre, iar pielea de pe burta ei era foarte albă. Și, totuși, era doar un copil.

– E o tunsoare în stil brazilian! a spus ea zâmbind. Știi despre ce vorbesc?

Am tușit și mi-am îndreptat privirea în altă parte. Nu mai știam ce să spun.

– Pari altfel! a zis ea, amuzată de timiditatea mea.

– Cum altfel?

– Mai bătrân!

– Sunt mai bătrân.

– Și mai plictisitor. Pe internet erai glumeț, haios! Acum, nu știi ce ai, parcă te temi de ceva. Uite, chiar și acum te uiți peste umăr! Când vorbeam pe internet nu erai așa.

Se înșela! Mă uitasem peste umăr și atunci când vorbisem cu ea pe internet. Laura dădea cu aspiratorul în camera cealaltă.

– Păi, am spus dezamăgit, când vorbeam pe internet nu păreai atât de...

– De?

– De copil! Ești practic un copil.

– Am nouăsprezece ani, a spus ea supărată. Uite, poftim!

Mi-a întins legitimația de studentă. Era studentă la Medicină. Da, era fața ei în poză! Nu mințea! Avea

nouăsprezece ani. Puteam să i-o trag liniștit. Nu mințise nici măcar în privința numelui.

Și totuși arăta ca un copil și asta nu mi se părea ok.

„Copiii ăștia sunt proști! mi-am spus cătrănit. Probabil că are un tată pe undeva care o așteaptă să vină acasă. Omul se întreabă pe unde umblă fiică-sa, ce face... Și ea trage liniștită din țigară aici, lângă mine.

Doamne, mă bucur că n-am copii!”

– Te porți exact ca taică-miu! a spus ea deodată. Am senzația că am venit la o întâlnire cu tata!

– E chiar atât de evident?

– Da.

„Dacă eram eu taică-tu', mi-am zis, n-ai fi fumat în vecii vecilor, drăgălașo! Și nu mergeai nici în parc ca să te întâlnești cu toți perversii! Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată! Eh... Se vede treaba că n-ai fost bătută la timp, asta-i problema ta! Câteva curele la cur în primii șapte ani și chestiunea era rezolvată!”

– Pleci? a întrebat ea mirată. Gata?

– Da! Spor la învățat! Ai grijă că sesiunea bate la ușă!

– Mersi! Pentru nimic!

Nu i-am mai răspuns, am ieșit repede din parc. Simțeam nevoia să beau ceva!

De fapt, simțeam asta tot timpul, dar atunci am simțit-o mai abitir.

* * *

Vodca era rece și bună.

– Știi ceva? Dă-mi o foaie și un pix! i-am cerut barmanului.

Trebuia să fac niște reguli în viața mea! O viață fără reguli atrage întâmplări ciudate și nedorite, exact ca episodul din parc.

Dacă eram un nenorocit, dacă nu aveam minte, puteam s-o fut fără probleme pe copila aia și mi-aș fi dat peste cap viața. Și pe-a ei.

M-am gândit la ea. Avea un ten curat și proaspăt, niște ochi căprui încadrați de gene lungi, întoarse. Și un păr lung și creț, cu șuvițe buclate. Părea un îngerăș care trăgea cu poftă din țigară.

Mi-am scuturat ușor capul și am alungat imaginea, apoi am început să-mi scriu regulile.

Întâi și întâi, am împărțit femeile pe categorii, după aspect.

Aveam acolo:

- femeia – șoricel
- femeia – iepuraș
- femeia – mătă
- femeia – gazelă
- femeia – iapă
- femeia – bivol
- femeia – hipopotam
- femeia – elefant
- și cazurile patologice gen Laura

Îngerășul cu zulufi din parc era genul de femeie-șoricel. Chiar semăna cu un șoricel! Avea o strungăreață teribil de incitantă. Oare cum ar fi fost să-mi bag limba în strungăreața aia?

Clar! O luam razna. Am mai comandat încă o vodcă ca să-mi revin.

„Doamne, îți mulțumesc că m-ai salvat de copila aceea! mi-am zis. O să aprind o lumânare la biserică cu prima ocazie!”

Tipa din tren fusese o femeie-bivol. Cur mare, țâțe mari și un pic obosită. Bivolii sunt mereu obosiți.

După încă două pahare de vodcă, creierul meu a început să funcționeze și am ajuns la concluzia că genul de

care aveam eu nevoie era femeia de 30 – 35 de ani. Și trebuia să fie iapă. Obligatoriu!

Era exact ce-mi trebuia: o femeie suficient de trecută prin viață, care știa bine că nu mai era copil. Femeia care reușise să ascundă bine copilul din ea. Genul care-și stăpânea bine propria sexualitate, care nu simțea nevoia să dovedească nimic, care nu dorea să-și confirme că este femeie, pentru că știa deja că e femeie.

Femeia între 30 și 35 de ani este cea mai futabilă femeie din lume! Nu există nimic deasupra ei.

Asta în ceea ce privea vârsta.

În privința corpului, repet, trebuia să fie o iapă, adică să ai pe ce să pui mâna, dar să nu-ți umpli palma prea tare.

Cambrată, cu un fund bine hrănit, cu sâni fermi, cu spatele drept, dar și ușor arcuit pe unde trebuia.

În clasificarea mea, renunțam bucuros la toate babele și toate puștoaicele din lume. Puteau să le ia alții!

Nu eram prea sigur dacă femeile – iepe trebuiau să fie nemăritate. Experiența din tren îmi dovedise clar că o femeie măritată putea fi chiar mai incitantă. Brusc, mi-am adus aminte de umezeala fierbinte dintre picioarele femeii – bivoli și am simțit că mă înmoi ca o cârpă. Apoi au început să mă doară coatele. Și ce durere!

Am ieșit din bar, am traversat strada și am ajuns din nou în parc.

Studenta mea nefutabilă plecase. Sperasem oare să mai fie pe bancă? Asta voisem?

„Omule, nu te mai recunosc! mi-am zis. Chiar te-ai putut gândi la studenta aia micuță? Dacă da, ești mai nenorocit decât te-am crezut!”

Deci, făcusem lista degeaba! Regulile erau proaspăt scrise și eu deja le încălcaseam!

M-am enervat și am rupt lista în două, apoi în patru. Am aruncat-o la primul coș de gunoi.

Pentru prima oară în viață, simțeam că ceva din mine, din sufletul meu nu era deloc în regulă. Apoi mi-am amintit că mă dor coaiele și am uitat de suflet.

Durerea aia m-a ținut încontinuu, toată ziua.

CAPITOLUL ZECE

Căpușa - parazitul suprem

În seara zilei cu pricina, m-am purtat foarte frumos cu Laura. Chiar dacă știam bine că e supărată pe mine, în ea îmi era salvarea. Am îmbrățișat-o când a intrat în casă, am mâncat cu ea, am conversat cu ea, am băut cu ea, am pus chiar muzică lentă și-am dansat cu ea, deși n-am știut să dansez prea bine niciodată.

Laura era teribil de surprinsă. Chiar încântată. Nu-și mai putea dezlipi privirea de la mine.

– Hai în pățuc, puișor! i-am zis, privind-o atât de fix încât mai aveam un pic și-o hipnotizam. Mă iubești, nu-i așa?

Trecuse ceva timp de când nu mai împărțisem același pat.

– Te iubesc! a murmurat ea, privindu-mă cu afurisiții ei de ochi albaștri-verzui.

Nu i-am răspuns. Am prins-o doar ușor de ceafă și i-am împins capul în jos. A înțeles imediat.

A durat destul de mult pentru că băusem cam mult, însă Laura a avut răbdare cu mine.

„Uneori mai sunt și avantaje în a fi însurat! mi-am zis în timp ce simțeam limba ei caldă.”

Mi-am aprins o țigară și am suflat fumul spre tavan. În dormitor era liniște.

Apoi „Țoc!”

Pauză. Un fum de țigară.

„Țoc!”

„Devine din ce în ce mai pricepută! am gândit. Se știe că practica te face mai bb... bu...”

Am tresărit brusc și m-am încordat. Laura nu și-a dezlipit gura de acolo. Apoi am gemut lung și asta a fost tot. Cadoul meu au rămas în gura ei fierbinte și primitoare. N-a scuipat, n-a vomitat, nu s-a mișcat.

Nevastă-mea începea să mă uimească tot mai tare!

După ce tremurul meu a încetat, Laura a reluat. A continuat să mi-o sugă și să mă dezmierde cu limba până când din mintea mea s-au șters și amintirea tipei din tren, și cea a puștoaicei cu strungăreață. Durerea surdă dintre coapse dispăruse și ea.

– Te iubesc! a spus ea dintr-odată, ridicându-și fața spre mine.

Am bătut-o protector cu palma pe umăr și am strâns-o un pic de o țâță.

– Așa și trebuie, Laura. Bravo, m-ai făcut fericit! Noapte bună, draga mea!

M-am întors pe partea cealaltă, am analizat plictisit peretele, apoi am închis ochii. La naiba, simțeam privirea ei în ceafă!

– Te iubesc! a murmurat ea din nou.

Începea să mă calce pe nervi.

– Dragostea e doar un cuvânt din dicționar! am mormăit. Ești avocat de divorțuri, ar trebui să știi asta mai bine.

Întâi a început să se smiorcăie. Apoi a început să geamă ca un pui de hipopotam. În cele din urmă, s-a liniștit. După ce a început să sforăie, am coborât tiptil din pat și m-am dus pe balcon să mai fumez o țigară.

Când am revenit, Laura dormea ca lemnul. Femeilor le trece repede supărarea.

* * *

– Alo! Salut!

– Du-te-n pizda mă-tii! mi-a urat Alfredo.

M-am uitat uluit la telefon. Nu-mi venea să cred!

– Băi, ești nebun? am țipat.

– Tiberiu, tu erai? a îngăimat el. Of, Doamne, iartă-mă! Am făcut-o și de data asta.

– Dar ce-i cu tine? am spus îngrijorat. Ce se-ntâmplă? De fiecare dată când te sun, telefonul ți-e ocupat. Tu vorbești și ziua, și noaptea?

– Măi, n-o să-ți vină să crezi ce glumă proastă mi-a făcut un bou! s-a plâns el. Mă sună întruna tot felul de ciudați și de perversi! Nu mai pot, nu mai rezist! Sunt cu nervii la pământ!

– Se vede! am încuviințat oftând.

– Imaginează-ți ce chestie: ieri m-a sunat șeful baroului, iar eu l-am înjurat de mamă.

– Cum așa?

– Tocmai îi închisesem unui nenorocit! Am crezut că e tot el.

– Și ce vor perversii ăia de la tine? am întrebat mirat.

„Doamne, mi-am zis, dacă află Alfredo cine i-a făcut rost de iubiți...”

– Întreabă-mă mai bine ce nu vor! a exclamat el. Tare mi-e teamă că va trebui să-mi schimb numărul.

– Păi, schimbă-l.

– Da, sigur! s-a văitat el. Ușor de zis! De doi ani încoace, toți clienții mei îmi știu numărul ăsta. Toți colegii... Toate cărțile mele de vizită... În fine, o să-l schimb!

– Nașpa! l-am consolat eu.

– Măi, dacă pun mâna pe tipul care mi-a făcut asta...

* * *

– Ce-i aia? a întrebat Laura cu ochii mari.

– Care „aia”?

– Aia de la subțioara ta! a șoptit ea, arătând cu degetul.

Tocmai mă pregăteam să intru la duș. M-am uitat la subțioară și am simțit că leșin, apoi am sărit în sus ca o minge și am privit din nou spre lighioana cu multe piciorușe care mi se înfipsese în piele.

– Scoate porcăria asta din mine! am urlat terorizat și m-am trântit direct pe podea.

– Stai un pic! m-a avertizat Laura. N-o atinge! E o căpușă!

A adus repede o pensetă din trusa ei și mi-a scos-o. În urma jivinei a rămas o rană care sângera. Laura a tamponat-o ușor cu spirt.

– Ce porcărieeee! am gemut cu lacrimi în ochi. Aruncă dracului scârboșenia aia! De unde mama naibii am cules-o?

– Ai fost cumva în parc? E plin de căpușe! E invazie! A dat și la știri.

– Asta era! am țipat. Am mângâiat o javră în parc! Un pudel. Asta mi-e răsplata!

Am intrat pe internet ca să văd care era treaba cu blestemățiile acelea, dar lucrurile pe care le-am aflat nu erau deloc roz.

Căpușa este un parazit, un afurisit de vampir!

Ea nu face nimic, nu produce nimic, nu gândește. Are doar instincte! Singurul ei scop este să caute o gazdă cu sânge cald și să se înfrupte din ea.

Prin orașe, o găsești mai ales prin parcuri, așteptând cu răbdare să agațe o victimă. O așteaptă zile în șir. Săptămâni, dacă trebuie! Pentru ea, timpul nu contează! Cârligele invizibile sunt pregătite.

E suficient să se șteargă o fustă de parazitul acela și necazul începe.

Căpușa se cațără perseverentă pe trupul victimei având un singur scop: să caute o zonă caldă și moale, undeva la întuneric, unde pielea este mai fină.

Și, când găsește locul acela, face singurul lucru pe care știe să-l facă: înțepă!

Ce oferă în schimb? Boală, necaz și suferință! Are o salivă atât de toxică și de otrăvită, încât poate nenoroci gazda pentru luni sau ani de zile. Uneori, prețul este viața!

Desigur, nu o face cu intenție. Așa e natura ei.

Oricum, după ce-și astâmpără pofta de sânge proaspăt, căpușa se desprinde singură, de bunăvoie. Cade înapoi în lumea întunecoasă din care a apărut: un strat de frunze putrede, un colț rece... jilav.

După un timp însă, foamea reapare și tot cercul acela afurisit se repetă: așteptarea, cârligele, victima... înțepătura. Aceeași metodă mereu! Nu știe altceva, nu e o ființă evoluată, doar un parazit!

– Hidoasă creatură! am mormăit, închizând calculatorul.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Au apus zilele acelea

Stăteam tolănit în dormitor și mă plictiseam de moarte. Aveam prea mult timp liber. Mi-am aprins o țigară și am ales din bibliotecă o carte numită „*Cum să ai succes în viață în 2 pași*”. Apoi a sunat telefonul. Era mama.

– Măi băiete, tu chiar nu mai dai niciun semn de viață? Nici tu, nici nevastă-ta?

N-am contrazis-o. Nu mai sunasem acasă de vreo două luni și nici nu trecusem pe acolo. La ce bun? Orice vizită în casa tatei era deprimantă. Nu-mi făcea bine! Și apoi, eram și eu ocupat cu internetul. Când să fi mers?

– Tata e internat la spital! m-a anunțat mama cu o voce supărată.

– El e internat tot timpul, mamă!

Așa era, nu mințeam! Se interna mereu, ba pentru una, ba pentru alta. La început, cam din două în două luni. Apoi lunar. În ultima vreme, petrecea mai mult timp prin spitale decât acasă. Iar când era totuși acasă nu făcea nimic toată ziua. Doar stătea întins, se uita la televizor și se îndopa cu pastile.

Eu și mama număraserăm odată (cu pixul pe hârtie) toate pastilele pe care le lua într-o zi. Erau pastile, pilule, pliculețe cu nu știu ce prafuri... Prafurile, zicea el, erau împotriva durerilor. Începuse să aibă niște dureri sâcâitoare. Se văita toată ziua că-l doare ba una, ba alta și asta mă cam enerva. Ce eram eu, doctor? De ce-mi spunea mie? Și, chiar doctor să fi fost, tot n-aș fi reușit s-o scot la capăt cu el! Avea o adevărată colecție de boli, dar niciuna dintre ele, luată individual, nu era prea gravă. Un pic de diabet, niște dureri de spate, ceva amețeli, nevralgie,

hipertensiune, înțepături la inimă, dureri de ficat și încă vreo duzină de alte probleme de care, sincer, nu-mi mai amintesc.

– E normal ca un om să ia atâtea hapuri? o întrebam pe mama.

Tata mergea pe șaptezeci și trei de ani. Nu mai era omul care fusese cândva. Acum nu mai bătea pe nimeni, nu mai țipa la nimeni... Era stors de vlagă. Stătea mereu doar în pat și asculta radioul sau se uita la televizor. La căpătâi, nelipsita cârjă. Fără ea, nu mai putea să meargă nicăieri. Dar unde să fi mers? Cine mai avea nevoie de el? Mergea doar în trei locuri: la baie, pentru una alta, în curte, unde se așeza pe un scăunel și privea în gol spre gardul de beton, și, desigur, la spital. Aia era toată viața lui și - sincer! - era demn de tot disprețul meu. Acum, nu-l mai uram. Dar nici nu-l iubeam! Era doar „*tipul acela, care mi-e tată*”. Bătrânul meu! Omul care mă bătuse cândva cu tot ce-i pica la mână, iar acum mă sâcâia cu bolile lui. Era vocea obosită care răspundea la telefon când mai sunam uneori acasă. Telefonul era pus pe un scăunel, lângă patul lui.

– Alo, tată, ești bine?

– Bună, fecioraș! Sunt bine.

– Și eu tot bine. Mama-i bine?

– Bine! Când vii pe la noi?

– Nu știi! Văd eu! Poate săptămâna viitoare.

– Bine!

– La revedere!

– La revedere!

Dar nu treceam „*săptămâna viitoare*”. La ce bun? Mă enerva tot timpul. Îmi puneam mereu aceleași întrebări. De exemplu, de fiecare dată când plecam, mă întreba când o să-i aduc și eu o sticlă de vin bun.

– Data viitoare! îi răspundeam în doi peri.

Mă plictisea, mă sâcâia! Dacă ieșeam în curte, la fumat, apărea imediat și el, sprijinindu-se greu în cârjă, și se

așeza pe scăunel. Încerca să intre-n vorbă cu mine, dar n-avea nimic interesant să-mi spună. Dacă aruncam țigara enervat și mă întorceam în casă, venea și el. Tot timpul pe lângă mine, tot timpul prietenos, exact ca un câine care se gudură. Încerca mereu să-și facă loc în viața mea, dar... ajunsese un fel de umplutură de care nu avea nevoie nimeni. Era și el acolo așa, ca să fie. Devenea parcă tot mai transparent. Zilele când mă terorizase prin simpla prezență dispăruseră. Zilele când punea cureaua în două și venea după mine dispăruseră.

„Au apus zilele acelea! mi-am zis. Nici măcar amintirea lor n-a mai rămas. Toate prostiile tale, toate zbierețele, toate căcaturile... sunt atât de îndepărtate! Un fum!”

Vocea mamei m-a readus la realitate.

– Tata nu e bine! a repetat ea. Vino să-l vezi! Vino azi! Vino acum!

– O să vin!

– E internat la Spitalul Central. Etajul 1, camera 19. Să vii, Tiberiu! Vezi, poate aduci și ceva pentru bărbierit. Nu se mai poate bărbieri singur. O să te roage să-l bărbierești.

„Ei, asta-i culmea, fir-ar să fie! mi-am zis. Adică eu să-l bărbieresc? Eu? Nu există persoane calificate pentru așa ceva?”

– O să vin! am repetat liniștit. Și am închis.

Am frunzărit nițel cartea despre succesul în viață. Era faină! Am tot citit și mi-am luat notițe până când s-a auzit ușa de la intrare și-a apărut Laura.

– Tiberiu, m-a sunat mama! a zis ea. Zicea că tata e la spital.

– Știu! M-a sunat și pe mine. Spitalul, veșnica poveste!

– Vrei să mănânci ceva? Am comandat pizza.

Nu aveam niciun chef să mănânc cu ea. Îi străluceau ochii atât de tare atunci când vedea mâncarea încât mă enerva! Și mă scârbea! Era mai bine să ies din casă, ca nu văd spectacolul ei.

„Hai la spital, Tiberiu! mi-am zis, luându-mi haina.”

Era o zi de miercuri sau joi. Tata arăta exact așa cum îl știam, exact așa cum îl văzusem și data trecută, când trecusem pe-acasă. Adică tot alb la față de la rahaturile de hapuri pe care le lua. Tot chel, tot în pijama, tot cu palmele bătucite de muncă și oboșite. Muncise prostește și băuse prostește! Da, era... tata! Până și părul care-i crescuse pe nas era tot acolo.

– Măi omule, obișnuia să-i zică mama, de ce nu-ți bărbierești tu firele de pe nas?

El o lămurea că, dacă le bărbierești, cresc și mai mari. Era o ciudățenie scârboasă de-a moșnegilor. Bărbații se prostesc la bătrânețe, devin încăpățânați. Toată viața lui făcuse doar ce dorise el. Îl durea undeva de tot ce spuneau ceilalți.

„Oare, când o să am anii lui, o să arăt și eu la fel? mă întrebam, privindu-l cu o milă amestecată cu dezgust. O să fiu și eu scrântit? O să mă vait la fel, cât e ziua de lungă? Căcat! Mai bine mor!”

– Uite că a venit Tiberiu! i-a spus mama, mângâindu-l pe frunte. O să te bărbierească!

Tata era un tip foarte atent cu aspectul lui. Toată viața a fost așa! Dacă scotea nasul în oraș, nu ieșea niciodată din casă fără cămașă, fără cravată. Și nu lua niciodată o haină pe el fără să se spele mai întâi. Își pieptăna întotdeauna cu grijă ce-i mai rămăsese din păr, dar, mai presus de toate, nu suporta să se afișeze vreodată nebărbierit. Mai puțin firele de pe nas, desigur.

– Am uitat acasă sculele de bărbierit! am zis, ridicând din umeri.

Mama m-a fixat supărată și mi-a întins cheile de la casă.

– Te duci acasă chiar acum și aduci aparatul de bărbierit al tatei!

Am privit-o scandalizat, dar n-am zis nici „mâc”. Nu obișnuiam să întorc cuvântul mamei. Am luat tăcut cheile și am plecat. Eram cu mașina. Era un drum de vreo două

minute, însă nu m-am grăbit. La revenire, am găsit trei asistente lângă patul tatei.

Mama plângea!

– Dar care-i treaba? am întrebat-o.

Venele tatei erau prea slabe, nu suportau acul perfuziei. Asistentele îi încercaseră și venele de la picioare. Apoi cele de la mâini, de la încheietura brațului, dosul palmelor. Avea peste tot vene prea slabe.

M-am așezat pe un calorifer de lângă fereastră și-am privit în tăcere. Tata era întins pe spate și se uita doar spre tavanul alb. Era liniștit! Îl spărseseră peste tot cu seringă aia... în dosul palmelor, pe antebrățe și pe labele picioarelor, dar el era liniștit. Stropi roșii se prelingeau după fiecare înțepătură și el nu zicea nimic. Stătea întins acolo, cu brațele larg desfăcute, iar asistentele se tot agitau pe lângă el.

„Sânge pe labele picioarelor, sânge în palme! am gândit, analizând tabloul. Ce chestie! Parcă-i crucificat!”

Mama plângea, iar femeile în halate albe discutau aprins lângă pat, însă, din toate astea, o singură chestie m-a deranjat cu adevărat: privirea absentă a tatei! Continua să se uite în tavan și părea atât de departe de tot vacarmul din jur. Foarte departe! Avea o față liniștită. Nu doar liniștită, ci și împăcată. Parcă ar fi spus: *„Tot ceea ce faceți voi aici nu mă privește pe mine!”*.

Asta nu era atitudinea lui! De obicei, tata era atent la orice. Era prezent! Lucid!

„Te pomenești că moare! mi-am zis speriat, apoi am alungat repede gândul. Ei, aș! Bătrânul meu să moară? Ți-ai găsit! Peste câteva minute o să înceapă din nou să se răstească la mama. Cum să moară, tâmpitul? O duce așa de ani de zile! E rezistent! Tare ca un taur!”

– I-a scăzut tensiunea aproape de tot! a strigat una dintre asistente, apoi s-a întors spre alta: Unde-i domnul doctor?

Chiar în momentul ăla a intrat în salon un doctor mai în vârstă. S-a apropiat de pat, și-a scos stetoscopul din

buzunarul halatului și-a ascultat cu atenție inima tatei. Apoi i-a ridicat mâna și i-a luat pulsul.

– La Terapie Intensivă! a comandat el. Urgent! Deblochează patul! Mișcă!

Patul tatei a ajuns afară din salon cât ai zice „pește”! Parcurgea holul cu scârțâit lung de roți, iar asistentele împingeau repede. Chiar și mama alerga după ei, cu mâna la piept.

– Strânge lucrurile tatei! mi-a strigat ea. Nu uita șlapii!

* * *

După o jumătate de oră, mi-am dat seama că ne agitaserăm cu toții degeaba. Da, ne panicaserăm ca niște proști! Îi dăduseră o injecție la Urgențe! Acum tensiunea era bună!

– Te-ai speriat degeaba, mamă!

– Cum degeaba? a șoptit ea, albă la față. Avea tensiunea maximă doar 5!

– Da? Și cât trebuia să fie?

– 12!

Bătrânul meu a dormit adânc toată seara și toată noaptea. Îl cuplaseră la un aparat care țiuia ori de câte ori tensiunea scădea sub 6. Când se întâmpla asta, mă duceam la camera asistentelor și chemam pe cineva, iar tata primea o nouă injecție și tensiunea lui se ridica din nou.

– M-am speriat degeaba! am zis cu voce tare. Mă auzi, tată? Ne-ai tras tuturor o sperietură zdravănă!

Îl priveam liniștit. Știam foarte bine că, mai târziu, urma să-mi reamintesc de toate prostiile alea și să zâmbesc. Îmi pierdusem cumpătul fără niciun rost și ajunseseam chiar să mă gândesc la moartea tatei. Mare fricos mai eram!

Totuși, în momentele în care aparatul țiuia, parcă nu-mi mai ardea de glumă. Mama plecase. Avea deja două nopți

de când stătea acolo cu el, în salon. Era foarte obosită, iar acum era rândul meu să-i țin de urât tatei. Dar el era în continuare absent. Moțăia tot timpul și nu spunea absolut nimic.

– Dimineată o să mă scol și o să-i fac supă de pui! Îmi spusese mama la plecare.

– Așa să faci! am încurajat-o eu.

– O să-ți aduc supă fierbinte! a șoptit ea la urechea tatei. Știi că-ți place fierbinte!

Tata nu i-a răspuns.

Era iulie! Geamurile și ușa erau deschise tot timpul, dar tot nu reușeau să răcorească salonul. Tata transpira întruna. Îl ștergeam tot timpul cu șervețele, dar, peste câteva minute, apa aia sărată era la loc pe fruntea lui. Broboanele țâșneau! Noroc că aveam în sertar o grămadă de șervețele!

Dar eram și eu om, totuși. Mă plictiseam! Tata nu avea cum să fugă nicăieri de acolo, așa că mai trăgeam câte o fugă la parter. Acolo era locul pentru fumat!

Și nu eram singurul care făcea asta; toți fumau în draci în spital. Mai era acolo, chiar lângă mine, un tip uscățiv. Venise cu socrul lui, iar bătrânul era tot în salon cu tata. Eram cinci însoțitori și cinci bolnavi.

– Ce-i cu socrul dumneavoastră? l-am întrebat în timp ce-mi aprindeam altă țigară. Ce are?

– Ce să aibă? A mers cu bicicleta și a căzut, a răspuns uscățivul necăjit. Cornul bicicletei i-a intrat direct în splină! Ruptură de splină, așa ne-a zis doctorul. Băi, nene... socrul meu are 82 de ani și - al dracului! - nu se lasă de bicicletă cu niciun chip! După căzătură, bicicleta arăta tot bine, însă el era praf. L-am adus aici cu ambulanța, doctorii l-au deschis, i-au scos splina și, când să-l închidă la loc, ce să vezi? Cancer, frate! În metastază, întins peste tot, prin burtă. Socrul meu, săracul, habar nu avea! De unde să știe? Doctorul zice că... acum sigur se curăță. Of, Doamne! Acuma trebuie să ne pregătim cu toate cele pentru

înmormântare. O grămadă de bani, în mă-sa-n cur! Dar taică-tu ce are?

– Habar n-am! i-am răspuns. Nici măcar doctorii nu prea știu. Are sigur ceva probleme cu tensiunea. Îi tot scade.

– Aha! La fel pățește și baba aia din salon, exact așa! Îi scade tensiunea și se sufocă. Și amărâta aia are tot peste optzeci de ani, ca și socrul meu.

– Dar care-i treaba cu bătrâna? I-am întrebat.

– I-au scos fierea că avea niște pietre. Atât! Dar nici aia n-o mai duce mult, după cum suflă. Mare surpriză să iasă vie din salonul ăsta. Aici îi bagă pe toți ăștia care-s pe ultima sută de metri.

– Unde aici? I-am privit eu încruntat.

– La naiba! Aici, la Terapie Intensivă! În salonul nostru!

– Tata n-o să moară! i-am spus tăios. Ce vorbe-s astea? Cum adică?

– Ei, nah! Am zis și eu... așa. Ce te ataci? Normal că n-o să moară! Suntem toți în mâna lui Dumnezeu!

Tata n-a murit, dar ne-a tot speriat cu tensiunea lui două zile și două nopți. Doctorul care răspundea de salon, un doctor ceva mai tânăr, a venit lângă patul lui și s-a uitat la el. Tata a deschis doar pentru un moment ochii și l-a întrebat deodată, cu ochii sclipind de o veselie mare:

– Herr Doktor, warum ich nicht zuhaus?

– Ce zice? I-am întrebat în șoaptă pe doctor.

Omul a zâmbit și mi-a răspuns:

– Întreabă de ce nu este acasă. Apoi a făcut semn cu degetul spre frunte și mi-a spus în șoaptă: „Comitetul Central” funcționează destul de bine!

– Dar ce are tata?

– O să vedem! Va trebui să-i facem niște analize mai amănunțite. Probabil infarct mezenteric.

– Ce-i aia?

– Probleme cu circulația sângelui la intestine! m-a lămurit el amabil.

În următoarea zi, doctorul a venit și mai des. Acum era însoțit și de celălalt doctor, ăla mai în vârstă. L-au consultat amândoi. Tata era absent la tot ce se întâmpla în jur. Dormea adânc, foarte adânc!

De fapt, era singurul care dormise în ultimele trei zile. Eu și mama stăteam de veghe cu schimbul la căpătâiul lui. Mama venea, eu fugeam acasă ca să dorm, apoi reveneam după câteva ore. Și tot așa! Era al dracului de obositor!

La întoarcerea mea (era o sâmbătă dimineața) m-am întâlnit pe hol cu doctorul cel vârstnic. Nu-l știam prea bine, dar, din toate câte le auzisem prin spital, se părea că era un doctor tare bun. Un evreu sau un fel de polonez, nu-mi mai amintesc.

Am vrut să-l opresc pe hol ca să discutăm un minut despre tata, dar a intrat brusc pe una dintre uși și a dispărut. L-am regăsit pe tata la fel, dormind. Nu înțelegeam cum poate cineva să doarmă tot timpul. Bine, dormi, dormi, dar... te mai și trezești, nu?

Toată hrana și apa tatei erau perfuziile cu glucoză, însă erau reci și asta nu era bine. Trebuia să încălzesc fiecare perfuzie. O țineam pe pieptul meu cam un sfert de oră, înainte să vină asistenta și să i-o schimbe pe cea veche. I-o încălzeam la fel cum își încălzesc mamele sticla cu lapte la sân. Pentru pruncul lor. Asistenta îmi spusese clar: perfuzia trebuie să fie caldă!

Îi puseseră o sondă ca să poată urina, dar nu se aduna mai nimic în punga aceea. Mai mult transpira!

Îi introduseseră sonda la vedere, de față cu toată lumea din salon, fără nicio jenă. Și clismele se făceau la fel. Nu există secrete când ești la Terapie Intensivă!

Chiar mă întrebam dac-o să ajung și eu vreodată la anii lui și dacă nemernicii ăia urmau să-mi bage și mie furtunuri în trup de față cu toată lumea. În Spitalul Central nu există nici acum saloane cu un singur pat. Eu unul n-am văzut.

Rezerve cu un singur pat există, probabil, doar prin filmele americane. Acolo unde eram eu, saloanele cu cinci sau șase paturi erau regula.

Tata a deschis iar ochii, a privit în gol câteva secunde, apoi mi-a spus doar atât:

– Am văzut-o pe mama!

Măi, măi! O visase pe bunica!

Mama tatei, Dumnezeu s-o odihnească, murise cu vreo cinci sau șase ani înainte. Însă el n-a spus „*am visat-o*”, ci „*am văzut-o*”.

Mama era și ea de față, a auzit vorbele tatei. M-a tras repede pe hol și mi-a spus speriată:

– Tiberiu, cred că tata o să moară!

Am privit-o mirat. Femeilor le place să exagereze! Mama nu făcea excepție.

– De ce crezi asta? am întrebat-o.

A început să plângă.

– Așa pățesc cu toții înainte de moarte! Toți văd morți! Toți, toți!

– Astea-s prostii! am mârâit. Hai, mamă! Vino înapoi în salon!

Pe la unsprezece au sosit din nou amândoi doctorii, ca să-l vadă pe tata. Am așteptat pe hol cu răbdare. Trebuiau să treacă peste tot, să facă vizita în toate saloanele. Apoi l-am abordat pe doctorul cel vârstnic. Din câte văzusem, omul părea că știe ce spune. Avea autoritate acolo și, desigur, mai multă experiență decât cel tânăr. Simțeam că am mai multă încredere în el!

– Spuneți-mi, vă rog, care-i situația lui tata! Ce se întâmplă cu el?

Doctorul acela în vârstă era chirurg. Purta pe el un halat care n-arăta deloc bine, dar pe el îl durea în cur. Pe halatul acela alb erau pete vechi de sânge spălat. Petele erau aproape negre. Stetoscopul era strâns neglijent și înghesuit în buzunarul din dreapta.

Doctorul s-a uitat mirat la mine de parcă picasem de undeva, de pe altă lume, apoi mi-a răspuns calm:

– Moare!

CAPITOLUL DOISPREZECE

Vecinii sunt întotdeauna curioși

M-am uitat incremenit la omul din fața mea. Ce nenorocit de doctor mai era și acela?

– Doar ești om în toată firea! a continuat el. Vrei să te iau cu ocolișuri?

– Poate c-ar trebui să-l ducem la alt spital! am murmurat. Cred că... Nici măcar nu știm ce boală are! Poate că o operație, ceva...

– Ce operație? m-a întrebat el, privindu-mă cu milă. Băiete, omul acesta are... multe probleme și mulți ani!

– Are șaptezeci și trei.

– Da, șaptezeci și trei... și o tensiune maximă de 5! Tu nu înțelegi că nu se-apucă nimeni să-l deschidă? Nimeni! Ar muri pe masă, chiar la anestezie! Pricepi?

– Da.

– Du-te acasă! a adăugat el. Pregătește tot ce trebuie. N-o să mai dureze mult!

Am răsuflat adânc. Nu mi se întâmpla mie asta! Nu mie! Ce aveam să-i spun mamei? Era un coșmar! Doar săptămâna trecută fusese sănătos!

– Și câte zile credeți că...

– Care zile? a întrebat el. Tu ai auzit ce-am spus eu? Nu-i vorba de zile, e vorba de ore. De fapt, nu prea cred că mai apucă dimineața!

Apoi s-a întors și a plecat.

Am revenit în salon buimac. Tata a deschis ochii și m-a privit. Nu-mi vorbise absolut deloc în toate zilele acelea.

– Am făcut pe mine! a spus el, de parcă ar fi fost vorba de altcineva.

Am ridicat un pic cearșaful. Era un miros ordinar! Da, făcuse pe el!

Am ieșit pe hol și am căutat o infirmieră. Toate erau ocupate. Dispărute. Intraseră-n pământ!

Am înjurat în gând de paște și de dumnezei și am revenit. Am luat din sertar niște prosoape de hârtie și l-am curățat pe tata așa cum am putut.

Puțea îngrozitor! Mi-a venit brusc să vărs, dar - la fel de repede - mi-a și trecut. Nu m-am enervat. Pe cine să mă fi enervat? Ce rost avea? Nu știu de unde naiba îmi venea indiferența aceea. Ștergeam căcatul și-mi ziceam calm:

„Și când te gândești că există oameni pe lumea asta care-și câștigă pâinea în felul ăsta!”

M-am spălat de mai multe ori cu săpun lichid. Puțeam! M-am mai spălat din nou. Degeaba! Puțeam! Putoarea aia nenorocită îmi intrase în degete și în nări. Îmi intrase în creier! Mi se părea că nu mai puteam scăpa niciodată de ea. M-am mai spălat încă o dată și mi-am mirosit mâna iar.

Christoase! Mâna mea puțea ca o hazna plină cu rahat dospit! Am revenit pe scaun și am privit în gol pe geam, apoi mi-am întors privirea spre tata. Stătea cu ochii închiși și respira ușor. De fapt, el nu stătea lângă mine. Era... undeva, în lumea lui. L-am privit încă o dată și, în momentul acela, ceva s-a mișcat în mine. Mi-am dat seama că, deși n-o știusem, îl iubisem tot timpul. Iar el urma acum să plece și era surd la tot ce se petrecea în jur. M-am aplecat peste pat și i-am șoptit chiar în ureche:

– Te iubesc, tată! Chiar te iubesc! Și promit să am grijă de mama. Îți jur! Totul o să fie bine!

Poate că m-a auzit. Eu zic că da! L-am văzut degetele mâinii stângi strângându-se pentru o clipă. Sigur mă auzise! Mă înțeleșese! Acum știa că-l iubesc.

Apoi ușa s-a deschis larg și a intrat mama. M-am așezat la loc pe scaun.

– Cum e? a șoptit ea. E mai bine?

Am luat-o de braț și am tras-o după mine pe hol. Am cuprins-o.

– Tata moare!

Și-a dus mâna la gură și a privit speriată spre ușa întredeschisă. L-a privit cum dormea adânc și a început să plângă. Am lăsat-o câteva secunde și am continuat:

– Nu vreau să-l las să moară aici! Nu așa... nu aici! Tata a muncit toată viața lui la casa aia. Vreau să moară în casa lui, în patul lui!

Am lăsat-o și l-am căutat pe doctor. Era chiar la el în cabinet.

– Sigur că da! mi-a zis el, dând din cap. Ia-! Poți să-l iei chiar acum. O să vii mai târziu și-o să semnezi hârtiile!

* * *

Ambulanța a oprit în fața casei. Eu și șoferul l-am luat pe tata de pe brancardă cu un cerșaf și l-am cărat până în dormitor, l-am așezat pe pat.

Vecinii se opriseră în fața porții și se uitau curioși. Vecinii sunt întotdeauna curioși!

După ce l-am instalat în dormitorul lui, pe patul lui, m-am uitat în jur neștiind ce-ar mai fi trebuit să fac.

Mama a înmuiat un prosop în apă caldă și l-a spălat. Eu am bătut un cui în peretele de lângă pat și am atârnat acolo perfuzia. Am privit acul înfipt adânc în pielea brațului și m-am încruntat: sub piele, vena i se spărseseră iar, pielea se umflase și se ridicase. Conținutul perfuziei ajungea direct sub piele. Nu în venă!

Trebuia să-i pun perfuzia în alt loc. Văzusem la spital cum se face, dar n-am avut curajul să-l înțep. Nu pe tata! Am adus acasă o asistentă și femeia i-a pus perfuzia. Am plătit-o și, când am condus-o la poartă, mi-a spus ezitând un pic:

– Cred că nu mai are niciun rost să-l chinuiți. Lăsați-l să moară liniștit!

– Cât timp mai sunt perfuzii, cred că o să continuăm! i-am răspuns rece și apoi am salutat-o din cap.

Mai erau pe masă trei perfuzii pline cu ser fiziologic, iar în frigider pusesem la rece cele trei fiole maro. Erau pentru ridicarea tensiunii.

Ziua de sâmbătă a trecut și tata n-a murit. Doctorul se înșelase! Asistenta se înșelase!

N-a murit nici duminică. Tata nu voia să moară! Lupta pentru viața lui cu ultimele puteri. Respirația îi devenise tot mai zgomotoasă. Respira doar pe gură, iar gura îi era acum uscată ca iasca. L-am șters pe buze cu un șervețel umed, apoi m-am dus în camera de alături și m-am întins pe pat. Și eu, și mama eram goliți de puteri. Ațișeam, dar ea nu voia să se culce.

„Dacă moare, mi-am zis amețit de lipsa de somn, atunci să moară odată! Nu mai pot! Dumnezeu mare, nu mai pot! Mi-e somn!”

Am adormit ca un butuc și mama l-a vegheat singură. Ultima imagine înainte să adorm a fost cu ea, îngenunchiată lângă pat, strângând mâna tatei. Sărutând-o!

Cele câteva ore de somn mi-au prins tare bine. Am intrat somnoros în camera lui și el era în aceeași stare.

M-am dus pe hol și am deschis larg ușa de la frigider. M-am uitat la fiolele maro.

„De ce nu? mi-am zis. De ce nu?”

O fiolă i-ar fi ridicat tensiunea. Încă o fiolă... i-ar fi ridicat-o și mai tare. Dar trei fiole?

„Probabil, inima ar începe să bată atât de tare, încât ar intra în fibrilație și ar ceda. S-ar opri.”

Am pus la loc fiolele pe raft și am închis frigiderul. Nu aveam să fac asta!

– De ce? întrebă Eva brusc.

– De ce... ce?

– De ce ai vrut să-l omori?

– Să-l omor? Ce vorbă-i asta? N-am vrut să-l omor! Am vrut doar să... nu se mai chinuie. Eram fiul lui! Nu puteam să-l mai las să se chinuie. Însă tata nu suferea și nici n-avea chinuri! Doar dormea și se opunea cu îndârjire morții.

– L-ai lăsat în pace doar pentru că nu se chinuia? Întreabă ea, privind în gol.

– Da! Altfel, i-aș fi pus fiolele acelea în perfuzie. I le puneam! Însă el nu se chinuia, era liniștit, respira liniștit... Nici măcar nu cred că mai știa ce se întâmpla în jurul lui.

– Dar dacă totuși s-ar fi chinuit?

O privesc pe Eva fără să clipesc. De ce mă tot sâcâie? Ce vrea de la mine?

Îi răspund calm:

– Eva, totul era foarte simplu! Tu chiar nu înțelegi? Tot ce aveam de făcut era să sparg capul fiolelor, să le extrag conținutul cu o seringă și să le injectez în punga lui de perfuzie.

– Știi că era simplu, dar... ce drept aveai tu să faci așa ceva? Te crezi Dumne...

– Ești tâmpită? țip brusc. Cum adică ce drept? Era tata! Nu voiam să-l doară! De aia! Țsta era dreptul meu! Îi datoram asta! Era datoria mea de fiu! Eram fiul lui și... îl iubeam!

– Deci l-ai fi omorât doar pentru asta? Ca să nu-l doară? Întreabă ea privindu-mă țintă. Mâna ei mă atinge pe umăr. Ca să-l scapi de dureri?

Nu-mi place atingerea mâinii ei. Are degetele reci.

– L-aș fi omorât pentru că-l iubeam! spun oftând. Când iubești... nu am cuvinte ca să-ți explic asta, Eva!

– Dar, te rog, explică-mi! insistă ea. Eu nu înțeleg! Fă-mă să înțeleg!

– Nu are rost niciun să-ți explic! Acum nu mai contează. N-am făcut-o! Tata nu avea chinuri. Spre seară, perfuzia a încetat să mai curgă. La cei vârstnici, vasele de sânge sunt sclerozate și fragile. După șaptezeci de ani, totul este fragil

Într-un om! Vena de la încheietura mâinii cedase, pocnise iar!

Am scos acul și, din momentul acela, tata n-a mai primit niciun fel de lichide, niciun strop de apă. Era inconștient, nu putea să înghită, să bea. A rămas așa! Fără perfuzii, fără apă... Doar i-am umezit gura din când în când cu un șervețel muiat în apă. Nimic altceva!

A doua zi dimineață, mama m-a zgâțâit șoptind un:

– Trezește-te! Moare! Vino repede!

Dormisem și eram ceva mai odihnit. Eram stăpân pe mine. Am venit repede la căpătâiul lui și-am observat imediat că respirația i se modificase. Acum răsufla foarte des și foarte superficial. Era cu gura larg deschisă.

Mama a adus o lumânare și a aprins-o. A ținut-o tot timpul în mâna stângă și și-a făcut cruce cu dreapta.

L-am privit amândoi cu lacrimi în ochi. Am luat lumânarea din mâna mamei și am pus-o într-o cană, la capătâiul patului, apoi am luat-o de mână pe mama. Amândoi am cuprins mâinile tatei.

Horcăia! Fiecare gură de aer era o luptă aprigă, dar zadarnică. Limba din gura lui larg căscată arăta ca o bucată de piatră uscată. Puteam să-mi imaginez mai jos de gât plămâni uscați ca iasca. Două foale pe cale să se oprească.

„Poate că se chinuie, totuși! mi-am zis. Poate că am fost prea slab. Ar fi trebuit s-o fac! Uite-l, Tiberiu! Uite-l cum luptă și se căznește!”

Sau poate că totuși nu se chinuia. Asta n-o mai știa decât el acum. Părea plecat mult prea departe ca să mai simtă ceva. Probabil nici măcar nu gândea. Nu mai era tata! Era doar o bucată de carne încă vie, dar totuși moartă.

„Dumnezeule Mare, de ce nu moare odată? m-am întrebat. De ce se opune cu atâta îndârjire? Mori, tată, mori! Vreau să se termine odată!”

Toată viața lui fusese un încăpățânat. Mereu făcea lucrurile doar cum voia el. Așa a făcut și în ultima zi!

Cred că s-a mai scurs încă o jumătate de oră tot așa, cu horcăieli, cu așteptare. Soarele răsărise și pieptul tatei se ridica acum foarte slab, aproape deloc. Apoi am auzit horcăitul acela. E inconfundabil!

Am știut! A căscat gura și mai larg și n-a mai suflat. Mâna lui s-a strâns pe mâna mea. Trupul lui s-a încordat ca un arc.

Eu și mama ne-am uitat unul la celălalt, apoi am ascultat cu atenție, dar nu se mai auzea nimic. Se așternuse liniștea.

Scânteia din tatăl meu se stinsese.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Cred că el e mai tare

Mama a izbucnit în lacrimi. Ochii mei erau seci. Gândeam!

Era o luni dimineață. Am privit ceasul de pe perete, era ora 6 și 17 minute.

– Trebuie să-l spălăm și să-l pregătim, mamă!

Știi, Eva, am citit cândva un articol medical de pe internet în care un doctor susținea că oamenii nu mor deodată, ci gradual. Simțurile lor nu mor toate în același timp. Primul dispare văzul. Apoi celelalte, pe rând. Ultimul care se stinge este auzul. Omul mort încă mai aude tot ce se întâmplă în jurul lui. Mai aude cam 60 sau... 90 de secunde.

Eu nu știu cine dracu' a verificat chestia asta, însă am găsit-o scrisă în mai multe locuri, deci este posibil să fie adevărat. Și, dacă era adevărat, atunci asta a auzit tata după ce a murit. În cele 60 de secunde, mama a plâns, iar eu am spus doar „*Trebuie să-l spălăm și să-l pregătim, mamă!*”.

Probabil eram un fiu de tot rahatul. Probabil că lui nu-i mai păsa.

Am adus apă caldă și l-am spălat amândoi. Făcuse din nou pe el.

– Toți pășesc asta când se duc, a murmurat obosită mama.

Am scos-o pe mână afară și am închis ușa. Am îndepărtat cu atenție sonda urinară. Îmi tremurau mâinile de parcă mă așteptam ca tata să urle de durere. Dar trupul acela chinuit nu mai cunoștea durerea. Pentru prima oară, tata scăpase de orice durere.

– Acum o să te bărbieresc, tată! i-am spus. Sper să nu te tai!

L-am bărbierit cât de bine am putut, apoi am zâmbit și am pupat obrajii aceia. Era tata și era frumos! Îi tăiasem naibii firele de pe nas. Tata nu mai făcea ce avea el chef. Se terminase! Era doar o păpușă dezarticulată.

Capul i-a căzut în dreapta, pe pernă. I l-am întors și m-am uitat la el. Lumina din ochi îi dispăruse. Nu mai era nimeni dincolo de ochii albaștri-verzui. Nimeni! Am întins mâna și i-am închis pleoapele.

– Ai terminat? m-a întâmpinat mama când am intrat în bucătărie. Uite, m-am interesat! Du-te la adresa asta și adu-l pe om acela încoace. Am vorbit deja cu el la telefon. E foarte cald afară și tata trebuie îmbălsămat repede.

M-am dus și l-am adus. Când a intrat în casă, întâi și întâi a cerut ceva de băut, apoi s-a dus pușcă în dormitorul tatei și s-a apucat de treabă. M-am uitat. Se vedea totul, ușa era deschisă.

Tata arăta acum ca un arici. Omul folosea un fel de ace tubulare groase și foarte lungi pe care le înfigea pe rând în abdomenul tatei. Apoi se tot muta de la unul la altul cu ditamai seringă plină cu un lichid de o culoare incertă. Mirosul înțepător ajungea până în bucătărie. Cred că erau o duzină de ace înfipite în burta tatei.

La un moment dat, omul a ridicat privirea. Ochii ni s-au intersectat pentru o secundă. N-a spus nimic. Doar a lăsat din mână seringă și a venit și a închis ușa. După ce și-a terminat treaba, a deschis ușa și mi-a cerut hainele tatei. Tata fusese grijuliu! Totul era pregătit. Hainele de înmormântare existau deja. Și banii de înmormântare erau pregătiți. Parc-ar fi știut! Poate simțise ceva.

– Du-l pe om înapoi acasă! a șoptit mama după ce l-a plătit pe ăla.

A mai cerut un pahar și l-a băut dintr-o singură înghițitură. Era un tip de vreo șazeci de ani, cam adus din spate.

„Scârboasă meserie mai ai și tu! i-am spus în gând, în timp ce porneam mașina.”

S-a uitat la mine zâmbind. Da, se cherkhelise! Pe drum mi-a povestit lucruri pe care, sincer, n-aveam niciun chef să le-aud. Era teribil de mândru de meseria lui și-mi explica fel de fel de rahaturi. De exemplu, îmi spunea că palma dreaptă a mortului trebuie să fie așezată întotdeauna deasupra celei stângi. E regulă: dreapta peste stânga. Întotdeauna!

– Acuma poți să și dormi lângă el fără probleme! mi-a zis vesel. Deși suntem în iulie și e caniculă, o să reziste așa cel puțin cinci zile. Ascultă-mă pe mine când îți zic! mă asigură el. Eu îmi cunosc meseria!

L-am privit pe furiș în oglinda retrovizoare. Era nebun! L-am lăsat în fața casei sale și am plecat scârbit.

Cu siguranță nu aveam stofă pentru meseria aia!

* * *

Zile în șir nu vărsasem nici măcar o lacrimă și, exact când începeam să cred că am o inimă de piatră, am cedat.

Înmormântarea venise și trecuse. Se împlineau deja șapte zile. Am cumpărat o sticlă de vin scump și m-am dus la cimitir, ca să i-o duc tatei.

Nu mă mai atinsesem de băutură de-o săptămână. Era un record! În fața pământului uscat de cuptorul lui iulie, am destupat sticla, am băut o gură și-am vărsat nițel din ea peste mormântul tatei.

Țărâna aia era însetată și-a supt imediat vinul.

– Am tot amânat, m-am scuzat eu în șoaptă, însă acum ți-am adus sticla de vin, tată! M-ai bătut la cap de un milion de ori să ți-o aduc. Uite, ți-am adus-o! Apoi am tot băut din sticlă și i-am dat și lui să bea. Când n-a mai rămas nimic am spus un „*La revedere, tată!*” și, în momentul acela, m-a bușit plânsul. N-aveam o inimă de piatră! M-am așezat în

fund pe pământul moale și-am plâns ca un tâmpit. Lacrimile nu se mai opreau!

– Ai fost un tată bun! m-am smiorcăit eu. Oricât de tare te-ai chinuit s-o ascunzi... știi că și tu m-ai iubit!

Da, mă iubise. Mi-am adus aminte de vremurile copilăriei. Îl vedeam stând în pat și uitându-se la televizor. Uneori, îmi așezam capul pe pieptul lui și-i ascultam răsuflarea. Inima îi bătea tare și-i răsuna pieptul! Tata mă iubise. O făcuse atât cât putuse el s-o facă, în felul lui impulsiv și ciudat.

„Adio, tată! am șoptit. Dumnezeu să te aibă în paza Lui! O să vin foarte des pe la tine! Promit!”

Știi, Eva, îmi amintesc de o chestie hazlie... cred că eram prin clasele primare. Unul dintre colegii mei mă tot necăjea și într-o zi i-am spus:

– Suficient! Lasă-mă în pace!

– Hai să ne batem! a zis el ca un cocoș. Să vedem care-i mai tare! Dacă mă bați, te las în pace!

– Dar nu vreau să mă bat cu tine! i-am zis speriat. Nu vreau să mă bat cu nimeni!

– Atunci, a râs el, îl chem pe fratele meu și o să te bată el. O să te bătăm amândoi!

Fratele lui era un golan și jumătate și toată școala se temea de el. Era cu vreo patru sau cinci ani mai mare decât noi.

– Bine! am zis tremurând ca varga. Atunci... să ne batem!

În drumul nostru spre casă, pășeam umăr la umăr cu ghiozdanele în spate și ne-am oprit pe un teren viran. Era o fundătură nenorocită, plină de gunoaie. Am lăsat ghiozdanele jos.

– Fără lovituri la față! I-am avertizat eu. Tata mă rupe dacă apar cu vânățai acasă.

– Bine, fricosule! Fără!

În ziua aceea, nu s-a putut decide clar care dintre noi era mai bun. Păream destul de jalnici amândoi. Ne-am

cărat la pumni și picioare până ne-am secat de durere unul pe altul. Dar nu peste față!

– Mai vedem noi mâine! m-a amenințat el.

A doua zi ne-am bătut iar. A treia zi la fel.

Povestea asta cu bătaia care nu se termina niciodată începuse să mă înfricoșeze. Probabil și pe el.

Însă și unul, și celălalt făceam pe cocoșii cei curajoși! Niciunul nu voia să cedeze și să spună „*Gata! Mă dau bătut! Tu ești mai tare!*”.

După vreo zece după-amiezi din astea, simțeam că mai aveam un pic și mă pișam sânge. Nu mai eram așa vioi pe acasă. Nici măcar nu mai făceam boacăne. Noaptea adormeam cu groaza-n suflet. Mă gândeam mereu la ziua care avea să urmeze. Deh, eram doar un copil de zece ani!

– Dumnezeule! a țipat mama când m-a văzut ieșind de la baie fără maieu.

Eram tot numai o vânătaie. Spatele, picioarele... brațele.

Tata dat buzna pe hol și a făcut ochii cât chiftelele.

– Poate o să-mi spui și mie de unde, anafura mă-tii, te-ai ales cu astea? a mârâit el. Tiberiu, cu cine vorbesc eu?

Tata nu prea obișnuia să se repete. A scos cureaua de la pantaloni, a pus-o în două și a apucat zdravăn de ambele capete. Apoi a îndoit-o și a tras tare! Nu mi-a plăcut niciodată pocnitura pe care o făcea cureaua când tata se juca cu ea în felul acela. E adevărat, era o curea frumoasă din piele. Pe partea exterioară era lăcuită și avea o culoare roșu aprins. Ici, colo, era și câte un cerb gravat pe cureaua aia. Avea chiar și motive florale printre cerbi. Dar, oricât de frumoasă era cureaua, ori de câte ori tata o scotea și o pocnea în felul acela simțeam că mai aveam un pic și mă piș pe mine.

A durat foarte puțin până i-am spus totul.

– Aha! a zis el. Și zici că niciunul dintre voi nu reușește să-l bată pe celălalt?

– Suntem egali! am îngăimat eu.

– Hai, lasă-mă! a spus el zâmbind. Nu există așa ceva! Fii sincer! Care-i mai tare?

– El e mai tare decât mine! am spus privind în jos.

– Bine! Nu te mai smiorcăi! O rezolvați voi între voi, până la urmă.

– Mă ierți? am spus eu mirat.

– Da, puiul tatei, te iert! a spus el băgându-și cureaua la loc.

A doua zi nu era duminică. Aveam ore! Mă așteptam deja ca tata să apară la cancelarie și să iasă un scandal monstru. Nu! N-a venit! Nici pomeneală.

Orele se terminaseră. Am plecat spre casă cu „amicul” meu. Pe maidan, am aruncat ghiozdanele și-am început să ne batem. Pumni noștri mici zburau în toate direcțiile. Doamne, tare nepricepuți mai eram!

Nu știi cât o fi durat, dar m-am trezit deodată cu tata lângă noi. Am înghețat și eu, și ăla. El îl știa foarte bine pe tata. De fapt, tot cartierul îl cunoștea și-l respecta pe tata!

Chiar și la mine la școală îl cunoșteau toți profesorii. Nu prea se simțeau în largul lor când apărea ca să vadă ce note mai luasem. Directorul, pur și simplu, îl evita. Nu se înghețeau unul pe altul!

– Ei, frumușeilor, a zis tata zâmbind, ați aflat până la urmă care este mai tare?

Noi nimic. Muți!

– Ia veniți încoace amândoi! a spus el, devenind brusc serios. Hai!

Tata ne-a pus mâna în ceafă la fiecare și a repetat:

– Care e mai tare? Vă întreb pentru ultima oară!

– El e mai tare! a mieunat puștiul acela.

– Ba nu, cred că tu ești mai tare! am spus repede.

Stăteam acolo ca doi proști și fiecare susținea că celălalt era mai tare.

– Nu-i nimic! a spus tata. Las' că aflăm noi imediat care-i mai tare!

Tata era un om de acțiune, nu se încurca el cu prea multă vorbăraie.

„Oare ce vrea să facă? m-am întrebat cu inima cât un purice.”

– Dar nu mă mai fierbe, omule! exclamă Eva. Ce-a făcut?

– A făcut ceea ce aş fi făcut și eu, probabil: ne-a dat cap în cap! Capetele noastre au sunat a gol, ca doi bostani bine copti, după care am căzut lați în iarbă, fiecare în altă direcție.

Colegul meu s-a dezmeticit primul. A început să se smiorcăie, apoi să urle și, în cele din urmă, s-a târât în patru labe spre ghiozdanul lui. L-a pus pe umăr și a plecat pe două cărări.

– Mda, a murmurat supărat tata. Ai avut dreptate, el e mai tare! Tu chiar ai de gând să dormi acolo, Tiberiu? Hai, ridică-te și marș acasă!

Peste ani, s-a dovedit că tata avusese dreptate. Puștanul acela a crescut, s-a însurat și a făcut trei copii frumoși ca trei bujori. Omul e un zugrav bun și e respectat de toată lumea. Și nu lipsește în nicio duminică de la liturghie. Da, a fost mereu mai tare decât mine din toate punctele de vedere. Abia acum îmi dau seama.

Dar să revin: am aprins o lumânare, după care am părăsit mormântul tatei. M-am îndreptat spre casă.

„Uneori e mai bine plângi! mi-am zis. Te răcorește.”

Cu timpul mi s-au șters din minte toate amintirile urâte despre tata și mi-au rămas doar acelea care contau cu adevărat. Și am înțeles că, indiferent ce zicea, indiferent ce făcea, tata mă iubise întotdeauna. Și am început să-l iubesc și eu cu adevărat, chiar dacă murise!

Eva mă întreabă din senin:

– Tiberiu, tu chiar ai vorbit serios în legătură cu fiolele tale?

– Nu le-am folosit! spun strângând din dinți. Las-o baltă!

– Dar dacă ar fi avut dureri? Ce ai fi făcut?

– Nu le-aș fi folosit nici atunci, îi explic, privind-o ca pe un copil. Nu sunt suficient de curajos pentru așa ceva. De ce mă tot întrebi despre asta, Eva?

– Pentru că, dacă le-ai fi folosit, aș fi considerat că ești un monstru.

– Ei, prostii! spun oftând. În cazul acesta... presupun că poți să dormi liniștită.

– Și ce s-a întâmplat după?

O privesc cu coada ochiului. Răsufală ușurată. Arată de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

– Nu s-au întâmplat prea multe. Doar că am început s-o vizitez pe mama mai des. Trebuia să am grijă de ea, nu? Doar jurasem! Femeile nu se pot descurca fără un bărbat care să aibă grijă de ele. Însă, spre surpriza mea, mama putea (și încă binișor). N-avea nevoie de sprijinul meu.

Săptămânile au trecut și, într-o bună zi, mi-am adus aminte de anunțul pe care îl postasem pe site-ul de întâlniri online. Am deschis computerul și... hmm...

– Și?

– Aveam 57 de mesaje necitite.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Fundul roșcatei face diferența

– Ești palid! mi-a zis Laura într-una din zile. Ar trebui să vezi un doctor!

Tocmai se pregătea să iasă în oraș. Eu tocmai venisem. Ne intersectaserăm pe hol.

– Dar nu-i nevoie! i-am răspuns, descălțându-mă.

– Ești slab ca un câine! a adăugat ea, uitându-se lung la mine. Ce se întâmplă cu tine, Tiberiu? Ești tot timpul beat, tot timpul plecat de acasă. Eu înțeleg că ești în doliu și știi că suferi după tatăl tău. Am avut răbdare, dar nu mai pot sta cu mâinile în sân în timp ce tu te distrugi cu mâna ta. Asta este viață? Spune-mi, dragul meu, cât o să dureze perioada asta? Ce fel de căsnicie avem noi? Ce ai de gând cu noi? Ce ai de gând cu tine?

– Exagerezi!

– Dar nu exagerez deloc! s-a răstit Laura. Așa nu se mai poate!

„Dumnezeule, iar s-a pornit! mi-am zis. Acum o să înceapă să mă doară capul din nou. Parcă văd!”

– Sunt bine, Laura! am spus calm. Mă simt bine. Sunt foarte sănătos!

– Foarte sănătos? a țipat ea deodată, ca scoasă din minți. Vino încoace, vino la oglindă! M-a luat de braț și m-a tras ca pe o cârpă în fața oglinzii din hol. Era o oglindă foarte mare.

Oglinda mi-a arătat o ființă grasă și diformă care ținea de braț un... Doamne Dumnezeule! Acela eram eu?

– A... ai dreptate! m-am bâlbâit speriat. Cred că trebuie să mă odihnesc nițel. O să-mi cumpăr și niște vitamine. O

să beau ceva mai puțin. O să stau mai mult pe acasă. Promit!

– E viața ta! a strigat ea nervoasă, închizând cu zgomot ușa de la intrare.

Mergea la biroul lui taică-su' și era în criză de timp. În ultima săptămână, era și ea mai mult plecată.

– Dar de ce erai atât de slab?

– Mi-e greu să-ți explic, Eva! Toată viața am fost un om al extremelor. Când fumam, terminam chiar și două pachete pe zi. Apoi mi se făcea rău și treceau alte două zile fără să-mi aprind măcar țigară. Când beam, nu mă opream niciodată la trei sau patru pahare, așa cum fac ceilalți. Dacă aveam în dulap o sticlă plină, trebuia să o dau gata. Dacă erau două sticle, trebuia să le dau gata. Dacă erau trei, beam până leșinam. Nu aveam nicio frână! Apoi gemeam zile în șir pentru că simțeam că mor! Dar, după ce-mi trecea, o luam de la capăt.

Eram de asemenea slab pentru că... iubeam mult. Fizic, adică! Din toate mesajele pe care le promisem, am eliminat femeile nepotrivite, dar tot mai rămăseseră destule și le-am luat pe toate la rând. Cu unele m-am culcat o singură dată și nu le-am mai căutat. Cu altele am repetat figura pentru că, deși nu erau niște zâne, aveau o personalitate care mă atrăgea și gândeau asemenea mie.

Era o rutină. Totdeauna se întâmpla la ele acasă. Stabileam o oră și ne vedeam mai întâi la o cafea, undeva. Ne tatonam reciproc și apoi le făceam o vizită scurtă acasă. Sau nu.

Beam un pahar la ele acasă, le-o trăgeam, mă încheiam la pantaloni și plecam. Asta era tot! Rutină.

Poate că pare simplu la prima vedere, dar nu e chiar așa.

Deși anunțul meu de pe internet specifica foarte clar ce doream și ce ofeream, multe tipe strâmbau din nas chiar de la prima întâlnire și începeau dintr-odată să devină foarte grăbite. Știam dintr-o privire că aveau să-mi spună ceva de genul „*Trebuie să plec urgent! Am uitat să-mi hrănesc*

pisica!” și nu mă supăram câtuși de puțin. Era mai bine așa, măcar nu-mi iroseau timpul.

Uneori, mai rar, tipele mă cântăreau din ochi și mă acceptau, dar trebuia să fug eu ca să-mi hrănesc pisica. Probabil că nici ele nu se supărau. Dacă nu exista pic de „chimie”, ce rost avea?

Însă toată alergătura și timpul pierdut merita! Uneori, mai găseam și câte o femeie care vorbea aceeași limbă cu mine și eram răsplătit din plin, uitam de celelalte, de eșecuri.

Dar n-ai cum să găsești ceva potrivit, dacă nu încerci iar și iar, dacă nu eșuezi din când în când. Era aceeași poveste pe care mi-o spusese și perciunatul de la centrul de vânzări prin telefon. Trebuie să eșuezi de 66 de ori, doar ca să trași un loz norocos a 67-a oară.

Și, cât eram cu femeile acelea, anunțurile mele de pe internet atrăgeau noi mesaje. Am realizat cu stupoare că, în același oraș cu mine, existau o mulțime de femei care voiau exact ceea ce voiam și eu: o relație de maxim o oră, fără obligații, fără artificii și fără sirop.

Alegerea unei femei cu care să te culci seamănă izbitor cu o vizită la librărie, când pășești agale printre rafturile pline de cărți. Pe unele nici măcar nu le atingi, doar le privești cotorul, ridici din umeri și treci mai departe. Pe altele le scoți mirat din raft, pentru că te-a atras coperta. Le răsfoiești câteva momente, apoi le așezi la loc clătinând din cap. Dar mai sunt și cărțile acelea pe care, odată ce-ai pus mâna, nu le mai lași până nu le citești din scoarță în scoarță. Sunt cărțile care vorbesc pe limba ta!

Oricât de lipsit de talent ar fi un scriitor și indiferent ce baliverne ar scrie, se va găsi întotdeauna un cititor sau mai mulți care să-i aprecieze cartea.

Exact la fel e și-n viață. Indiferent cât de lipsit de calitate ar fi un bărbat, oricât de banal ar fi, de bătut în cap, tot se va găsi - mai devreme sau mai târziu - o femeie care să-i spună: „*Vino, o să-mi deschid coapsele pentru tine!*”.

Și, uite-așa, reușeam mereu să găsesc al 67-lea loz norocos.

Dar acum, privind peste umăr, nu-mi face nicio plăcere să-mi amintesc de bărbatul de treizeci de ani pe care-l văzusem în oglindă. Mă speriasse!

Cine eram eu? Ce eram eu?

De câteva luni, mă comportam ca un animal în perioada de rut. Practic, intram în cotețe femelelor, le adulmecam, le montam și-mi lăsam în ele puțină sămânță pe care-o mai aveam. Apoi plecam grohăind.

Poate că era chemarea naturii, dar, cu siguranță, nu era vorba de înmulțirea speciei. Era o plăcere la fel de trecătoare ca aburul. Reciprocă? Cui îi păsa?

– Chiar așa? Ca niște animale?

– Aproape că da, Eva! Ca niște animale separate de un prezervativ. Era singura diferență.

– Și cu câte femei te-ai culcat?

– Habar n-am, Eva!

– Încearcă măcar să aproximezi. Spune o cifră!

– De ce nu vrei să înțelegi că nu știu? Crezi c-am ținut socoteala? Nici măcar nu-mi păsa! Lucrurile se amestecau în capul meu. Nu mai reușeam să fac nicio diferență între felul cum arătau tipele acelea. Erau doar niște... niște fețe.

Pe măsură ce mintea îmi amorțea, vânătoarea nu mă mai bucura atât de tare, iar ele semănau unele cu altele. Sâni, indiferent de mărime și de formă, erau doar niște țâțe de femelă. Nu mai exista nicio diferență.

Iar tainele lor ascunse între coapse, toate despicăturile calde, umede și alunecoase, florile de carne care mă fascinau altădată, deveniseră doar niște pizde.

Era carne! Cumpăram carne și plăteam tot cu carne! Mă vindeam pe mine. Eram un animal care se împingea steril în niște animale sterpe. Un cadavru cald care futea alte cadavre calde. Lumea mea semăna cu o imensă morgă. Eram mort în interior și asta începea să se vadă și în exterior. Ieșea la suprafață! Asta observase Laura. De

aceea mă privise speriată, de aceea mă luase de braț și mă trăsese în fața oglinzii.

Miroseam a moarte.

* * *

– E bună cafeaua asta! a spus Alfredo, închizând ochii în timp ce-și plimba nasul pe deasupra ceșcuței.

Eram împreună într-o cafenea nou deschisă. Chiar avea dreptate, cafeaua era excelentă, însă eu îl auzeam de undeva, de departe.

– Unde ai plecat iar? m-a întrebat el. La ce te gândești? Fii sincer!

– Mă gândeam că noi, bărbații, nu iubim femeile, ci trupurile lor. Uite, de exemplu, o vezi pe tipa roșcată? Aia care stă la masa din colț.

– Ce-i cu ea?

– Dacă aș putea să mut creierul Laurei în trupul roșcatei, cred că aș pupa-o în cur dimineța, la prânz și seara. Ia imaginează-ți creierul Laurei în trupul acela. Poți?

– Ar fi aceeași Laură! a spus el, privindu-mă mirat.

– Știu asta, Alfredo! am spus zâmbind. Indiferent dacă nevastă-mea are creierul înfundat în slăninile ei sau dacă l-ar avea în trupul roșcatei, ar fi aceeași Laură. Și, totuși, eu, soțul ei, aș prefera-o mai degrabă în trupul roșcatei. Abia atunci aș iubi-o! Deci, logic vorbind, trupul face diferența.

Alfredo a clipit în tăcere, a întors capul și a analizat-o câteva secunde pe roșcată. Apoi a întrebat:

– Dar dacă ar fi creierul meu în trupul roșcatei? Ai mai vrea s-o pupi undeva dimineța, la prânz și seara?

– Băi, tu ești prost sau te faci? m-am oțărât la el. Ce fel de glume-s astea? Normal că n-aș pupa-o!

– Atunci, logic vorbind, a concluzionat el, nu trupul face diferența!

– Dacă ai fi tu în roșcată, nu!

- Dar ar fi aceeași roșcată.
- Dar de ce nu-mi spui direct că vrei să te pup în cur! m-am enervat eu. Ce te tot învârți în jurul cozii?
- Dar nu vreau asta! s-a apărât el. Era vorba de roșcată, măi omule! Despre fundul roșcatei vorbeam. Unde pleci, Tiberiu?
- Hai, pa!
- Bine, dragă! Prietenie până la moarte!

„Poate mă întorc la tine, poponar afurisit! am gândit foc de supărare. Să vezi tu ce prietenie îți dau!”

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Nu mai ești în siguranță nicăieri

Lovisem cu roata din dreapta o bordură înaltă și-o loviseam bine. Cauciucul era distrus, janta distrusă, mașina la reparat. Băieții de la atelierul auto îi reglau direcția.

Redevenisem pieton, așa că, după ce am ieșit plin de draci din cafenea, m-am suit într-un tramvai și m-am gândit la cât de prost îmi alesesem prietenii în viață. Nu eram în cele mai bune toane!

Privirea mi-a căzut pe filele unei cărți pe care o citea cineva de pe scaunul din față. „Cineva” era o femeie, dar mie nu-mi mai păsa de asta nici cât negru sub unghie. Toate femeile erau la fel și eram sătul de ele până peste cap.

Cititoarea era o șatenă cu părul lung, îmbrăcată foarte cuminte și decent.

– E interesantă cartea? am întrebat-o într-o doară. Ce citiți?

Pe vremuri, mai degrabă mi-aș fi tras două palme decât să abordez o femeie necunoscută, dar vremurile acelea erau istorie. Acum, dacă aveam chef, puteam intra în vorbă cu o necunoscută la fel de natural pe cât mi-aș fi aprins o țigară.

De fapt, fumatul nu-i ceva natural. E un exemplu greșit! Am vrut să zic la fel de natural ca... băutul unui pahar cu apă. E adevărat că nu prea beam apă pe vremea aia, dar... în fine. Înțelegi tu ce vreau să spun. Dacă aveam chef să vorbesc, vorbeam. Gura mi se deschidea singură.

– E o alegorie scrisă de Platon! mi-a răspuns ea, întorcându-se spre mine. Se numește „*Mitul Peșterii*”.

În momentul în care i-am văzut fața, m-am retras și m-am lipit de spătar. Tipa avea un fel de mustăcioară și purta pe nas niște ochelari cu lentile atât de groase încât păreau două funduri de borcan.

„Alfredo, tâmpitule! mi-am zis. Dacă ai vedea-o pe asta, ți-ai da seama că trupul face diferența!”

Am înghițit în sec și mi-am dat seama că-mi pierise cheful de vorbă. Gura mi se încleștase! Mai mult de atât, aveam chef să dispar de acolo. Poate cobora ea la următoarea stație. Sau poate coboram eu, cine știe?!

Tipa se uita la mine de parcă aștepta să-i dau replica. Avea cam treizeci de ani. Eram de-o seamă, însă eu eram mult mai frumos. Și știam bine că nu-s frumos!

– Ăăă... ce este „o alegorie”?

– Ca sens apropiat, totuși nu un sinonim, ar fi o fabulă! mi-a răspuns ea, închizând cartea, dar păstrând un deget acolo ca semn de carte. Sau, poate, mai degrabă, o parabolă.

– Atunci de ce nu-i spuneți fabulă sau parabolă? am întrebat clipind. De ce-i spuneți alegorie?

– Pentru că există o diferență subtilă între fabulă și alegorie, m-a lămurit ea. Fabula este o satiră scurtă, adesea compusă în versuri.

– Aha.

– Iar alegoria este un procedeu literar de exprimare a unei idei printr-o imagine și poate fi în proză sau în versuri. Are, așadar, un sens mai cuprinzător.

– Aha.

– În plus, în fabule, personajele sunt preponderent animale sau chiar obiecte, dar în alegorii personajele sunt preponderent oameni. Fabula poate fi o alegorie, dar alegoria nu este în mod obligatoriu o fabulă.

– Aha.

– De fapt, a continuat ea mângâind ușor cartea, cred că, doar pentru cazul de față, un înlocuitor mult mai potrivit

pentru alegorie, dar, repet, nu sinonim, este parabola. Da, parabola!

– Aha.

– Consider asta întrucât alegoria exprimă o idee abstractă prin mijloace concrete, iar parabola este o afirmație care cuprinde o anumită morală.

– Aha.

– Deci, fără teama de a greși, putem afirma că termenul de parabolă este mult mai apropiat de substanța alegoriei, decât cel de fabulă, ceea ce nu exclude totuși fabula ca un echivalent, dacă pot spune așa, pentru alegorie. Nu în totalitate.

– Aha.

– De fapt, prin „*Mitul Peșterii*”, pe care bănuiesc că-l cunoașteți deja, întrucât este o influentă lucrare de filozofie, Platon realizează mai mult decât o simplă alegorie. Este o tranziție de la înțelegerea adevărului ca stare de neascundere la înțelegerea acestuia ca rectitudine a privirii.

– A... ha.

– În cazul de față, desigur, alegoria este mai mult un dialog socratic prin care autorul subliniază rolul primordial al filozofului în viața cetății. Deși această teorie politică ocupă un rol privilegiat în opera lui... dar ce aveți? Vă este rău?

– Da! Nu! Adică, nu-mi este rău, dar mă doare un pic capul, am șoptit. Am băut o cafea dubioasă și... simt așa... că mă doare stomacul! Și capul! Amândouă! Ăă... am înțeles foarte bine ideea principală din... din... Da! Este foarte interesant tot ce mi-ați spus. O să mă duc și-o să caut cartea la bibliotecă! Eu cobor la prima! Mi-a părut bine!

– Să-i cereți bibliotecarei lucrarea „*Republica*”, m-a sfătuit ea amabilă. *Mitul Peșterii* este doar una dintre alegorii. Sunt mai multe, dar fiecare este de sine stătătoare și sunt foarte prețioase în determinarea esenței adevărului.

– Logic! am întărit eu, privind hipnotizat spre cele două funduri de borcan.

– Dacă doriți, pot să vă împrumut cartea chiar eu.

M-am trezit că îmi întinde cartea. Am luat-o politicoș și am răsfoit-o nișel. Cât timp eram cu nasul în carte, aveam o scuză ca să nu vorbesc.

Una dintre pagini era șampilată. Era o șampilă roșie, mică și pătrată. Tipa era așadar unul dintre țăcăniții care-și țineau bibliotecă în ordine alfabetică și-și șampilau fiecare carte. Șampilă purta un nume ciudat. L-am citit de mai multe ori. Părea un nume evreiesc.

„Bine, dar ciudații ăștia, bibliofili, șoarecii de bibliotecă, nu și-ar împrumuta cărțile pentru nimic în lume! mi-am zis. Mai degrabă și-ar smulge o bucată din inimă, decât să-și împrumute cărțile. Și, dacă mi-o împrumută, o să trebuiască să-i mai văd mustața și altădată, când o să-i înapoiez cartea. Te pomenești că exact asta și vrea! Doamne, ferește! În ziua de azi nu mai ești în siguranță nicăieri, nici măcar în tramvai!”

– Sunteți mult prea amabilă! i-am spus mustăcioasei. Nu pot să accept! O să iau Mitul Grotei de la bibliotecă. De Socrate, nu?

– Mitul Peșterii! m-a corectat ea mustăcindu-și mustăcioara. De Platon!

– Mare păcat că trebuie să cobor la prima! am spus repede și i-am înapoiat cartea. Aș mai vrea să stau și să vă ascult! Aveți un dar special de a explica lucrurile. Sunteți studentă la filozofie, nu-i așa? Să știți că mi-a făcut plăcere, doa.. Domnișoară, da?

– Domnișoară! a spus ea zâmbind ușor. Nu, nu studiez filozofia.

„Puteam să pun pariu pe toți banii mei și pe mașina mea din service și pe hainele de pe mine că ești domnișoară! mi-am zis întorcându-i zâmbetul. Și exact așa o să rămâi!”

Tramvaiul a oprit în stație și am coborât dintr-un salt. Am privit în urma lui așteptându-l pe următorul.

– Auzi la ea! am bombănit singur în stație. Cică... alegorie! Dialog socratic! Parabolă! Fabulă! Daaa, ce să-ți spun?! Ești doar o vacă cu ochelari și mustață, asta ești! Și știi ceva? Eu încă mai cred, totuși, că ești o afurisită de studentă la filozofie și nu vrei să recunoști! Una întârziată, că pari destul de coaptă!

„Așa-mi trebuie, dacă intru cu mașina ca boul în toate bordurile! am continuat supărat în gând. Sper să mă sune mâine cei de la service, altfel mă duc eu peste ei! Așa nu se mai poate!”

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Un caz clar de ambiguitate sexuală

Întâmplarea din tramvai mi-a lăsat un gust amar ca fierea. Eu eram obișnuit să-mi văd femeile în patru labe sau, în cel mai bun caz, în genunchi, dar acum o femeie și-o alegorie mă puseseră într-o situație clară de inferioritate.

Ca să nu mor prost, am intrat pe internet și-am căutat informații despre Mitul Peșterii.

În primul rând, am aflat că autorul, Platon, era un filozof care trăise acum două mii patru sute de ani, deci clar era depășit.

În al doilea rând, am constatat cu satisfacție că Mitul Peșterii nu era greu de înțeles. Era doar un fel de basm, nimic complicat!

Se făcea că niște oameni fuseseră închiși într-o peșteră și tot ce vedeau erau niște umbre pe un perete. Aia era lumea lor și acolo trăiau de mici copii.

Platon nu spune clar cine i-a închis în peșteră, ce mâncau, unde se căcau și nici nu specifică dacă existau femei acolo. Dacă nu specifică, înseamnă că nu existau! Probabil, era o comunitate de homosexuali pasionați de speologie care vedeau noaptea, ca pisicile.

La un moment dat, pe un homosexual de acolo l-a mâncat în fund și-a ieșit din peșteră. A văzut pentru prima dată Soarele și a urlat cu mâna la ochi. A așteptat apoi până i-a revenit văzul și a început să se uite cu atenție în jurul lui. A văzut de toate! Erau pajiști, turme de capre, flori și albine. Erau și femei, desigur. Și cârciumii!

Dar, mai departe, se petrece ceva inexplicabil: în loc să intre într-o cârciumă sau să-și caute o femeie ca să procreeze, tipul nostru face cale înapoi. Se întoarce la homosexualii din peșteră și întunericul de acolo îl orbește pentru a doua oară.

Deși handicapat, le spune celorlalți ceva de genul:

„Băi, sunteți niște tâmpiți! Dacă ați vedea ce femei și ce cârciumi sunt afară, v-ați da seama ce viață de căcat trăiți aici!”

Așa cum era de așteptat, homosexualii s-au enervat și i-au răspuns:

„Tâmpit ești tu, că ne vorbești despre tâmpenii! După ce că ești orb, te mai uiți și de sus la noi! Pune-ți mâna pe el, băieți!”

Din nou, Platon nu povestește ce i-au făcut tipului, dar, indiferent ce i-au făcut, omul și-a meritat soarta cu vârf și îndesat.

Păi, în primul rând, se purtase ca un prost. De ce își negase identitatea de gay? De ce nu era mândru așa cum era? De ce-și părăsise iubii? Ce fel de loialitate era aia?

În al doilea rând, dacă tot plecase dintre ăia, de ce nu rămăsese afară? Poate nu era gay! Poate era heterosexual, nu? Doar găsise și femei, și cârciumi și-i plăcuseră!

Deci era de două ori prost: o dată pentru că plecase și încă o dată pentru că se întorsese.

Era un caz clar de ambiguitate sexuală. Omul nu știa ce voia de la viață! Pendula! Și nimeni nu suportă trădătorii care fac naveta dintr-o tabără într-alta, nici măcar homosexualii care văd prin întuneric ca pisicile!

La finalul poveștii, autorul spune ceva de genul: *„Cel care descoperă adevărul are datoria de a se întoarce și de a-i lumina și pe ceilalți.”*

„Da, vezi să nu! mi-am zis trist.”

Păi, cum să nu fiu trist? Era o poveste de o tristețe covârșitoare. Omul acela, gay sau nu, nu alesese nici măcar cârciumile!

Platon ăsta se înșela teribil, dar nici nu era de mirare. Gândurile lui erau vechi de două mii patru sute de ani. Era doar un filozof prăfuit, depășit de vremurile noastre moderne. Probabil că nu știa nici istorie și nici nu cunoștea

oamenii! Eu, însă, aveam internet! Știam cam ce urmasa de la el încoace!

Iisus a predicat despre iubire, iar oamenii L-au scuipat și L-au suit pe cruce. Giordano Bruno a încercat să deschidă ochii celorlalți și a ajuns pe rug. Galileo Galilei a susținut doar un fleac, că Pământul se învâрте în jurul Soarelui și apoi a făcut pârnaie toată viața lui. Mahatma Gandhi a predicat mereu doar iubirea și nonviolența. Rezultat? Patru gloanțe!

Ce obții dacă-i „*luminezi*” pe ceilalți, Platon, băiete? Și de ce s-o faci? Ca să fii diferit? Altfel?

Nu e bine să gândești altfel și nu e bine să-ți trădezi comunitatea! Comunitatea e ranchiunoasă! Te pedepsește, dacă faci pe deșteptul.

Ce rost are să ieși din peșteră? În peșteră e cald și bine, nici măcar nu bate vântul!

Și, dacă tot ai ieșit din peșteră, ce rost mai are să te întorci? Povestea nu avea nicio noimă! Cum să renunți la femeii și la cârciumii?

„Platon, mi-am spus, ești ciudat și trist! Mă bucur că nu te-am citit niciodată.”

Apoi mi-am adus aminte că eu însumi eram pe cale să fac greșeala de a ieși din peșteră. Da, aveam gânduri de ducă! Oare nu-mi promisesem că într-o zi aveam să plec din orașul meu? Nu era orașul, într-un fel, peștera mea?

De ce să plec? Era absurd! Aveam în oraș tot ce-mi trebuia... femeii, hamburgerii, vodcă, țigări și videoclipuri cu pisici! Ce mai voiam? Ce nu era bine?

Aha... și televizor cu 98 de canale! Dacă voiam să aflu câte victime făcuse un cutremur sau ce bombe mai explodaseră prin lume, era suficient să deschid televizorul. De ce să merg la fața locului?

„Doamne, mi-am zis, îți mulțumesc că mi-ai scos-o pe mustăcioasa aceea în cale! Dacă nu era ea, n-aș fi citit niciodată prostiile lui Platon și cine știe prin ce colț al lumii aș fi ajuns!”

Mi-am zis plin de milă că Platon o zăpăcise pe tipa cu funduri de borcan și-i spălase creierul. Deși era urâtă ca dracu, îmi făcuse totuși un serviciu și trebuia avertizată și ea. Trebuia s-o caut și să-i deschid ochii!

Platon era periculos! Făcea victime chiar și după două mii patru sute de ani. Într-o societate normală, ar fi trebuit interzis, iar cărțile lui arse!

„Ai văzut cum vorbea femeia aceea, sărmăna? mi-am zis. Parcă era drogată! Nu înțelegeai nimic din toată gargara ei. Platon e de vină! Trist!”

Dar cum naiba o chema pe tipa aia? Avea un nume complicat, iar eu îl citisem doar de vreo trei ori.

M-am concentrat. Memoria încă mă mai ajuta: îmi aminteam o parte din numele ei evreiesc. Am luat repede o foaie de hârtie și am scris toate variantele posibile. Am făcut diverse combinații și anagrame. La final, am eliminat variantele care aminteau de suedeză, polonă sau maghiară și am tot insistat până când mi-a rămas o singură variantă.

A fost nevoie de o singură căutare pe internet ca s-o găsesc pe tipă.

Nu mă mințise, nu era studentă la filozofie. Era doar o profesoară de engleză.

* * *

– Tiberiu, ce faci tu toată ziua? a întrebat Laura din senin. Spune-mi și mie cu ce-ți ocupi timpul.

– Păi... gătesc, citesc, mă uit la televizor, merg pe la mama s-o mai ajut cu treburile... Și multe altele!

– Și mai bei, fumezi, te uiți la filme porno și ți-o freci în baie! a completat Laura.

– Nu-i adevărat! am spus indignat. Uneori mi-o frec și în fața calculatorului. Dar ce-i cu întrebările astea?

A oftat și m-a privit cu ochii tatei. Eram în pat și ne pregăteam de culcare, când, deodată, am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată, m-am aplecat spre ea și am

sărutat-o ușor peste pleoape. I-am mângâiat cu un deget sprâncenele, apoi i-am cuprins tâmplele.

– Ai niște ochi tare frumoși! i-am mărturisit, privind-o drăgăstos.

– Știu că vrei să-mi abați atenția, a murmurat ea. Dar n-o să-ți meargă, dragule! Lucrurile nu mai pot să continue în felul ăsta. Trebuie să faci ceva cu viața ta! Oamenii nu pot trăi fără o ocupație. Un om care nu face nimic e un om nefericit. Vrei, nu vrei, apare plictiseala. Apoi, din plictiseală, apar fel și fel de vicii. De aici până la sărăcie și boală mintală nu mai este decât un pas. Eu nu-ți vorbesc cu răutate, Tiberiu. Sunt soția ta și-ți vreau binele.

– Știu! Știu că-mi vrei binele!

– În plus, a adăugat ea, un om care se izolează de ceilalți oameni, devine sărac sufletește. Trebuie să îți cauți o ocupație, să ai conexiuni cu alți oameni, să creezi lucruri noi. Să-ți placă asta! Tu nu creezi nimic. Trăiești într-o lume doar a ta și este o lume mică. Trebuie să ai curajul să ieși din lumea ta și să înfrunți lumea adevărată. E o lumea mare care există în jurul tău și tu nu ai ochi deloc pentru ea.

– Adică vrei să fiu ca tine? am întrebat-o.

– Nu ca mine, nu neapărat! a spus Laura. Vreau să ieși din carapace! Asta este tot ce-ți cer.

Am oftat adânc. Abia ce o sărutasem pe ochi și făcea deja pe nebuna. Acum dorea să-mi conducă viața, să mă dirijeze. Nu-i mai plăcea cum eram. Înainte nici măcar nu deschidea gura în fața mea! Acum, de când făcea pe marea avocată în cabinetul lui Cur de Fier, încerca să-mi dea lecții și să mă privească...

„De sus! mi-am zis. Mă privește de sus. Asta era! Încearcă să mă învețe cum se bagă ața-n ac.”

– Poate că ai și tu dreptatea ta! i-am spus zâmbind. Mă gândeam chiar azi la toate astea, înainte să mă iei tu la întrebări. Gând la gând cu bucurie, Laura! Trebuie să fac o schimbare în viața mea, trebuie să-mi caut o profesie! Dar,

indiferent spre ce domeniu m-aș îndrepta, un lucru îmi este foarte clar...

– Ce lucru? m-a întrebat ea cu o luminiță de speranță în ochi. Ce ai de gând să faci?

– Să iau ore de limba engleză!

– Ai mare dreptate! m-a aprobat ea, dând din cap. Limba engleză e foarte importantă în orice domeniu! Mă bucur că lucrurile încep să se pună în mișcare, dragul meu!

În aceeași seară, am stabilit împreună că nu trebuia să mai pierd timpul. Eu urma să găsesc repede pe cineva care să-mi îmbunătățească aptitudinile la limba engleză, iar Laura avea să-mi plătească lecțiile.

Reușisem să restabilesc liniștea și pacea în familie.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Vom obține sulfat de cupru

În săptămâna care a urmat, mi s-a întâmplat o chestie oribilă.

Mă întâlнисem cu una dintre tipele de pe internet, o contabilă de vreo treizeci și ceva de ani. Era genul vesel, se machiase cu măsură și-și alesese hainele într-un mod inspirat. Pe deasupra, mai era și mare iubitoare de cărți romantice, astfel că aveam din start un subiect comun de discuție.

Totul părea să se desfășoare normal. De la cărți am sărit la altele, am discutat despre una, despre alta, iar „chimia” dintre noi plutea prin aer. Era simpatică!

– Ce-ar fi să bem o cafea la tine? am întrebat-o.

Locuia într-un apartament destul de frumușel și îl mobilase la fel cum se îmbrăca. Cu gust! Am apreciat că avea foarte puține plante și că nu avea pisică. Mie îmi plac pisicile, dar nu și părul de pisică.

Tipa arăta exact așa cum o văzusem pe camera web, adică atractivă. Avea simțul umorului și știa să-mi dea replica fără sufleor. Începea o seară interesantă și deja mă felicitam că o alesesem pe ea și nu pe alta. Aveam deschise uneori chiar și trei sau patru ferestre de conversație pe monitor. Se întâmpla să încurc persoanele și replicile.

M-a servit cu un pahar de vin alb. L-am băut fără grabă, apoi am început să ne sărutăm. Avea un stil mai special, limba ei îmi intra și-mi ieșea din gură. Probabil, încerca să-mi arate că știe să sărute. Nu prea știa ea, dar se străduia. Trăsesem un loz bunice!

– Hai să-mi arăți dormitorul tău! i-am zis. Vreau să-ți văd păpușile.

Ne-am mai sărutat câteva minute și pe patul alb, imaculat, apoi am început să o dezbrac. Rahatul de rochie avea un fermoar înțepenit la spate și mi-a luat ceva timp. Până la urmă, am reușit s-o văd goală și am împins-o nerăbdător pe spate. Sosise timpul s-o privesc de sus și să fiu stăpânul ei pentru următoarea jumătate de oră. Sau sfert de oră. Poate mai puțin.

De la gură am trecut la sâni. M-am jucat un pic cu amândoi, apoi mi-am coborât buzele spre locul ei secret și am început să-i arăt cum știam să sărut eu. De obicei, primeam o notă bună, dar, de data aia, n-am avut parte de prea multe reacții. Tipa nu spunea nici mâc. Era suspect de cuminte.

„Nu-i nimic! mi-am zis. O să se încălzească ea!”

Aș! Nici pomeneală. Făceam dragoste de vreo cinci minute, iar ea avea aceeași lipsă totală de reacție. Când avea să se încălzească? După ce ieșeam pe ușă? Ce se petrecea?

Nu era vorba de lipsă de interes. Interes avea! Mă privea curioasă de parcă încerca să-și ia notițe. Era atentă la tot ce făceam între picioarele ei de parcă asista la un curs.

Mi-am amintit de profesorul meu de chimie, de felul cum ne uitam cu toții la el, atenți și concentrați.

– Priviți copii! Acesta este un pahar Berzelius, iar aceasta este o lampă Bunsen! Vom pune în pahar o linguriță de oxid de cupru... așa. Iar acum adăugăm și zece mililitri de acid sulfuric... așa! Amestecăm totul cu bagheta și vom obține... ce vom obține? Mâna sus cine știe! Spune tu, Tiberiu.

– Sulfat de cupru, dom' profesor!

– Bravo! Exact! Vom obține sulfat de cupru! Și mai ce?

– *Și apă, dom' profesor!*

– *Și apă, Tiberiuuu! Apăăă! Bravo! Sulfatul de cupru este o sare a cuprului numită și piatră vânăță. Ați înțeles, copii? Notați asta în caietele voastre.*

Și exact asta făcea tipa: se uita la mine curioasă și aproape că lua notițe. Nu mi-a plăcut!

– Dar ce faci? am întrebat-o derutat și apoi m-am oprit.

Ea m-a privit fără încordare, fără patimă. Un pic amuzată. Nu prea părea un animal care voia să se fută.

M-a mângâiat și a început să-mi dezmierde părul. Cunoașteam acel gen de privire, jumătate amuzată, jumătate curioasă. Unde o mai văzusem? Aha, era privirea pe care i-o arunci cățelușului tău atunci când se pregătește să facă o boroboacă. Te amuză, dar te face și curios.

„Oare ce-o să facă, dragul de el? Vai, ce simpatic e... uite cum ridică lăbuța!”

Avea niște ochi căprui tare frumoși, dar nu de ochii ei îmi ardea mie acum. Nu înțelegeam ce se petrece în așternuturile alea și de la „a nu înțelege” până la „a respinge” nu mai e decât un pas.

– Ce faci? am întrebat-o din nou, ridicându-mă de pe ea, ca s-o văd mai bine.

– Nimic! mi-a răspuns ea zâmbind. Ce să fac? Te privesc la treabă!

– Și nu-mi dai și tu o mână de ajutor?

– Ba da! a râs ea. Ce vrei să fac?

– Nu-ți vine nicio idee? am întrebat-o supărat. Mă simțeam ca un caraghios.

– Dragule, a spus ea, mângâindu-mă cu ochii ei frumoși, spune-mi tu ce-ți place și eu îți fac!

Ce pizda mă-sii?! Mi-a sărit cheful și erecția mi s-a dus pe jumătate. Trebuia să salvez cealaltă jumătate! Dar cum? Am încercat de toate cu ea. Sărutări, mângâieri! Nimic! Oare îmi pierdusem dintr-odată îndemânarea?

„Vreau să plec de aici! mi-am zis. Fir-ar să fie, trebuie să plec urgent! Dar vreau și să termin ce-am început. Nu plec de aici până nu termin!”

Așa că mi-am ținut gura, am închis ochii și am început să i-o trag aproape cu dușmănie, într-un ritm accelerat. Deși mă tot dezmierda și mă strângea în brațe, simțeam că fut o moartă.

După mult chin, am reușit să termin și m-am lăsat greu peste ea. N-avea decât să moară sufocată, nu-mi mai păsa nici cât negru sub unghie!

– Scuze, azi nu prea am fost în formă! i-am spus gâfâind, în timp ce mă ridicam.

– Tu știi mai bine.

– Adică ce vrea să însemne asta? mi-a sărit brusc muștarul.

– Nimic! a răspuns ea, privindu-și degetele de la picioare. Doar că... Nimic. Sper că te-ai simțit bine. A fost bine, nu-i așa? Adică, ți-a plăcut, nu? După cum gemeai, e clar că sunt bună la pat.

– Îhî! am spus, în timp ce-mi scoteam prezervativul și-i făceam un nod. Unde să las... „copiii” ăștia?

– Oriunde! Nu-ți bate capul! Deci, sunt bunicică la pat sau nu?

– Oh, ești fantastică! Ești... n-am cuvinte! Extraordinară! Sper să ne mai vedem!

– Mincinosule! a râs ea, apoi a luat o pernă și s-a făcut că o aruncă spre mine.

– Normal că m-am simțit bine! am zis, culegându-mi chiloții de lângă piciorul mesei și lăsând acolo prezervativul. Dar pentru tine cum a fost?

– Chiar vrei să știi?

– Nu neapărat! Te-am întrebat doar așa, din politețe.

De data aia, chiar am luat perna în cap. M-am așezat pe marginea patului, am tras-o spre mine și am sărutat-o apăsat pe buze, apoi am întrebat-o privind-o direct în ochi:

– De ce nu ți-a plăcut, dragă? Ce anume a lipsit?

– Tu știi mai bine, a murmurat ea surâzând.

Am simțit că mă apucă toți dracii, dar am încercat din toate puterile să mă stăpânesc.

– Pe unde-i sticla aia de vin? am murmurat.

– Vezi în bucătărie.

Am adus-o și i-am întins-o. Am băut amândoi pe rând, direct din sticlă, apoi m-am întins lângă ea, am cuprins-o în brațe și am rămas așa minute în șir. Într-un târziu, am sărutat-o ușor pe frunte și i-am șoptit la ureche:

– Și, mă rog, de ce nu știi dacă a fost sau nu bine? Ai fost și tu prezentă. Explică-mi și mie cum stă treaba.

– Am crezut că ți-ai dat seama și singur.

– Ce să-mi dau seama?

– Știi tu!

– Nu, chiar nu știi! Să-mi dau seama că... ce?

– Că sunt frigidă! m-a lămurit ea sec. Poftim, ți-am spus-o! Îmi recunosc spășită vina! a adăugat ea râzând, dar era un răs cam forțat. Însă tu știai deja! Ți-ai dat seama și singur.

Deci asta era, tâmpitul de mine! Cum de nu realizasem? Era atât de evident: tipa era frigidă! Asta punea în umbră tot ce încercase ea să-mi ofere.

– Dacă tăceai, filozof erai! am spus zâmbind amar.

Îi trebuise ceva tupeu ca să recunoască așa ceva în fața mea. Practic, mă păcălise! Mă culcasem cu o schiloadă! E adevărat, fizic, avea tot ce-i trebuia, dar în rest...

„Vai de viața ei! mi-am zis, privind-o cu coada ochiului. Ce caut eu aici? Timp pierdut!”

Auzisem eu că existau femei frigide, dar nu întâlnisem niciuna. Asistam la o premieră pe care nici nu mi-o dorisem, nici n-o căutasem, o melodramă. Însă nu eu cumpărasem biletele, ci ea!

M-am încruntat și-am coborât pentru a doua oară din pat! Acum știam bine că n-aveam s-o mai văd niciodată, așa că mi-am permis să-i spun exact ceea ce gândeam:

– Dacă ești... așa cum zici că ești, de ce te-ai mai obosit să-mi trimiți mesaje? De ce te mai încurci cu bărbați și de ce-mi irosești timpul? Ești... hmm... o premieră, prima frigidă pe care-o întâlnesc! Dar la ce bun toate astea? Cui îi folosește tot ciroul ăsta? Doar știai din start că n-o să-ți placă! Sau... poate că-ți place să te umilești singură!

– Sau poate că ești tu un nenorocit care nu se pricepe să trezească femeia din mine! a completat ea cu sângele năvălit în obraji. Ce zici de asta? Apoi a adăugat batjocoritoare: Spui că sunt o premieră? Chiar crezi așa ceva? Poți fi chiar atât de fraier?

– Or mai fi și alte frigide prin oraș, dar tu ești prima cu care m-am culcat!

– Prima, pe dracu'! a țipat ea tremurând toată. Vai de viața ta! Pun pariu că și nevastă-ta e frigidă!

– Nu m-am gândit niciodată la asta! am spus, făcând ochii mari. În fine! Asta înseamnă că ești a doua, deci ai decăzut și mai tare! Hai, mai spune ceva!

– Da, o să-ți mai spun ceva! a țipat ea cu fulgere în ochi. Îți mai zic una și cu asta am terminat: ești jalnic la pat! N-ai pic de imaginație! Mă uitam la tine și mi s-a făcut milă! Ești... varză!

– Mă bucur! am spus rânjind. Asta-i tot?

– Da! Și fraier, și jalnic la pat e destul! E combinația clasică pentru un bărbat!

A bușit-o dintr-odată plânsul și și-a ascuns fața în palme.

Mi-am dat seama că mă lăsasem prea tare dus de val. Era femeie și eram, totuși, în casa ei! Frigidă sau nu, se purtase frumos cu mine și-mi vorbise frumos... Mă primise în patul ei și în brațele ei, iar eu îmi dădusem drumul la gură ca un neghiob. De ce făcusem una ca asta?

Acum amușisem acolo, în mijlocul camerei, cu pantalonii trași pe jumătate și cămașa descheiată.

M-am așezat pe marginea patului și am cuprins-o.

– Lasă-mă! s-a smiorcăit de după palme. Ești un porc! Pleacă! Te rog să... pleci.

Am ținut-o strâns în brațe și i-am lipit capul de pieptul meu. Deși femeie, plângea ca o fetiță. Încetul cu încetul, s-a mai îmbunat și m-a lăsat să-i șterg cu sărutări fiecare lacrimă de pe obraz. Era atât de roșie și de fierbinte la față! Am stat mult timp așa, lipiți unul de celălalt, sărutându-ne și strângându-ne în brațe.

– Să nu mai zici niciodată, nimănui ce mi-ai spus mie, am șoptit. Ești o fată frumoasă și cuminte și ai un suflet mare. Așa ești cu adevărat! Spune și tu, repetă asta: „*Sunt o fată frumoasă!*”.

– Sunt... o fată frumoasă! a gemut ea. Chiar sunt!

– Și cuminte.

– Da... cuminte. Și am un suflet...

– Mare! Într-o zi, o să găsești omul care să te facă fericită. Într-o zi, o să înflorești. Ești o floare!

– Da!

O strângeam tare și-i șopteam la ureche toate astea și altele, iar părul ei îmi mângâia cu blândețe fața și buzele. Mirosul părului ei era atât de plăcut! Am continuat să-i vorbesc și s-o s-o sărut pe gât. Mă strângea ca o nebună în brațe. Am început să ne mușcăm buzele. Acum, chiar că știa să sărute. Apoi i-am auzit șoapta:

– Vreau să facem dragoste! Vreau!

Știam bine că nu mă minte, chiar voia. Încerca să mă ajute să dau jos cămașa și degetele îi tremurau, mai mult trăgea de ea. Am aruncat hainele de pe mine, dar, abia în momentul acela, mi-am dat seama că le aruncasem degeaba. De la buric în jos eram ca mort! Inert!

După vreo zece minute de chin, sărmana fată s-a dat bătută. Eu, unul, mă simțeam tot mai vinovat, tot mai speriat. Nu înțelegeam ce se-ntâmpla cu mine!

– Cred că n-are rost, am spus privind tavanul. Nicio șansă pe azi! Îmi pare rău!

Am inventat repede un pretext ca să-mi scurtez vizita, iar ea s-a prefăcut că mă crede.

– O să te rog să mă ierți! mi-a zis din prag, sărutându-mă încă o dată. Nu știu de ce ți-am spus tot ce am spus. Chiar dacă ne-am certat ca doi proști, să știi că te plac!

N-am mai călcat niciodată pe la ea. Nici măcar nu i-am mai răspuns la mesaje.

– De ce? Întreabă Eva, uitându-se atentă la mine.

– Păi, era timp pierdut. Există o sumedenie de femei normale pe lumea asta. De ce să pierd timp aiurea jucându-mă de-a v-ați ascunselea cu una ca ea? Oricum, și cearta, și incidentul rușinos de la final îmi zguduiseră stima de sine. De ce-mi spusese că n-aveam habar să trezesc o femeie? Eram bun ca bărbat sau nu eram? Era ea singura femeie care mă analizase în pat sau mai fuseseră și altele?

Nu cumva, în pat, fiecare îl pândește pe celălalt? Sau poate că fiecare se pândește doar pe sine, ca un animal egoist! Fiecare își așteaptă orgolios propriul orgasm, propria porție de plăcere, oricât de mică. Și atunci când plăcerea nu mai vine, ne purtăm ca mârlandii și vorbele zboară precum săgețile.

„Ești frigidă!”

„Ești jalnic la pat!”

„Ești doar o curvă obosită!”

„Iar tu un nemernic cu pula bleagă!”

„Te urăsc!”

„Te urăsc!”

Coboram obosit treaptă cu treaptă și, chiar înainte de a ieși din scara blocului, am realizat dintr-odată că eram sătul de pizdă până în măduva oaselor. Și, dacă înainte detestam bărbații, acum ajunseseam să detest și femeile.

Poate că era momentul pentru o pauză.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Poetele nu gem în rime

Scosesem mașina de la reparat și mă plimbam fără o direcție anume prin oraș. Îi făceam proba. Direcția părea pusă la punct, totul era în regulă.

Am oprit lângă o tonetă și mi-am luat un sendviș. L-am mâncat repede chiar acolo, pe trotuar, lângă oamenii care stăteau la coadă. Se vindeau sendvișuri bune acolo; vânzătorul nu prea avea timp să ia pauză de țigară. M-am așezat din nou la coadă pentru că nu reușisem să-mi astâmpăr foamea, apoi am renunțat. O văzusem pe mama pe trotuarul celălalt.

În ziua aia, mama nu și-a mai cărat singură sacoșele, am dus-o acasă cu mașina.

Iar când am intrat în casă, surpriză! O surpriză cu coadă.

– E și ea un suflețel! m-a lămurit mama oftând. Un om rău i-a legat de coadă o sticlă de plastic, ca s-o chinuie, biata de ea! Am găsit-o sfârșită de oboseală în grădină. Probabil a alergat foarte mult. Era înspăimântată.

– Deci e o „ea”? am întrebat, privind mâța albă și grasă care se lăfăia liniștită pe fotoliul în care obișnuiam să mă lăfăi eu.

– Da, e fetiță. Așa i-am pus și numele: Fetița.

Fetița mă privea calmă cu ochii ei de felină. Parcă știa că i-a pus Dumnezeu mâna în cap. De acum încolo, avea și casă, și masă. Viitorul îi era asigurat! Mă privea și nici nu clipea măcar. De ce nu clipea? De cine-mi aminteau mie ochii ăia?

– Dar noi n-am avut niciodată pisici! am spus nemulțumit. Niciodată!

– Așa! Și?

– Măcar, rogu-te, n-o ține în casă! E mai bine pentru ea să stea afară. Și pentru noi! Pisicile au purici. Au gheare! Sunt periculoase!

– Stai jos, băiete!

– Unde? Că fotoliul e ocupat!

– Oriunde! Vreau să-ți spun o poveste care s-a întâmplat la puțină vreme după ce ne-am mutat în casa asta. Tu încă nu existai.

– O să mi-o zici altădată! Acum am trea...

– Taci! N-ai nicio treabă! Stai jos și ascultă-mă! După cum îți ziceam, ne-am mutat. Foștii chiriași plecaseră, dar pisica lor rămăsese. Era o pisică bătrână și casa asta era casa ei. Noi nici măcar nu apucaserăm să despachetăm. Erau ziare pe jos, peste tot. Începuserăm să văruim. Tavanul bucătăriei arăta deja alb, frumos... imaculat! Pereții străluceau! Era atât de plăcut! Alb peste tot! Urmau la rând dormitorul, holul și... tot așa. Erau tare multe de făcut și tare puțin timp, iar pisica tot mieuna printre picioarele noastre.

Taică-tu' a luat-o de ceafă, a deschis ușa și i-a făcut vânt afară, după care a mutat scara în dormitor, și-a luat găleata și bidineaua și s-a apucat de văruit acolo.

Știam bine că e flămând, așa că am lăsat totul deoparte și m-am apucat să-i fac niște cartofi prăjiți. Nu peste mult timp, l-am rugat să spele pe mâini și să poftască la masă. Cartofii erau bine rumeniți, așa cum îi plăceau. Paharul de vin nu lipsea nici el. Am început să tai pâinea.

Când taică-tu' a deschis ușa ca să meargă la baie, pisica i s-a furișat printre picioare și s-a dus mieunând direct la cratița în care prăjiseam cartofii. A început s-o adulmece.

Dintr-un salt, taică-tu' a înșfăcat-o, a prins-o de coadă și de picioarele din spate și a izbit-o din puteri cu capul de podea. O dată, de două ori... De trei ori!

Am înlemnit, Tiberiu! Erau stropi roșii peste cartofii prăjiți. Pe dulap... Pe pereți. Taică-tu' s-a ridicat înjurând și a ieșit. Pisica se zvârcolea peste ziare. Mi-am înălțat

privirea și... nu pot să-ți descriu cum arăta tavanul. N-o să uit niciodată! Nu pot!

– Mamă, nu mai plânge! Uită de toate mizeriile astea!

– Era doar un animal! Era flămândă!

– Stop! am strigat. Nu mai vreau să aud niciun cuvânt, da? Păstrează-ți pisica în casă, în pod... unde vrei tu! Și nu mă deranjează deloc că mi-a ocupat fotoliul! Gata cu poveștile, gata cu pisicile și hai să vorbim despre altceva!

– Scuză-mă! a spus mama ștergându-și ochii. Nu știu ce-mi veni!

– Am zis „gata”! Discutăm despre altceva, da?

– Bine! Ăăă... când o să ai timp, te rog să te ocupi un pic de priza de la boiler.

– Îhî! am răspuns, dând repede din cap. E un fleac.

– Trebuie neapărat înlocuită, e crăpată. Nu azi! Când ai tu timp.

– Promit, promit! E ca rezolvată! Eu... acum o să plec. Te-am pupat, mamă! Pa, pa!

* * *

– Ai vorbit cu profesoara de care mi-ai spus? m-a întrebat Laura.

Era o dimineată ca toate diminețile și tocmai mă spălam pe dinți. Era primul lucru pe care îl făceam dimineța. Dacă n-o făceam, era jale. După opt ore de somn, nici măcar eu nu mă mai puteam suporta, atât de tare îmi puțea gura. Toată noaptea sforăiam și respiram doar pe gură.

– Am îmbătrânit, în pizda mă-sii! am spus, privindu-mă supărat în oglindă, după care am continuat să frec cu periuța molarilor din stânga sus.

Nevastă-mea stătea tot în cadrul ușii. Mă privea cu ochi porcini. Am scuipat în chiuvetă și i-am confirmat că vorbisem cu... cu aia. Afurisit nume avea și mustăcioasa, pur și simplu, nu-l rețineam!

„Dar de ce să-l rețin! mi-am zis supărat. O să-i spun <<Miss English>>, că tot predă engleză.”

– Și când ai prima lecție? Când urmează să te vezi cu ea?

– Am vorbit cu ea la telefon și mi-a zis că mâine de la 17 la 19. Prima lecție o să fie de două ore, iar următoarele de o oră. Acum pot să mă spăl pe dinți? Mulțumită?

– Cine-i Tabita? a întrebat brusc Laura.

Stătea în prag neclintită ca o statuie prusacă și se uita la mine. Periuța mea a mai făcut câteva mișcări anemice în gură, apoi s-a oprit.

– Nimeni! am răspuns zăpăcit. Este... e nimeni. De ce?

– Azi-noapte ai vorbit în somn, a răspuns Laura privindu-mă ciudat.

– Și ce spuneam? am întrebat-o, simțind un fior de-a lungul spinării.

– Nimic! a răspuns Laura calmă. Doar „Tabita”. Te-am auzit spunând asta pe la patru dimineața, când am revenit de la baie. Vorbeai și gemeai.

– Cine știe ce porcării oi fi visat? am răspuns oftând.

* * *

În aceeași zi, pe la ora zece seara eram într-un separeu, într-un bar. Spusesem eu că sunt sătul de femei, dar - după frigida aceea - orgoliul meu sângera și nu m-a lăsat inima să nu fac o nouă încercare. Cu altă tipă, desigur. De data asta, speram să fie una normală.

„De fapt, nu-s eu de vină! îmi ziceam oarecum îngrijorat. Era problema frigidei, nu a mea! Eu sunt un bărbat normal, cu o pulă normală! Sunt, nu? Normal că sunt!”

Tipa din separeu făcuse nazuri și nu voise nici în ruptul capului să ne întâlnim direct la ea.

– De ce nu? o întrebasem pe internet. Doar ne cunoaștem! Ne-am văzut deja pe internet. De ce să nu vin direct la tine?

– Pentru că nu sunt sută la sută convinsă că ești pe gustul meu! mi-a răspuns ea franc.

– Dar ce au de a face gusturile aici? am mormăit la telefon. Ne întâlnim, ne-o tragem, ne despărțim... ce mare chestie?

Până la urmă, am fost de acord și să ne vedem într-un bar indicat de ea. Era un loc public și era o oră cam înaintată, totuși alegerea ei nu fusese proastă. Îmi plăcea și muzica de acolo, erau numai piese una și una. În plus, dacă oricare dintre noi avea vreo rețineră, n-avea decât se ridice de la masă și să spună la revedere.

N-a lipsit mult să o fac chiar eu. Of, ce femeie enervantă! Pe internet nu-mi păruse așa. Avea treizeci și unu de ani, îmbrăcată un pic cam retro și prea feministă în ideile pe care le debita. Ce naiba! Nu faci asta la prima ta întâlnire cu un bărbat, mai ales când știi că va fi și ultima întâlnire.

Întrucât nu mă interesa și nici nu mă incita, m-am liniștit ca prin minune. Am băut pahar după pahar și am conversat verzi și uscate.

Proastă nu era! Nu trebuia să-i explic nimic de două ori. În afară de căcaturile ei feministe, ridica uneori întrebări interesante și oferea răspunsuri interesante. Discuția a pornit cu peripețiile ei cu tipi dubioși de pe internet, dar am sărit de la una la alta și spre final ajunseserăm deja să discutăm despre cărțile ei preferate și chiar despre poezie (da, băusem cam mult).

Îi plăcea să citească literatură de duzină și se vedea bine asta. Era genul de tipă dedublată, care ziua debita tâmpenii feministe și urla la bărbați, iar noaptea devora romane siropoase cu trandafiri pe copertă și cowboy musculoși. Îmi plăcea s-o contrazic permanent și încercam s-o enervez, doar așa, ca s-o fac să plece, însă ea râdea

și-mi spunea că n-o înțeleg, apoi îmi recomanda nu știu care carte despre nu știu ce căcat.

M-am îmbătat criță! Totdeauna am fost genul de dobitoc care bea pe stomacul gol.

– Presupun că nu mai ai chef să mergem la tine, i-am zis într-o doară, uitându-mă la ceas.

– Tu ai? m-a întrebat ea, după ce s-a gândit o secundă.

– Nu! am recunoscut.

– De ce? s-a încrunțat tipa. Nu mă găsești atrăgătoare?

– Glumești? am spus pufnind. Normal că te găsesc atrăgătoare! Fă și tu un calcul: pălăvrăgim de o oră și ceva, iar tu ai băut doar două pahare de lichior, însă eu am ras patru pahare de vodcă și tocmai mă pregătesc să-mi mai comand încă unul. Deci, ce concluzie tragi? Ești atrăgătoare sau nu?

A oftat și a privit atentă ce mai rămăsese pe fundul paharului ei de lichior, apoi a spus ca pentru sine:

– Parcă e un blestem! Nu știu cum se face că nimeresc mereu doar peste „sugative” ca tine! Am divorțat de primul meu bărbat tot din cauza asta. Am renunțat acum doi ani la alt tip, tot pentru asta. Dacă știam că iubești atât de tare paharul, nici nu mă oboseam să mă întâlnesc cu tine. Atrag ca un magnet tot soiul de nenorociți și mă întreb de ce.

– Pentru că-i chemi la întâlnire pe toți într-un afurisit de bar. Dacă alegeai un magazin de lactate, ai fi avut altă părere despre mine. Chiar așa, data viitoare, să alegi o pescărie!

– Faci pe deșteptul, s-a oțărât ea, dar abia îți poți mișca limba în gură! Ești demn de plâns!

– Nu contează cum arăt și nici cât beau! Știi de ce? Pentru că mă doare-n cur de tine! Oricum, după ce te-am văzut, mi-am dat seama că n-am nici cel mai mic gând să te cuceresc! Decât să merg cu tine, prefer să rămân aici și să golesc toate sticlele din bar. O să fiu mai fericit! Iar tu du-te acasă, bagă-te-n pat și citește o carte din aia cu

armăsari și prințese. Și, după aceea, bagă-ți un deget undeva și freacă-ți-o! Fă-te fericită!

Chelnerul a apărut ca un duh cu al cincilea pahar de vodcă. Și eu, și ea am privit în tăcere în urma lui, apoi ne-am uitat unul la altul.

– Mai bine singură, decât cu un mârlan ca tine! mi-a aruncat, roșie la față.

– Păi, exact asta spuneam și eu! am aprobat-o. Du-te și lasă-mă în plata Domnului!

– Nu-mi spui tu mie când să mă duc! s-a rățoit ea. Și nu te mai uita așa la mine, că-ți pun masa în cap!

I-am făcut din ochi. Începeam să înțeleg de ce n-avea noroc în dragoste. Nu era de vină nici alcoolul, nici romanele cu sirop.

– Mă duc să mă piș! am anunțat-o. Fă ce vrei!

Când am revenit, era tot acolo, dar vodca mea dispăruse.

– Nu te așeza! a spus luându-și poșeta. Hai să mergem!

– Unde?

– La mine! Am chemat un taxi!

– Nu e cazul! am spus, ridicând din umeri. Sunt cu mașina!

A întins mâna spre mine.

– Dă cheile înapoi! Dă-mi-le imediat!

Era dusă! N-aș fi dat cheile nimănui. Am privit-o cu milă.

– Bine! a cedat ea, zâmbind cu jumătate de gură. O să mergem la mine cu taxiul și ai să revii mai târziu să-ți iei mașina.

– Nu merg la tine! am lămurit-o sec. Și, unde dracu' mi-e vodca?

– Ți-am aruncat-o! Bine, recunosc, ți-am băut-o! Și am achitat și nota de plată! Acum, zi-mi și mie care e problema ta? De ce nu mai vrei să vii la mine? Mi-ai zis că sunt atractivă. Acum, după ce te-ai pișat, nu mai sunt?

Am tușit. Nu știam dacă voiam să i-o trag, asta era problema. Era așa... prea nu știu cum.

Poate că eram sătul de femei. Poate îmi era teamă să nu dau iarăși peste o afurisită de frigidă. Sau poate că, pur și simplu, aveam chef să rămân și să beau toată noaptea. Era târziu și, cu siguranță, Laura mă aștepta, însă nici la ea nu aveam chef să merg! Era o dilemă.

– Hai să comandăm încă o cafea! am spus cu o voce de general care propune un armistițiu.

– Hai, mai bine, la mine! a contraatacat ea zâmbind enigmatic. Fac o cafea foarte bună!

– Ești sigură? Sigură, sigură?

„Băga-mi-aș! mi-am zis. Zi că nu ești sigură!”

– Da, sunt foarte sigură că vreau să beau o cafea împreună cu tine la mine acasă! s-a enervat ea. Vrei să-ți dau în scris? Care-i problema ta? a adăugat ea roșie la față. Hai, nu te mai ascunde după deget!

„Femeile intră în panică atunci când nu mai sunt dorite! mi-am zis. Ești panicată, așa-i?”

– Bine, îți spun! am zis. Problema este că... atunci când sunt praf, și acuma sunt, există două variante posibile: fie nu mi se scoală deloc, fie se scoală și rămâne așa... ore în șir.

– Aleg varianta numărul doi! a spus ea râzând.

– Și dacă o să dau rateu?

– Atunci am să te dau afară cu șuturi în fund! m-a asigurat ea cu o față serioasă.

Afară se făcuse beznă, iar eu mă făcusem mangă. Nici vorbă să mă mai sui la volan. Taxiul ne aștepta.

M-am lipit de ea și ne-am sărutat tot drumul. Mai exact, eu am sărutat-o și ea a acceptat. Vodca începea să lucreze. Acum tipa mi se părea destul de futabilă.

La intrarea în bloc, mi-a țărâit mobilul. Era Laura, cine altcineva? Am refuzat apelul și am stins mobilul.

Ne-am pupat și în lift. Nici măcar nu știam prin ce parte a orașului ajunseseam, dar nici că-mi păsa. Începuse deja să mi se scoale, deci avea să fie varianta numărul doi.

– Mai dorești și altceva în afară de cafea? a întrebat ea, aruncându-și poșeta pe masă. Am vodcă în frigider. Te rog, servește-te singur! Merg până la baie.

– Nu cred că mai vreau vodcă! am spus clătînându-mă. Dar am să fac eu cafeaua.

– Vezi în dulăpiorul de lângă chiuvetă! Cafeaua e pe ultimul raft de sus. Zahărul e pe masă.

Ibricul era pus la uscat cu gura în jos. Aveam tot ce-mi trebuia.

Tipa a stat mult la baie. Făcea niscaiva pregătiri. Femeie, deh!

Am avut timp și să fac cafeaua, și să beau o ceașcă, dar ea tot nu ieșise din baie. Am luat și sticla de vodcă din frigider. Era rece exact cât trebuia. Am băut un gât direct din sticlă, apoi am căutat un pahar.

Deja lucrurile începuseră să se amestece în capul meu. Nici măcar nu-mi mai aminteam cum o chema pe tipa care mă adusese acolo. Încercam să-mi amintesc măcar cum arată. Nimic!

Singura chestie palpabilă, sigură, rămăsese erecția aia anormală, care începuse să doară.

Nu mai îmi păsa nici cât o să beau, nici ce-o să-i explic Laurei a doua zi. Obişnuiam să lipsesc peste zi, dar niciodată noaptea. Mi-am amintit de vorbele pe care mi le spusese Cur de Fier, în ziua când îi cerusem mâna fiică-sii:

„Oamenii pot face orice, atât timp cât păstrează aparențele. Fă ce vrei, dar fii discret!”

Am mai luat un gât din sticlă și l-am alungat pe poponar din mintea mea!

Când îmi turnam a doua ceașcă de cafea, a apărut ea. Purta doar o cămașă albă, imaculată, descheiată de sus până jos. Și o pereche de chiloți, tot albi. Atâta tot!

– Ți-ar mai trebui o pereche de ochelari și ai semăna perfect cu o profesoară!

– Chiar sunt profesoară!

– Glumești? am întrebat, înghițind cu greu o gură de zaț. Spune-mi că glumești!

– Nu glumesc deloc! Sunt profesoară de matematică.

– La naiba! am spus gemând. Nu trebuia să știi asta! O să-mi pierd bunătate de erecție.

– De ce, dragă? a întrebat ea, mușcându-și ușor buza și mijindu-și ochii. Nu-ți plac profesoarele?

– Nu-mi place matematica! Am urât-o!

– Mmm, chiar că e bună cafeaua! m-a lăudat ea. Te pricepi, nimic de zis!

A pus ceașca înapoi pe masă și m-a privit o secundă.

– Ce-ar fi să adopți și tu o ținută mai lejeră? Sau poate vrei să faci un duș. Baia e liberă!

– Ai dreptate! am zis căscând. Chiar simțeam nevoia să mă piș.

– Încântător!

M-am dus la baie și m-am pișat. Din picioare. Doar pononarii se așează pe scaunul toaletei.

Faianța de un albastru marin mi s-a părut familiară.

Dar, la un moment dat, am avut și o senzație nefamiliară și foarte ciudată. Unii oameni susțin că pot simți dacă cineva îi privește intens din spate. Mie mi se păreau prostii și invenții. Și totuși...

Am întors brusc capul. Nu era nimeni, desigur. Doar eu! Totuși, senzația continua să mă sâcâie.

„Bravo, Tiberiu! mi-am zis. Ți-ai băut mințile și ai luat-o razna! În plus, i-ai pișat femeii tot capacul de toaletă. Ce te smuncești așa? Ce-ți veni? Nu e nimeni în spate. În fine. Dacă zice că e profesoară de matematică, atunci merită să mă piș pe capacul ei de toaletă. Da, merită!”

Am ridicat din umeri, apoi m-am dezbrăcat și am făcut un duș scurt. În timp ce mă săpuneam, m-am gândit pe

îndelete la tot ceea ce urma să-i fac tipei cu cămașă albă și chiloți albi, iar asta m-a stârnit și mai tare. Erechția mea mă uimea până și pe mine!

– Măi, măi! a spus ea, făcând ochii mari, când am revenit și am găsit-o în bucătărie. Dar știi că ai un mod foarte personal de a interpreta expresia „*ținută lejeră*”.

– Nu-ți place ce vezi? am întrebat-o, ștergându-mă cu prosopul.

– Ba da! Atât doar că a trecut ceva timp de când n-am mai văzut în bucătăria mea un bărbat în pielea goală.

„*Veșnica poveste! am gândit eu întristat. Toate sunt stătute! Toate au așteptări! Oh, vai, ce mult timp a trecut de când... Dar cine te-a pus să te faci profesoară de matematică?*”

– Îți dau voie să m-admiri cât poțtești, dar hai în dormitor. E frig aici, la tine în bucătărie.

Am luat-o de mână și am dus-o acolo.

– Mă uimești! a spus ea. De unde ai știut unde e dormitorul?

Nu i-am răspuns. Priveam intrigat la toate diplomele de pe perete. N-aveau nicio treabă cu matematica.

– Sunt și poetă! m-a lămurit ea mândră. Tot ceea ce vezi este rodul muncii mele creative. Scriu poezii încă de la vârsta de doisprezece ani.

– Ăăă... bravo! Nu știi ce să zic, nu mi-am tras-o niciodată cu o poetă. Și cum dorești s-o facem, în ritm iambic sau trohaic?

– Oricum dorești, a răspuns râzând, dar să nu-mi ceri să gem în rime. De unde ai știut că dormitorul e aici?

– Habar n-am! Cred că am ghicit! Când beau, folosesc FORȚA. Hai, vino-n pat!

– Stai un pic! s-a ferit ea. Vrei să-mi faci un serviciu? De fapt, două servicii.

– Tu ești stăpâna casei!

- Știu că, probabil, n-ai nicio boală, dar... totuși... pune-ți mai întâi prezervativul acesta.
- Pune-mi-l tu! Și care-i al doilea serviciu?
- Aș vrea să mi-o tragi în fund! Doar acolo!

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

E un semn de la Dumnezeu

– Am spus că aş vrea să mi-o tragi în fund, a răspuns ea privirii mele.

– Ce-i cu glumele astea? am întrebat-o zăpăcit.

– Nu glumesc, vorbesc cât se poate de serios! a răspuns ea, un pic mirată. Dar de ce faci fața asta? Nu-ți surâde ideea? Bărbaților le place... asta. Știi sigur!

– Mie nu!

– Minti! a spus ea de parcă aş fi fost un puști scos la tablă. Și ție îți place!

– Ei bine, am exclamat, eu sunt excepția! Nu simt câtuși de puțin nevoia să ți-o trag în fund. N-am chef și cu asta basta! Sincer să fiu, am făcut așa ceva o singură dată și, în timp ce-am făcut-o, mi-a plăcut, dar, după aia, m-am simțit mizerabil. Eram dezgustat de mine, aveam impresia că sunt homosexual și era... degradant. Åsta-i cuvântul! Nici tu n-ar trebui s-o faci. E degradant! Ce naiba-i cu tine?

– Mă judeci? a întrebat ea înțepată.

– Nu!

– Eu am impresia că da.

– Nu, Doamne ferește! De fapt, nu-i treaba mea. Fă ce vrei cu fundul tău, dar pe mine nu te baza! Pentru nevoile mele, Dumnezeu a creat altceva.

– Aha... deci nu-ți place! a spus ea rece. Am înțeles, nu-i nevoie să-mi dai atâtea detalii. Atunci, n-o facem și gata. Cum vrei tu!

– Și n-o mai facem deloc! am spus, sprijinindu-mă de tocul ușii. Știi cum mă simt acum? Ca la ora ta de algebră. Când m-ai invitat la tablă, crezusem că știu lecția, dar acum... văd că e vorba de altă lecție și altă ecuație. Și iată-mă! Stau ca prostul cu creta în mână și mă uit la tine,

doamnă profesoară. Ce chestie... sunt scos la tablă și mi s-a îndoit creta! S-a micșorat de tot!

– Observ.

– Presupun că ar fi nepotrivit să te rog să mă ajuți! am testat-o eu. Profesoarele nu mângăie creta elevului la prima lecție, nu-i așa? Unele n-o fac nici măcar la următoarele lecții. Tu ai vrea s-o faci?

– Pot să pun mâna pe creta ta, dacă asta te ajută cu ceva, a răspuns ea liniștită, dar mă tem că n-o s-o iau în gură.

– Bănuiam eu! Eu nu obișnuiesc să mă joc în curtea din spate, tu nu obișnuiești să sugi creta... Există un echilibru în Univers!

– Dar, dacă ți-o sug, mi-o tragi în fund? a întrebat ea brusc.

– Nu! am spus supărat. N-are rost să te păcălesc. Deși poate că n-ar fi o idee rea să te păcălesc. Dar nu.

– Atunci, presupun că... asta e! a concluzionat ea. Sper că ți-a plăcut cafeaua.

– Da, cafeaua a meritat tot deranjul. Pot să mă mai duc o dată la baie înainte de a pleca?

A făcut semn din mână, absentă.

– Simte-te ca la tine acasă.

Am scos porcăria de prezervativ și i-am făcut vânt în coșul de gunoi din baie. M-am îmbrăcat repede.

Ciudat de familiară îmi mai părea faianța aia albastră. Și... senzația că cineva mă urmărește. Erau două chestii bizare! Parcă plutea un abur rece în baia aceea. Parcă o pereche de ochi îmi dădea târcoale. Am ieșit buimac de acolo și am dat buzna în bucătărie.

– Mai vrei o gură de cafea? m-a întrebat ea politicoasă.

Am clătinat din cap.

– O să-ți spun ceva! mi-a zis surâzând. La început, acolo, în bar, prima mea impresie a fost jalnică. Mai târziu, când ai băut pahar după pahar și ai început să te destinzi și

să fii tu însuși, mi-ai fost un pic mai simpatic. Chiar ești însurat?

– Da! De ce n-aș fi?

– Ei, întrebam și eu de dragul conversației. Nu voiam să mă mărit cu tine. Te-ai speriat?

– Deloc! Dar, tot de dragul conversației... de ce nu putem s-o facem și noi ca oamenii normali?

S-a uitat în cana ei de cafea. A sorbit ultima gură și a pus ceașca încet pe masă, apoi m-a privit și mi-a răspuns:

– Obişnuiesc să o fac așa pentru că am o boală afurisită.

Am tresărit și am privit-o încruntat.

– Stai un pic! a spus repede. Nu-i ceea ce crezi, nu-i o boală contagioasă. E ceva... o boală femeiască. Se numește anexită. Adică... dacă o fac normal, mă doare de înnebunesc! E atât de dureros și mă ustură atât de tare, încât nu mai poate fi vorba de nicio plăcere. Dimpotrivă, îmi vine să mă dau cu capul de pereți. Dar nu e ceva care se ia, nu e contagioasă. Doar o inflamație pe care o au femeile. Înțelegi?

– Da! am răspuns, privind-o cu milă.

„Nu cred că mă minte! mi-am zis. Nu pare!”

– Știu că ți se pare ciudat. Probabil nu te așteptai la asta când ai venit, dar citesc în ochii tăi că înțelegi situația mea. Poate, te-am judecat eu greșit. Pari de treabă.

– Par , dar nu sunt. Crede-mă!

– Te cred! a spus râzând.

„Sărmanele femeii! mi-am zis. Pe cât de atrăgătoare par, pe atât de jalnice sunt în realitate, mai ales atunci când își dau drumul la gură ca proastele. Pe dinafară sunt ca niște mere frumoase, numai bune să muști din ele. Și muști! Și ce găsești? Un vierme mic care le roade pe dinăuntru. Sau mai mulți viermi!

Sărmanele! Atât de frumoase și de distinse atunci când sunt îmbrăcate! Inaccesibile! Interesante! Dar atât de distruse când își leapădă boarfele și masca de pe față!

Fiecare e un ou frumos de ciocolată. Le vezi pe stradă și-ți lasă gura apă. Dar, după ce spargi stratul de ciocolată, găsești tot soiul de surprize aiurea... aici o boală, acolo o traumă, peste tot amintiri triste.

Uite-o și pe asta, Tiberiu! Te privește de parcă ea, marea profesoară ar fi scoasă la tablă! Ok, la dracu', destul cu prostiile astea! Contagioasă, necontagioasă, ce mai contează? O să-mi pun două prezervative și gata! Pare de treabă! Hai, fă-i un bine!"

– Știi ce? am zis brusc. Azi mă simt generos! O s-o facem așa cum vrei tu și sper că la plecare o să las în urmă o femeie fericită! De fapt, dacă mă gândesc bine, chiar ai meriți cu prisosință s-o iei în fund.

– Cum așa? a întrebat ea amuzată.

– Profesoara mea de matematică din liceu era o nemernică. Scelerata naibii! M-a făcut să urăsc algebra! Și geometria... și trigonometria. Am avut coșmaruri cu ea!

– Atunci, ce mai aștepți? m-a întrebat ea, cuprinzându-mi gâtul cu brațele ei.

I-am desfăcut brațele.

„Pe ultimul rând de sus, mi-am zis, a treia placă de faianță de la stânga la dreapta are o crăpătură!"

De unde venise gândul acela? Am mers în baie, am deschis ușa și am ridicat privirea. Am numărat. Așa era. Era a treia placă! Era de la stânga la dreapta! Am revenit și cred că nu aveam o față prea veselă. Ea s-a retras și m-a privit mirată.

Îmi stătea pe limbă o întrebare, dar nu-mi puteam descleșta gura. Plutea ceva, o tensiune în casa ei și aveam sentimentul clar că urma să se întâmple ceva.

– La ce etaj suntem noi aici? am murmurat, ștergându-mi transpirația de pe frunte. Nu-mi spune! Suntem la etajul șapte, nu-i așa?

– Da! De ce?

Mi s-au muiat picioarele și m-am lăsat greu pe scaun. Am întins mâna spre sticla cu vodcă, apoi m-am răzgândit.

– Și tu ai cumpărat apartamentul... când? De la cine l-ai cumpărat? Cine a stat aici?

– Oh, e o poveste lungă! Fosta proprietară a murit acum un an. Avea ciroză. Eu am cumpărat apartamentul de la frații ei, doi tipi de la țară. Cam prostuți! A fost un chilipir. Nimeni nu voia să cumpere afurisitul ăsta de apartament. Se pare că în urmă cu vreo opt ani s-a petrecut ceva îngrozitor aici. Cineva s-a aruncat de la etaj.

– Cineva... adică o fată, am îngăimat.

– Da, o fată. De unde știi? N-ai de unde să știi chestia asta!

– O fată, am repetat eu.

– Ce-i cu tine? Ești alb tot la față! Ți-e rău?

– Trebuie să plec.

– Ba nu! a spus ea repede. Nu trebuie! Nu-mi fă asta! Mă simt atât de singură! Dormi la mine în seara asta. Am de băut! O să beau și eu cu tine! Ne facem de cap... ce zici?

– Nu!

S-a uitat la mine și a zâmbit un pic cam strâmb.

– Uite... îmi placi. Chiar dacă ești însurat. Ești de treabă și... Hai, rămâi! Poate am să te las să faci ce dorești. Dacă îmi promiți că o să fii atent cu mine și o să te porți blând. Dar să fie clar: n-am de gând să ți-o iau în gură. Asta iese din discuție! Orice, dar nu asta! Rămâne stabilit așa! Ce zici?

– Du-te dracului!

S-a împurpurat la față. Apoi s-a înfuriat exact ca fosta mea profesoară de matematică.

– Eu să mă duc dracului? Eu?

– Scuze! i-am răspuns ridicându-mă, apoi m-am întors și am ieșit pe hol.

– Leși tu dracului! a țipat ea și m-a lovit cu palmele peste gât și spate. Leși, ticălosule! Leși afarăăă!

Am ieșit grăbit. Nu mai voiam să rămân nicio secundă în casa aia. Am coborât scările sărind treptele câte trei, patru deodată, dar jos, în fața blocului, m-am oprit pentru o secundă și am privit în sus, spre etajul șapte. Era fereastra aceea luminată, exact deasupra intrării în bloc. Perdeaua era albastră.

Apoi am privit asfaltul pe care stăteam.

– Doamne, Dumnezeule! am bolborosit. E un semn de la Dumnezeu! Păcatele mele...

Beția îmi trecuse. Eram atât de lucid încât mă durea!

CAPITOLUL DOUĂZECI

Nu mai vreau să divorțăm

– Vreau să știi exact pe unde ai fost! a repetat Laura, privindu-mă țintă. Dar exact!

Am scos capul din toaletă. Îmi vomitasem și sufletul din mine. Totul se învârtea și se balansa. Avea să fie o noapte lungă și interesantă. Cireașa de pe tort era, ca de obicei, nevastă-mea. În loc să plece la culcare, stătea acolo, în baie, pe capul meu.

– Cred că este foarte evident pe unde am fost și ce-am făcut! am mârâit, arătându-i cu degetul balta de vomă din toaletă. La băut am fost!

– Cu cine? Singur sau cu Alfredo? Nu-mi spune c-ai fost cu Alfredo! Am vorbit cu el acum jumătate de oră.

– N-am fost cu el! am recunoscut, apoi m-am ridicat, mi-am clătit gura cu apă caldă și am vrut să ies, dar Laura era tot în ușă.

– Cine-i Tabita? a șuiert ea.

– Nimeni! i-am răspuns plictisit. Tabita e nimeni! Las-o baltă!

– Știi totul despre curvele tale, m-a informat ea, privindu-mă țintă, dar nu știu cine este Tabita. Nu-i nimic, dragul meu! Până la urmă, aflu eu cine este și de ce o tot chemi în somn. Și te anunț că ți-am golit contul și l-am închis! Nu mai ai bani! Gata cu benzina, gata cu băutura și, desigur, gata cu Tabita!

– Dumnezeule! am țipat. M-am săturat! Te bag în pizda mă-tii! Auzi? Vreau să divorțez! Vreau să di-vor-țez!

M-a privit înmărmurită, apoi și-a plecat fruntea și s-a dus în dormitor. Am auzit clar cum începea să se smiorcăie și mi s-a făcut rău din nou. După jumătate de oră, am ieșit

din baie și m-am dus să mă culc pe canapea. Laura a apărut ca o fantomă și s-a așezat pe marginea canapelei. Probabil, mă înșelasem! N-aveam să scap atât de ușor.

– Tabita nu este cine crezi tu! i-am spus fără s-o privesc. E doar o dementă pe care am urât-o foarte mult. Probabil, de aceea îi strig numele în somn. Am coșmaruri. Însă, Laura, am adăugat întorcându-mă spre ea, dacă-ți zic toate astea, nu înseamnă că m-am răzgândit. Chiar vreau să divorțăm! Cred că e cea mai bună soluție!

– Eu nu am bărbat de lăsat curvelor!

– Uită-te la mine! am continuat. Nici eu nu-s fericit, nici tu nu ești fericită... Nu e vorba de cont și nu e vorba de bani. E vorba că... nu te iubesc. Chiar nu te iubesc! Nu te-am iubit niciodată.

– Știi! a răspuns Laura simplu.

– Și te-am mai și înșelat cu o mulțime de femei. Chiar și în seara asta, n-a lipsit mult să mă fut cu una. Am fost eu la băut, dar nu chiar singur. Am fost cu o femeie!

– Știam.

– De unde dracu' știai? am întrebat-o mirat. Le știi tu pe toate? Nu știi nimic!

– Ba da, știam! a repetat calmă. De mai bine de o lună, ți-am instalat un keylogger pe computer.

– Un... ce?

– Un program de calculator, a spus ea oftând și ferindu-și privirea. Un program care înregistrează tot ce tastezi. Am găsit tot! Conversațiile tale, parolele tale, mesajele pe care le-ai primit și cele pe care le-ai trimis. Tot! Știi tot! Inclusiv tot ce le-ai spus femeilor tale despre... mine.

Am respirat adânc și m-am luat cu mâinile de cap.

– Acum chiar că vreau să divorțez! am spus gemând și durerea de cap a revenit în valuri, mai mare, mai chinuitoare.

– Bagă la cap ce-ți spun! a zis Laura. Eu nu am bărbat de lăsat curvelor! Poate că tu nu mă iubești, dar, cu timpul, știi c-ai să mă iubești. O să te învăț să mă iubești, Tiberiu!

Noi doi vom fi împreună până când moartea ne va despărți, exact așa cum ne-am promis. Iar tu vei lupta alături de mine. Ai să mă ajuți să fac om din tine și, într-o zi, ai să-mi mulțumești. Și... ai să mă iubești.

Laura a scos din buzunar spray-ul ei mic și a inhalat un puf. M-a privit. Avea lacrimi în ochi.

– Ce vrei tu nu se poate! i-am spus întristat. Cum vrei să mă schimb dacă... ăsta sunt eu? Sunt cine sunt și cu asta basta! Ce vrei mai mult de la mine? Ce?

– Pentru început, a spus ea cu o lumină în ochi, vreau să te lași de băut. Nu-ți cer nimic altceva! Acum, că nu mai ai niciun ban, a adăugat ea zâmbind, n-o să-ți fie prea greu.

– Vreau să divorțez! am mârâit, privind-o cu ură. Auzi, tu? Vreau să divorțez, grasa dracului!

* * *

Profesoara de matematică și apartamentul ei fuseseră prea mult pentru nervii mei. Era un semn de la Dumnezeu! Trebuia să încetez! Pentru prima oară, femeile nu mă mai interesau. Viața mea de fustangiu eșuase lamentabil.

Am deschis ochii. Laura plecase încă de la șapte dimineața. Mă durea capul de muream, dar, chiar și așa, tot m-am ridicat de pe canapea. Am deschis unul dintre sertarele Laurei și am luat un caiet și-un pix. Am început să scriu, apoi am citit. Scrisesem „*Am terminat-o cu femeile!*”

Am continuat să scriu aceeași propoziție. Am dat pagină după pagină. Pixul s-a terminat. Am luat altul. Scriam mereu aceeași propoziție, însă uneori mai apăreau și variante ca „*Nu mai sunt interesat de femei!*” sau „*Femeile sunt Satana!*”

După ce am umplut caietul, am luat o oală din bucătărie și-am ieșit pe balcon, la aer. Am rupt filă după filă și le-am aprins în oală. Când totul s-a făcut scrum, am aruncat resturile în vasul de toaletă și am tras apa.

Mă eliberasem! Partea murdară din mine dispăruse!

Am șters toate anunțurile de pe internet. Mi-am dezactivat toate conturile. Mi-am anulat toate adresele de email. Am șters toate pozele. Tot! Tot ce aveam în calculator.

Îmi era în continuare rău, dar acum eram ceva mai liniștit. Mă eliberasem pe viață de femei.

„Poate că și de băutură! mi-am zis, privindu-mi degetele tremurânde. De ce nu?”

* * *

– Iertați-mă, părinte! Nu știu dacă vă mai amintiți de mine. Ultima oară când am trecut pe aici, mi-ați spus că, dacă mă voi abține de la noi păcate, voi primi Sfânta Împărtășanie după vreo trei sau patru ani. Au trecut opt ani, părinte! Păcatele mele s-au înmulțit și mi-e frică! Ajutați-mă!

– Binecuvântat e Dumnezeu, singurul care face minuni! a răspuns bătrânul. Vino, fiule!

A durat mult, dar el nu m-a întrerupt nici măcar o dată. Cu siguranță, mă recunoscuse! Nici nu era greu! Nu eram păcătosul care se culcase cu soacră-sa? Apoi cu soră-sa! Cine-ar fi putut uita așa ceva?

Într-un târziu, am amuțit și am așteptat. Mă simțeam rău, dar nu de la mahmureală. Era altceva! Venea din suflet.

– Fiule, a spus într-un târziu călugărul, e un război tare greu... cel pe care-l duci tu. Nimic nu-l ispitește mai rău pe om decât desfrânarea. Noi, slujitorii Celui Preaînalt, cei care viețuim aici, în mănăstirea asta, îi împresuram întotdeauna pe oameni cu sfaturi și le spunem tot ce-i așteaptă, dar nu ca să-i speriem, ci ca să-i convingem cu binișorul și cu duhul blândeții. Amenințările cu focul Iadului nu-și au rostul și n-au îndreptat niciodată pe nimeni. Dacă oamenii reușesc singuri să-și învingă dorința desfrânării, ei

nu vor mai fi stapâniți cu ușurință de nicio altă patimă. Singuri, dar cu ajutorul lui Dumnezeu! Fără El, nu putem face nimic! Așază-te în fiecare zi în genunchi în fața Lui și cere-I ajutorul. Nu te sumeți, că n-are rost! Și nu-i mai vorbi niciodată soției tale despre despărțire.

Oprește-ți inima de la rele și înfrânează-ți trupul de carne! Omul care știe a se înfrâna va fi mereu mai presus și de bani, și de patimi și-și va smulge din suflet și pornirea de a se îmbăta.

Omul care-L cheamă în ajutor pe Dumnezeu se va da totdeauna înapoi de la dezmetic, îi va respecta pe cei care i-au dat viață și pe oameni în general. Și răsplata lui va fi mare pentru că și oamenii îl vor respecta pe el, căci cine nu respectă un om care știe a se înfrâna?

Îți mai zic o dată: trezește-te! Deschide ochii, fiule! Soția ta are dreptate. Și nu-mi spune mie că e greu. Să nu mai aud asta! Nimeni nu-i atât de sărac și de strâmtorat încât să nu mai aibă în el puțința înfrânării. Caut-o în tine! E acolo! Roagă-L pe bunul Dumnezeu să-ți deschidă ochii și o vei găsi!

Nu mi-a dat dezlegare de data aceea. Nu fusese o spovedanie, doar o discuție ca de la părinte la fiu.

La plecare, m-a binecuvântat, m-a condus până la ușa chillei și m-a rugat să-l caut cât mai des, ori de câte ori aveam vreo problemă.

– Să nu cutezi să te atingi în săptămâna asta nici de băutură, nici de tutun! mi-a spus el. Și să nu mănânci carne de niciun fel! Eu o să mă gândesc cu luare aminte la un canon potrivit, iar tu vino de azi într-o săptămână ca să-ți spun ce să faci și să-ți dau dezlegarea. Să nu care cumva să lipsești, fiule! Nu-l mâhni și mai tare pe Dumnezeu!

* * *

– M-am răzgândit! am anunțat-o pe Laura. Nu mai vreau să divorțăm! Și-ți promit c-o să las pe veci băutura începând chiar de azi.

Am îmbrățișat-o, am strâns-o tare. N-a scos niciun cuvânt, dar nici nu era nevoie. Îmi lipisem obrazul de tâmpla ei și îi simțeam inima bătând acolo. Am sărutat-o pe frunte apoi am eliberat-o.

– Te iubesc! mi-a spus ea, ștergându-și ochii. Habar n-ai cât de mult te iubesc! Apoi m-a sărutat pe gură și a adăugat: Of, era cât pe ce să uit! Pregătește-te, dragule, astăzi e prima ta oră de engleză!

Avea dreptate! Trebuia să ajung la Miss English la ora 17!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Despre morți numai bine

Miss English m-a înnebunit cu testele. Voia să afle la ce nivel cunoșteam engleza. Eu crezusem că sunt tare la engleză. Am aflat repede că nu eram.

– Vă simțiți bine? m-a întrebat ea deodată în engleză.

– Da, domnișoară! am răspuns. Niciodată nu m-am simțit mai bine! De ce?

– Vorbiți-mi doar în engleză! m-a pus ea la punct. Discutăm exclusiv în engleză. Deci?

M-am uitat mirat la mustăcioara ei și i-am răspuns iritat:

– Ce-ar fi să discutăm exclusiv în engleză începând cu ora viitoare? Acum... mă doare capul.

– Oh, ar fi trebuit să mă anunțați, am fi reprogramat ora! Chiar arătați rău. Aveți cearcăne!

– Hai să ne tutuim! am propus zâmbind și privindu-i ochii imenși de dincolo de fundurile de borcane. Ochelarii ăștia sunt pentru vederea la distanță sau...

– Sunt mioapă! m-a lămurit ea, surâzând. Am fost mioapă încă de mic copil. Știu, am niște dioptrii extreme! Lumea se uită ciudat la... lentilele ochelarilor mei.

– Pot să-i văd și eu puțin? Pot să-i pun pe ochi?

– Nu!

– Scuze!

– Nu m-am supărat, a spus ea repede, dar nu-i bine ca o persoană cu vâz normal să-și pună pe ochi ochelarii altcuiva. Uite, dacă vrei să-i analizezi, poftim, îi scot! Dar te rog să nu ți-i pui pe ochi!

De fapt, am analizat mai puțin ochelarii și am analizat-o mai mult pe ea. Fără ochelari, arăta absolut normal. Mai puțin partea cu mustăcioara, desigur.

- Continuăm? m-a întrebat, punându-și ochelarii la loc.
- Fără ochelari nu vezi absolut nimic, așa-i? am întrebat-o cu milă.
- Văd doar lumina și umbrele. Într-adevăr, fără ei, sunt, practic, oarbă. Continuăm?
- Continuăm, desigur, dar... nu-mi place să scriu. Eu învăț mult mai ușor prin conversații. Întotdeauna am preferat să scriu mai puțin și să vorbesc mai mult. De scris o să scriu acasă, nu? O să-mi dai teme pentru acasă? Sau nu?

S-a auzit soneria. Era momentul să plec. În ușă m-am intersectat cu un puștan de vreo doișpe ani, care purta la spate o chitară, în husă.

„Ce mi-o fi venit cu orele astea? mi-am zis ieșind. Ce-mi trebuie mie engleză? Așa o să-mi petrec toate după-amiezile de miercuri și sâmbătă? Fir-ar!”

* * *

Când am intrat la mama în casă, am rămas cu gura căscată. Fetița... nu mai era fetiță. Pe hol, într-o cutie de pantofi, mama amenajase o mică maternitate pisicească. Printre bucăți de ziar, am numărat nu mai puțin de cinci ghemotoace.

– Cred că era gestantă de la bun început! s-a scuzat mama.

– Serios? am mormăit. Oare de ce crezi asta? În fine! Ce-o să faci cu... cu ei?

– O să caut câte un stăpân fiecăreia.

– Mamă, am exclamat, e plin orașul de pisici vagaboande! Trezește-te! Nimeni nu mai vrea să adopte pisici! Și nici câini!

– Și ce propui?

– Îi înec! am zis. Dă-mi o găleată. E mai bine s-o fac acum! Dacă apuci să te atașezi de ei, adio! Nu le mai poți face vânt niciodată! Și ce-o să te faci cu șase pisici? Te-ai gândit? Hai, mamă, dă-mi o găleată.

– În casa asta, a spus ea rece, nimeni n-o să înece pe nimeni! Hai băiete, stai jos! Uite, am făcut plăcinte cu mere. Dar du-te mai întâi și te spală pe mâini.

„Treaba ei! mi-am zis, săpunindu-mi degetele. Dar să nu zică că nu i-am spus! Eu unul mă spăl pe mâini! E casa ei și... dacă vrea să facă din ea adăpost pentru pisici, eu unul nu pot s-o opresc!”

Plăcintele erau calde și bune. Am mâncat vreo trei, apoi m-am dus până afară ca să fumez o țigară. Brusc, mi-am adus aminte că trebuia să mă abțin o săptămână de la... de la multe!

Am pus țigara la loc, în pachet și pachetul în buzunar. Apoi... l-am scos din nou. L-am privit cu atenție. Apoi l-am băgat la loc, în buzunar. Și iar l-am scos. L-am plimbat pe sub nas și-am adulmecat lung țigările.

Miroseau fain!

* * *

– Tu te mai gândești la tata, mamă?

– În fiecare zi! mi-a răspuns ea, oftând. De multe ori, mă trezesc diminețile cu gândul că trebuie aprind aragazul și să-i fac cafeaua. Să i-o duc la pat. Apoi îmi amintesc că el... nu mai este. Îi duci și tu dorul?

– Oarecum! am răspuns îngândurat. Pe mine mă sâcâie mai ales o chestie: nici măcar nu știm din ce cauză a murit. Probabil l-o fi omorât băutura!

– În ultima vreme nu se mai atinsese de băutură, a șoptit mama, dusă pe gânduri. Era mereu tare necăjit din pricina durerilor. Toate îl dureau! Toate cele! Nici măcar el nu mai știa ce-l doare mai tare. De multe ori îmi spunea și insista *„Femeie, după ce-o să mor, să-mi donezi trupul Facultății de Medicină ca să mă taie ăia și să aflu și eu ce boală am avut!”*. Așa-mi spunea, iar eu îi răspundeam mereu că da, o s-o fac. Însă n-am făcut-o! Am preferat să-l îngrop creștinește, așa cum se cade.

„Ia te uită ce idei îi treceau prin cap tatei! mi-am zis amuzat. Toată viața i-a plăcut să experimenteze, să încerce lucruri noi, dar să-și doneze trupul ca să-i

fericească pe medicii, ei bine, asta n-aș fi crezut-o în ruptul capului! E prea de tot!"

– Mda! am murmurat. Cred că ar fi fost o experiență inedită chiar și pentru el. Parcă-mi imaginez...

Apoi n-am mai spus nimic.

La viața mea, trecusem adeseori pe lângă clădirile Universității de Medicină și Farmacie. Probabil că pe undeva, pe acolo, pe la un subsol se găsea și locul unde voise tata să ajungă. Într-un fel, era prima și ultima lui șansă ca să treacă printr-o facultate. Probabil se gândise și el la asta.

Mda, un subsol...

Un subsol rece în care mirosul înțepător de formol domnește ca la el acasă.

Și singura lumină vine de undeva, de sus, de la afurisitele de neoane care clipesc și-ți freacă ochii cu lumina lor argintie, fir-ar ele de neoane chinezești de doi bani!

Un subsol în care îngrijitorul trece bombănind de la un bazin la altul și se adresează plictisit celor doi studenți care vin în urma lui, împingând o targă pe roțile. Iar studenții tac și zâmbesc timid, ca doi boboci de anul întâi ce sunt.

– Aici avem doar niște fetuși și doi copii, explică îngrijitorul fără chef. Unul de șapte ani și unul de unsprezece ani. Cel de unsprezece e un copil al străzii. L-au cules de prin canale. Vagabond.

– Dom' profesor a zis că vrea un adult! precizează unul dintre studenți.

– În cazul acesta, o să ne oprim aici! spune îngrijitorul, dând la o parte capacul de pe bazin. Uite, domnule viitor doctor, ai aici o femeie de 71 de ani. E suficient de adultă pentru tine?

– E cam grasă! spune studentul Numărul Doi, întinzându-și gâtul și uitându-se lung în bazin. O să ne rupem șalele! Mamă, mamă... ce miros de acru! E sinistru,

frate! Grașii ăștia put și mai tare după ce mor! Dar ce-i în bazinul celălalt? adaugă el curios.

– Avem și pretenții, deci! bombăne îngrijitorul, apoi oftează și deschide capacul celuilalt bazin cu formol.

Studentii își întind iar gâturile și analizează muți conținutul ultimului bazin.

– Băi, nene! exclamă studentul Numărul Doi. Fii atent ce porci îs ăștia de la morgă! L-au pus pe moșu' în același bazin cu fata asta tânără. Ce tâmpiți!

– Vorbești cam mult! mârâie îngrijitorul. Eu l-am pus pe moș acolo. Unde naiba trebuia să-l pun? Peste copii și avortoni? Sau, poate, peste grasa aceea? Nici măcar n-ar fi încăput cu grasa! Așa că l-am pus cu fata. Și nu mă mai frecați atâta! Ce luați? Fata sau moșu'?

– Uită-te la ea cum îi plutește părul în formol! exclamă studentul Numărul Unu. Zici că-i sirenă, frate! Câți ani are?

– Douăj...trei, spune îngrijitorul, uitându-se peste niște mâzgălituri din carnețel. Accident rutier. Stop cardiac. Iar celălalt, moșul, are șaptezeci și trei. Cauza morții necunoscută. L-a donat azi dimineață nevastă-sa. Cică așa a fost dorința decedatului. Deci? Ce facem? Hai, că n-am timp!

– Măi, eu zic să-l luăm pe moșu'! spune Numărul Doi către Numărul Unu. E păcat s-o tăiem pe fata asta frumoasă. N-are decât douăzeci și trei de ani, ce naiba! adaugă el hâtru. Hai, apucă-l pe moșu' de braț și trage! Băi, ce pula mea?! M-ai stropit pe pantaloni cu zeamă de mort! Nu mai fă glume proaste!

– Dar nu fac glume! se apără Numărul Unu, hilizindu-se. L-am scăpat! E alunecos formolul, ce să fac? Și duhoarea asta m-a tâmpit de tot!

– Mai bine lăsați-l un pic pe targă, să se scurgă bine, spune sfătos îngrijitorul, altfel, o să faceți o dâră lungă de aici și până-n sala de disecții și-o să vă înjure femeia de serviciu!

Liftul se oprește și studenții împing targa fără chef. Roțile scârțâie ascutit pe mozaicul holului.

– Slavă Domnului că ați apărut, domnilor „*doctori*”! spune bătrânelul cu ochelari și halat care-i întâmpină. Data viitoare, dacă n-o să am la timp obiectul muncii, îl sui pe unul dintre voi pe masa de disecții. Nu glumesc! Hai, luați-l pe nenea de pe targă și așezați-l aici!

– Bărbat, șaptezeci și trei de ani, cauza morții necunoscută, dom' profesor! spune îndatoritor studentul Numărul Doi. Și n-a mai fost pe aici. E proaspăt!

– Asta-i bine, drăgălașule! completează liniștit profesorul. Rar vezi pe câte unul neînceput! Deci, e fraged, foarte bine! Dacă n-o să-l măcelăriți prea tare, o să-l putem folosi măcar șase luni. Apoi se adresează celorlalți studenți: la apropiați-vă, drăgălașilor! Doar pentru asta ați venit aici, nu? Sunteți toți? N-a fugit niciunul? Ia să vedem... avem șapte „*doctorițe*” și trei „*doctori*”. Bun! Toți! Putem începe. Unde ești... hei! Unde naiba mi-a dispărut asistentul?

– Sunt aici, dom' profesor! Am adus instrumentarul: bisturiuri, ferăstraie... Are fiecare pe alese!

– Bine, bine! face profesorul zâmbind. Hai, domnilor, luați de la nas șervețelele parfumate, că n-ajută! Of, sunteți jalnici! Unde sunt studenții anatomiști de altădată!

– Dar pute, dom' profesor! cotcodăcește o studentă cu nasu-n șervețel.

– Ai dreptate, domnișoară viitor doctor. Miroase a formol, deci pute! O să-i propun decanului să folosim parfum franțuzesc pentru conservarea cadavrelor. Chiar la prima ședință! Până una alta, însă, alege-ți un bisturiu din tăvița aceea și ocupă-te de genunchiul stâng. Vreau să evidențiezi ligamentele încrucișate și platoul tibial. Da, ce dorești?

– Dar mânuși? miorlăie studenta.

– Ce mânuși? o privește mirat profesorul. Păi, n-ai nevoie de ele! N-ai cum să-i dai domnului nicio boală. E mort, nu? Hai, la treabă! Treci și taie! Se întoarce spre altă studentă: Dar cu dumneata ce-i? Lasă hamburgerul, drăgălașo, că nu suntem la cantină!

– Dar mi-e foame dom' profesor! răspunde studenta grăsuță. Mi-a scăzut glicemia.

– Bine! Dacă ți-e foame, o să te las să te ocupi de ficatul dumnealui! Alege-ți un bisturiu, domnișoară viitor doctor! În cinci minute, vreau să-mi arăți unde-i loja hepatică și să-mi spui dacă domnul a avut sau nu litiază biliară. După cum arată, cred c-a avut! Voi, restul, ce mai așteptați? Tu, drăgălașule, o să iei în primire mușchiul sternocleidomastoidian. Pe cel din stânga. Iar dumneata... alo! Dumneata te ocupi de obrazul drept, dar să ai grijă să nu-l tai pe colegul. De aceea l-am trimis să lucreze pe partea stângă. Stop! Domnișoara de lângă ușă! Încotro? Ia poftim înapoi, drăgălașo! Ai vreo preferință?

– Mi-e rău, dom' profesor! Îngaimă studenta.

– Ei, na... Ias' că-ți trece! N-ai văzut-o pe coleguța ta cum mușca din hamburger? Bine, bine... Uite cum facem: o să-ți dau ceva mai ușor, mai simplu. Ia laba piciorului drept. Nu, mai bine ia-l pe stângul! Piciorul drept îl lăsăm așa, neatins. O să am nevoie de el la grupa următoare, peste exact o oră! Hai, curaj, domnișoară! Fă și dumneata ca... dar unde-i domnișoara cu glicemia?

– Aici, dom' profesor!

– Măi, dar nu ți-am spus să lași hamburgerul ăla? Ți-am spus sau nu ți-am spus? N-ai ajuns încă la loja hepatică? Unde-i bisturiul? Să știi că mă supăr!

– Dom' profesor, șoptește asistentul, știți... domnișoara este fiica lui...

Asistentul șoșotește repede ceva la urechea profesorului.

– Ah, da? Întreabă profesorul mirat, apoi se întoarce spre studenta cu hamburgerul. Păi, de ce nu zici așa, domnișoară? Foarte bine! O să lăsăm ficatul altcuiva. Dumneata ai să te ocupi de creier. Apoi se întoarce spre studentul Numărul Doi: Băiete! Ia bisturiul și decalotează-i pielea capului. După aceea, ia ferăstrăul și taie calota craniană. Domnișoara noastră e fată de doctor

neurochirurg, deci trebuie să vadă creierul. Mai e cineva șomer pe-aici?

– Da, dom' profesor, dar lăsați... noi ne uităm doar.

– Dumneata, cel care ai vorbit, ia vino! Uite, astăzi o să ai ocazia să faci o disecție de ochi. Ia-l pe stângul. Ba nu, lasă ochiul! Îl deranjezi pe colegul cu ferăstrăul. Reformulez: astăzi o să ai ocazia să faci o disecție de testicul. Tot stângul, desigur! Iar voi doi, care ați mai rămas, o să-i asistați pe colegi. Pofitim mai aproape drăgălașilor.

– Dom' profesor, dar vreau să tai și eu ceva! spune studentul Numărul Unu.

– Bine, drăgălașule! Ia-ți un bisturiul și câteva pense și deschide-i cavitatea abdominală. Voi, cu obrazul, de ce stați degeaba?

– Nu putem lucra la obraz, dom' profesor. Se zgâlțâie capul din cauza ferăstrăului!

– Așa-i! Ai dreptate! Când ai, ai! Bine, uitați-vă și voi la creierul dumnealui! Zgomotul ferăstrăului se aude pe osul calotei craniene. Bun așa! exclamă profesorul. Acum, dă-i cu dalta. Lasă ferăstrăul, băiete! Gata cu ferăstrăul, ia dalta. Mai cu grijă, domnule viitor doctor! O să-i provoci o comoție. Se întoarce: Domnișoară, cum e cu genunchiul? Ai terminat? Ce-s chestiile acelea albe?

– Meniscurile și ligamentele!

– Bravo, drăgălașo! Și ce rol au ligamentele?

– Asigură stabilitatea articulară.

– Eeeexact! Și acela micuț ce este? Da, acela.

– Un... un nerv? Cred că-i un nerv.

– Poate să fie și nerv dacă zici tu. Sau poate să fie o venă. Sau o arteră! Ce este? Repede, repede!

– E nerv, dom' profesor!

– N-ai ghicit! Este o venă. Pune degetul pe ea! E vena safena internă! Ia mișc-o puțin. Observi? Auzi la ea, cică nerv! Păi, dacă îți plac nervii, îți recomand o carieră în

psihiatrie. Dumneata, drăgălașa cu laba piciorului, ce poți să-mi spui despre omul acesta?

– E mort, dom' profesor!

– Nu zău? Bine, în afară de asta. Ei? Of, dar ce-ai făcut cu tendoanele omului? Nu v-am spus eu să nu tăiați adânc? Uite ce dezastru, fir-ar să fie! Data viitoare, o să-ți aduc un porc, domnișoară, ca să-l hărtănești cum scrie la carte. Ai tăiat ca la abator! Ai amestecat tendoanele cu arterele! Ce, Doamne iartă-mă, o să mai înțelegem de-acolo? N-am spus clar că un cadavru trebuie să ne ajungă pentru cel puțin șase luni? Doar mai sunt și alți studenți, nu?

– Mi-e rău, dom' profesor!

– Of, lasă-mă! Unde sunt studenții de altădată? Ia să vedem... domnișoara cu hamburgerul, ce poți să-mi spui despre creierul domnealui?

– E moale.

– Bravo! Excelent! Dar circumvoluțiunile le-ai analizat? Uită-te un pic la aspectul lor, la felul cum arată ele. Ești fată de neurochirurg, nu? Ce concluzii poți trage din analiza creierului acestui om? Uită-te mai bine!

– Ăăă...

– Ai auzit până acum expresia „*Alcoolul micșorează creierul*”? Uite aici: omul era în mod evident alcoolic. O să ai ocazia să te convingi și mai bine când o să-i scoatem ficatul. Alo? Ce se aude cu ficatul acela? Tai acolo sau nu tai?

– Tai, tai, dom' profesor!

– Bine! Domnișoara cu hamburgerul, dă-te mai aproape de creier, lasă bisturiul și ia cuțitul. Fă-i o feliere frumoasă în secțiune! De ce sari așa? Ce ai?

– M-am mâzgălit cu sânge pe deget, dom' profesor!

– Serios? Ia să văd? Da, e grav! Ce ziceai că vrei să te faci? Chirurg?

– Neurochirurg. Ca tata!

– Mda, mă gândeam eu că o să-mi spui asta. Așa deci! Tradiție de familie! Ascultă, drăgălașo, viitor doctor, lasă sângele de pe deget și uită-te la mine. Răspunde-mi la asta: Știi care sunt cele două calități fundamentale ale unui chirurg? Ți le-a spus onorabilul dumnitale părinte? Nu? Ți le spun eu: Prima calitate a unui chirurg este să nu-i fie scârbă de nimic, înțelegi? Uite aici! Profesorul își plimbă degetul peste creierul însângerat. Studenta face ochii mari. Apoi profesorul ridică mâna și...

– Nu-mi vine să cred că ați supt degetul! exclamă studenta, lividă la față.

Profesorul scoate degetul din gură și o lămurește pe studentă cu un ton părintesc:

– Dacă nu ești capabilă să faci ce-am făcut eu acum, nu vei fi niciodată un chirurg adevărat! Ce te uiți așa la mine? E doar carne moartă! Hamburgerul tău era tot carne moartă. Cred că și gustul e cam la fel!

Studenta întinde cu dezgust un deget, îl plimbă puținel peste creierul de lângă ea, apoi închide ochii și bagă foarte lent degetul în gură. Se strâmbă și scuipă.

– E scârbos! spune ea celorlalți.

– Probabil că este! spune profesorul, dând din cap. Acum, hai să vorbim și despre cealaltă chestiune. Știi care-i cea de a doua mare calitate a unui chirurg?

– Nu! spune studenta strâmbându-se și ștergându-și buzele cu șervețelul.

– Atenția, drăgălașo! Atenția este foarte importantă pentru un chirurg. Dacă trebuie să amputezi piciorul stâng, apoi pe stângul îl amputezi. Trebuie să fii atent la detaliile astea. De exemplu, în cazul de față, cred că ai fost atentă și ai observat...

– Ce, dom' profesor?

– Ai observat că eu, deși eu am atins creierul cu degetul arătător, de supt, mi-am supt inelarul.

– Poftim?

– Uite, mai fac încă o dată cu încetinitorul. Ei... bravo, domnișoară! Ai irosit bunătate de hamburger! Fată de doctor! Nu m-am așteptat! Unde fugi? Se întoarce spre asistent și-i spune scârbit: Măi, du-te și cheamă femeia de serviciu să curețe podeaua. Of, unde sunt studenții de altădată? Ia să vedem, stimabile, ce-ai rezolvat cu abdomenul! Strângeți-vă mai aproape, drăgălașilor și priviți!

– Dom' profesor, să mă duc după ea? Poate că vomită până leșină.

– Las-o că se descurcă ea! Doar e fată de doctor! Haideți să vedem ce secrete ascunde domnul în cavitatea abdominală? Mda, e clar! Ce concluzii poți să tragi, domnule viitor doctor? Ce vezi aici?

– Intestine, dom' profesor.

– Ești perspicace! Și printre ele ce vezi? Ce-s chestiile acestea de culoare albă? Uite, le număr! Unu, doi... am văzut cel puțin cinci până acum. Ce sunt acestea?

– Păi...

– Haide, haide că n-avem timp! A sunat de pauză. Sunt tumori canceroase, drăgălașilor! Metastază abdominală. Punctul de plecare pare să fie... unde? Observați cum arată ficatul? Ia taie un pic lobul acesta. Așa! Iată, copii, cum arată nodulii de regenerare. Ficatul acesta este compromis total. Leziunile sunt incompatibile cu viața. Ori de câte ori veți întâlni în cariera dumneavoastră un ficat ca acesta, veți pronunța cuvântul... mda, ciroză. Este un cancer hepatic dezvoltat pe fondul cirozei. Iar acestea sunt metastazele, da? Iată că am aflat și cauza morții!

– Dom' profesor, spune studentul Numărul Doi. Îl ducem la loc pe moșu'?

– Nu, nu, nu! Îl lăsați aici. Am nevoie de dumnealui la grupa următoare. Măi, unde fugi? Poftim înapoi și bagă la loc creierul. Pune calota și trage pielea la loc peste calota craniană, da? Ia uite la el ce-a întins-o de repede! Of, studenții din ziua de azi! Așa... La revedere, domnilor viitori doctori! Sper că niciunul dintre voi n-o să îmbrățișeze cariera de chirurg. În afară de domnișora care a fugit,

desigur. Hmm... i-a rămas hamburgerul pe podea. Unde naiba-i femeia de serviciu?

Profesorul și asistentul ies în urma studenților și-și aprind câte-o țigară din mers.

Sala de disecții rămâne pustie. Nu mai este... nimeni.
Nimeni, absolut nimeni!

– Ce-i cu tine, Tiberiu?

– Ha? Nimic! i-am răspuns, privind-o zăpăcit.

– De ce tresari așa? a insistat ea. La ce te gândeai?

„Mă gândeam că sunt tare mulțumit că nu i-am împlinit tatei ultima dorință! am recunoscut în sinea mea. Poate că aflu ce boală a avut, dar... Ei, prostii! Ce mai contează?”

Mi-am șters sudoarea de pe frunte. Gândul că trupul tatei ar fi putut fi obiect de studiu pentru alte și alte grupe de studenți mediciști, îmi părea cel puțin sinistru. Îmi provoca rău!

„Lasă, e mai bine așa! mi-am zis. Tata e acum la doi metri sub pământ. Nu l-a despiciat nimeni, mațele sunt la locul lor... L-am îngropat creștinește, așa cum e rânduiala. Doi metri!”

– La ce te gândeai? a repetat mama.

Am oftat și i-am răspuns:

– Mă gândeam că... mă bucur că tata e ascuns undeva, la doi metri! E mai bine!

– Ah! a răspuns ea. Nu trebuie să gândești astfel! Ce a fost, a fost! Eu una l-am iertat! Iartă-l și tu! Despre morți... numai bine.

– Da, despre morți numai bine! am aprobat-o, ferindu-mi privirea.

Apoi i-am sărutat mâna și am ieșit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Semințe aruncate în lume

– Hemingway? Întreabă Eva.

– Bunicel! „*Fiesta*” mi s-a părut plictisitoare, însă „*Bătrânul și Marea*” m-a ținut cu sufletul la gură. Dar cel mai tare mi-a plăcut „*Adio, Arme*”. Hemingway e un autor serios. Propoziții scurte, stil bolovănos, dar merge direct la țintă. Păcat că și-a tras un glonte-n gură! Ar fi putut să mai scrie.

– De ce ți-a plăcut „*Adio, Arme*”?

– Mai ales pentru că tipa moare la sfârșit! Nici că se putea final mai potrivit. Oricum, ea era prea bună pentru el. Căsnicia lor n-ar fi rezistat.

– Și ce alte cărți ți-au plăcut? Întreabă Eva curioasă.

– De Hemingway?

– Nu neapărat. De oricare alt autor.

– Păi... „*Dama cu camelii*” de Alexandre Dumas-fiul este de asemenea o carte bună. Tristă, desigur, că ea moare la final de tuberculoză, totuși bună. Poate, de aia e bună! Apoi „*Madame de Bovary*” de Balzac. Femeia aia, doamna de Bovary, e un personaj feminin complex. Din păcate, nu i-a folosit la nimic! S-a străduit toată viața ei să acceadă pe o treaptă mai înaltă, apoi și mai înaltă, până când destinul s-a plictisit și a dat-o cu fundul de pământ. S-a otrăvit! Apoi... și „*Anna Karenina*” de Tolstoi e o carte bună. E drept, un picuț tristă. La final, ea se aruncă în fața trenului. Dar cât de bine e descrisă scena. Superb!

– Și mai care? Întreabă Eva, uitându-se atentă la mine. Mai zi!

– Oh, multe! „*Jurnalul Annei Frank*”, „*Șoareci și oameni*” de John Steinbeck, „*Poveste de dragoste*” de Erich Segal,

„Alegerea Sofiei” de William Styron, „La răscruce de vânturi” de Emily Bronte...

– Dumnezeu! îngaimă Eva. Oprește-te! Cred că ai o problemă: în toate cărțile despre care-mi vorbești personajul feminin moare la sfârșit. Absolut în toate!

– Și ce-i cu asta? Întreb amuzat. Lasă-le să moară! Nu sunt ființe reale, doar niște personaje literare! Pagini. Litere. În afară de biata Anna Frank, desigur, Dumnezeu s-o odihnească! Dar, în rest, sunt doar niște năluci literare ieșite de sub condeiul cuiva. Și, poate, tocmai de aceea cărțile astea sunt atât de cunoscute și atât de apreciate de către public: pentru că eroinele mor la final. De fapt, cred că e o condiție esențială pentru succesul unei cărți. Chiar așa! Femeia moare plângând și cartea se vinde ca pâinea caldă. Nu mă gândisem niciodată la asta, dar acum încep să înțeleg de ce îmi plac cărțile care îmi plac! E o șmecherie de-a scriitorilor, o condiție clară și simplă: dacă vrei ca povestea ta să fie considerată o capodoperă, stropește finalul cu sângele eroinei. Fantastic! Cum de nu m-am gândit la asta până acum?

– Dar de „*Romeo și Julieta*” ce părere ai? Întreabă Eva.

– Mor amândoi! răspund, dând satisfăcut din cap. Și mai bine! E o rețetă și mai tare. Dacă-i termini pe amândoi, dai lovitura!

Eva râde și mă întreabă:

– Dar ce zici de o carte de dragoste în care să nu moară nici el, nici ea? Ce alte cărți ți-au plăcut? Oferă-mi ceva mai puțin morbid. Vreau să încheiem ședința noastră literară într-o notă mai optimistă!

– Nu știu ce să zic! spun mirat. Îmi plac... majoritatea cărților. Dă-mi un titlu care ți-a plăcut în mod deosebit, iar eu îți zic dacă-mi este pe plac sau nu.

– „*Departee de lumea dezlănțuită*” de Thomas Hardy?

– Bunicică! O carte care te trezește! Reiese clar din ea că, într-o relație, fiecare îi oferă celuilalt o cantitate inegală de dragoste. Dar, de fapt, cine mai crede în dragostea perfectă?

- „*Mai presus de toate*” de Eric Knight.
- Am impresia că mă iei un pic peste picior! spun intrigat. De ce nu joci corect, Eva?
- Cum adică?
- Păi, în cartea lui Knight nu tipa, ci tipul moare la sfârșit, iar ea continuă să trăiască. Nu-i corect! Romanul acela nu se termină cum trebuie!
- „*Martin Eden*” de Jack London?
- Oh, da! spun supărat. Acum mi-e cât se poate de clar că mă tachinezi! Ea trăiește în continuare, iar el ajunge pe fundul Pacificului? Nu, mulțumesc!
- „*Lolita*” de Nabokov? Aici nu se sinucide niciunul. Ce zici?
- O mizerie! răspund dezgustat. Ce-ți veni? Parcă era vorba de romane de dragoste, nu?
- Dar este un roman de dragoste! spune Eva amuzată. Este vorba de dragostea lui Humbert pentru Lolita.
- Mă uit derutat la Eva. Stă cuminte pe nisip, cu mâna sub cap.
- Cartea aceea este o mizerie! repet eu. Nu există pic de dragoste acolo. E doar povestea unui pedofil de patruzeci și ceva de ani care face o pasiune bolnăvicioasă pentru o fetiță în vârstă de doisprezece ani. O carte bolnavă scrisă de un bolnav!
- Te contrazic! spune Eva strângându-și ușor buzele. În cartea aceea există multă dragoste. Dragoste sinceră! Eu am citit-o de vreo... cred că de trei ori. Dar tu ai citit-o măcar? Sau vorbești din auzite?
- Normal c-am citit-o! spun sictirit. Toată lumea a citit-o! A avut grijă Nabokov s-o citim cu toții. Știai că terfeloaga i-a fost refuzată de o mulțime de edituri? Nicio editură din America n-a vrut să i-o publice. Până la urmă, ca să vadă lumina tiparului, a trebuit s-o trimită, peste ocean, unei edituri din Franța. Francezi perverși! Lor trebuie să le mulțumim pentru Lolita lui Nabokov.

– Și, când ai citit-o, nu te-a impresionat deloc zbuluciumul lui Humbert? Nu te-a mișcat câtuși de puțin?

– Ce?

– Dragostea, omule! Dragostea aceea de dincolo de barierele de vârstă!

– Eva, te-a bătut soarele în cap? Ce naiba, găsești atât de mișcător în maculatura lui Nabokov?

– Totul, Tiberiu! spune ea și pare că vrea să mă hipnotizeze cu ochii ei negri ca smoala. Dar s-ar putea ca tu s-o fi citit pe sărite! Oricum... n-ai sesizat metafora întregii cărți! Lolita reprezintă America nouă și tânără, pe cale să se ridice, iar Humbert, venit de dincolo de ocean, reprezintă bătrâna Europă. Iar stilul... oh! Ce zici de stilul acela adânc, introspectiv? N-ai văzut cum amărâțul de Humbert se chinuie singur încă de la bun început ca să-și înăbușe dragostea aceea care-l arde, îl mistuie! Dragostea care nu dispare și nu se diminuează nicicum! Dragostea lui este ca o văpaie care-l consumă din interior. Indiferent de vârsta lui și a fetiței, este, totuși, ceva frumos acolo care te impresionează până la lacrimi. De fapt, în „*Lolita*”, Nabokov vorbește despre un sentiment profund uman care dăinuie dincolo de orice piedici, de carne și de moravurile societății. Despre dragoste! Cum să nu te miște așa ceva?

Eva a înnebunit! Acum mi-e clar: probabil, era nebună încă de la sosire.

– Scutește-mă! Îi spun, încercând să folosesc un ton coborât. Știi... ar trebui să-ți fie rușine pentru apologia pe care o faci acelei cărți. Noroc că nu te aude nimeni în afară de mine!

– Ești imposibil! strigă ea nervoasă. Parcă ai fi orb! Și nu ești orb, asta știu sigur! Dar nu înțeleg ce ți-a cășunat pe Nabokov așa, deodată! Ce-i cu tine?

– Nu e nimic în neregulă cu mine! Problema nu e la mine, ci în rahatul acela pe care tu îl numești „*carte*”. Bine, fie! De dragul discuției, hai să zicem că este, totuși, o carte. Dar e o carte diabolică! O carte a răului! Ce găsești în ea, Eva? Că eu n-am găsit acolo dragostea pe care mi-o cânti,

ci cu totul altceva. Am găsit povestea scârboasă a unui scelerat de patruzeci și ceva de ani care adoarme cu somnifere o fetiță de doisprezece ani! Ca s-o violeze! Asta e dragostea pe care ai găsit-o? Eva mă privește albă la față, dar sunt prea pornit ca să mă mai opresc. Repet, n-am găsit pic de dragoste acolo! Doar un monstru care târăște după el o fetiță de-a lungul și de-a latul Americii, prin camere de hotel. O fiară îmbrăcată în piele de om care molestează o fetiță, o abuzează, o păcălește cu recompense și e în stare să sacrifice totul doar ca s-ajungă noapte de noapte între picioarele fetiței. Asta am găsit, la dracu! Și tu numești asta... dragoste?! Tu și alții ca tine?! Ați înnebunit oare cu toții? Sunteți orbi? Cretini cu creierul spălat! Asta a făcut Nabokov din voi!

– Dar de ce te enervezi în halul acesta? Întrebă Eva cu o față jignită. Ce ai? Era doar o discuție despre cărți, o conversație. Un schimb de idei. Nervii nu-și au rostul! Vino cu argumente, dacă vrei, nu cu nervi!

– Ai dreptate! Uite... nu mă mai enervez. Promit! Și pot să-ți aduc și argumente. Pot să-ți demonstrez că opinia pe care o ai față de „*Lolita*” lui Nabokov este profund greșită. Tu ești nemțoaică...

– Ce legătură are asta cu gusturile mele literare?

– La naiba, Eva! Cum să nu mă enervez, dacă mă tot întrerupi? Încercam să-ți explic ceva. Pot?

– Scuze!

– Așadar, tu ești nemțoaică și, probabil, ești familiarizată cu istoria Germaniei. Cunoști mai bine decât mine perioada istorică de la începutul anilor '40. Am în vedere războiul, Holocaustul, epurarea etnică de pe timpul celui de-al Treilea Reich. Ai învățat la școală... știi ce au făcut naziștii lui Hitler.

– Oarecum! Unde vrei să ajungi?

– Îți spun imediat. Din câte îmi amintesc, există un poem din perioada aceea. E scris de un pastor german și sună cam așa:

„La început au venit și i-au luat pe comuniști, dar eu n-am zis nimic pentru că nu eram comunist.

Apoi au venit și i-au luat pe sindicaliști, dar eu n-am zis nimic pentru că nu eram sindicalist.

Apoi au venit și i-au luat pe evrei, dar eu n-am zis nimic pentru că nu eram evreu.

Apoi, când au venit și m-au luat pe mine, nu mai rămăsese nimeni care să zică ceva.”

Exact despre asta vorbeam, Eva, despre evoluția pas cu pas a răului. Pas cu pas! Despre otrava pe care unii ne-o picură încetișor în creiere. Ne spală creierile! E subtil, dar, dacă ești suficient de atent, poți simți otrava și te poți feri de ea. Însă majoritatea oamenilor nu sunt atenți. Ei fac exact ca în poemul pastorului, ridică din umeri și spun „Nu-i treaba mea!”

Se legalizează nu știu care drog? Nu-i treaba mea! Eu nu mă droghez.

E un om căzut pe stradă? Nu-i treaba mea! Eu trebuie să am grijă de ai mei.

Vecinul își bate nevasta? Nu-i treaba mea! E nevasta lui, nu a mea!

Cutare autor de cărți promovează pedofilia? Nu-i treaba mea! Eu nu citesc mizerii.

Dar, chiar dacă nu le citește dumnealui, le citesc totuși alții și lumea se schimbă. Cărțile sunt idei, Eva! Ideile ne schimbă lumea, nu gloanțele, nu bombele! O simplă carte scrisă de un oarecare Karl Marx a reușit să dividă lumea în două. Cărțile sunt semințe! Nu știi niciodată peste ce capete vor cădea și ce fructe otrăvite vor ieși din ele. De fapt, Eva, unele cărți n-ar fi trebuit să apară niciodată!

– Dar tocmai vorbeai despre naziști, Tiberiu! Vrei să ne întoarcem la arderea cărților pe rug?

– Dacă promovează pedofilia, de ce nu?

– Dar nu înțelegi că Nabokov nu promovează pedofilia? strigă Eva, ridicându-se de pe nisip. Promovează dragostea, nu pedofilia! Și, așa cum bine ai zis, sunt doar

niște personaje literare, pentru numele lui Dumnezeu! Două idei care se întâlnesc! Din câte știu eu, Nabokov n-a fost pedofil și nu s-a atins de niciun copil în viața lui!

– Nici nu trebuia s-o facă. El doar și-a aruncat cartea în lume și ea a devenit Biblia tuturor pedofililor. Acum, la jumătate de secol de la apariția ei, ideea că un barbat poate face sex cu un copil nu-i mai șochează pe unii atât de tare. Vai de cei care spun binelui rău și răului bine, Eva! Nu așa scrie în Biblie? Ești catolică, ar trebui să știi asta! Uită-te-n jurul tău, nu aici pe insulă, ci în lumea asta mare și spune-mi ce vezi legat de animalitate și de pedofilie!

– Adică? Ce văd?

– Nu știu ce vezi tu, dar îți spun ce văd eu. Oricine poate vedea! E suficient să deschizi un ziar sau să pornești televizorul. Sau internetul. Peste tot colcăie de anormalitate, Eva! Ce văd? Văd animalitate și o văd promovată foarte agresiv și pe toate canalele posibile. Știrile despre violuri au devenit banalități, note de subsol. E normal, nu? Doar orice femeie visează în sinea ei să fie violată! O știe toată lumea! Femeile adoră să fie violate! Cât despre pedofilie, o vezi mascată peste tot, în toate reclamele și, mai ales, în lumea modei. Fotomodelele sunt tot mai slabe și tot mai tinere! Ai văzut concursurile de frumusețe pentru fete? Alea de pe posturile americane? Le rujează, le machiază, le îmbracă cu fustițe scurte și, la final, arată exact ca niște curve! Defilează așa pe scenă, cu buricul gol și toți părinții sunt încântați. Lumea din sală aplaudă și se dau premii! În fine... Și filmele de dragoste au adesea protagoniști minori. Și, mai nou, desenele animate! Și cărțile... Nu mai vorbesc despre internet. Acolo pedofilia abundă. Oare cum să n-o ia razna tinerii? În urmă cu două decenii, dacă o fată de paispe ani rămânea gravidă, era ceva ieșit din comun, însă, în ziua de azi, există chiar și fete de zece ani care ajung la maternitate. Lumea a înnebunit complet! Știai că educația sexuală se predă în școli încă din clasele primare? De ce se promovează așa ceva? Adică de ce trebuie să afli încă de la vârsta de opt ani cum se fac copiii? Cui folosește? Care-i

sensul? Știi că în America de Nord există chiar și o asociație care luptă pentru dreptul bărbatilor de a „iubi” băieții minori? Da, există! Este cât se poate de legală! Binele a ajuns rău și răul bine! Și știi ce mă sperie cel mai tare? Niciodată în istorie n-a fost mai simplu să schimbi lumea după bunul plac! Azi, un singur om cu o simplă conexiune la internet poate schimba lumea!

– Unde vrei să ajungi cu toate astea? Întreabă Eva derutată. Lumea a fost așa dintotdeauna! Tabuurile erau încălcate încă de pe vremea Egiptului antic și a Imperiului Roman. Nimic nou sub soare! Ce-i cu asta?

– Îți spun eu ce-i cu asta! Tabuurile despre care vorbești se încălcau doar în spatele ușilor închise, iar cei care o făceau se rușinau. Știau bine că ceea ce fac e greșit! Astăzi, însă, totul de face la vedere, pe față, iar lumea nu mai este șocată. Nimic nu mai poate fi prea șocant! Totul a devenit o normalitate și oricine se poate culca cu oricine! E normal să faci tot ce-ți trece prin cap, e normal să fii diferit! Dar ia încearcă să nu fi de acord cu asta! Du-te în public și spune sus și tare că ai altă opinie. Hai, du-te! Lumea va râde de tine și toți te vor arăta cu degetul. Vei fi disprețuit! Acuzat că ești bigot, închis la minte, obtuz, înapoiat... anormal. Da, Eva! În curând vom ajunge să vorbim în șoptă despre chestiuni normale cum ar fi dragostea dintre un bărbat și o femeie ori despre familie, așa cum o știm azi. Familia clasică, normală, este ultima noastră reductă împotriva răului. Și de aceea se urmărește distrugerea ei. Deschide ochii! Chiar nu vezi că ne conduce Satana?

– Poftim? Întreabă Eva, zâmbind.

– Exact așa cum am spus: lumea de azi e condusă de Satana! Asta am zis pentru că asta cred! Dumnezeu și-a întors fața scârbit de la noi. Și nu sunt vreun fanatic religios, crede-mă, dar îmi este clar că ne conduce Satana. Ți-o spune un om care n-a mai călcat într-o biserică de ani de zile! Și... mă bucur că n-am copii și nici nu-mi doresc să am în astfel de vremuri. Ceea ce vedem este numai începutul!

– Ai deraiat complet! Am pornit de la cărți și literatură și am ajuns la concluzia că Satana conduce lumea. Nu te supăra, dar mi se pare un pic cam ciudat tot ce debitezi!

– Sunt, deci, un ciudat! spun liniștit. Bun așa! De ce nu mi spui de-a dreptul că sunt nebun?

– Nu cred că e vorba de nebunie. E un cuvânt prea mare, răspunde ea zâmbind. Dar, de când am pomenit despre „*Lolita*” lui Nabokov, parcă ai luat foc și nu înțeleg de ce arăți de parcă ai vrea să mă iei la bătaie.

– Așa arăt?

– Dacă te-ai vedea...

– Bine, atunci propun să încheiem discuția asta, dar concluzia e una singură, Eva: lumea o să se schimbe mult de tot, dar nu în bine. Dar ce-mi pasă mie? N-o să trăiesc suficient ca să văd toate mizeriile care ne vor copleși peste o sută sau două sute de ani. Evident, pot să mi le închipui. Lumea o să fie un loc trist și murdar în care oamenii „*normali*” vor fi considerați nebuni și închiși la balamuc. Sau în cel mai bun caz, marginalizați.

– Cum o să fie lumea aceea?

– Pot să ți-o descriu, dacă ții neapărat. Nu e greu să ți-o imaginezi! Pot să creez o povestire vizionară pentru tine. Poate c-o să exagerez înadins pe ici, pe colo.

– Un fel de satiră?

– Da, bine spus! Un fel de satiră. Vrei?

– Hai! Uimește-mă!

– Ok! Uite, întinde-te pe nisip, închide ochii și eu o să-ți descriu cu fidelitate lumea de mâine.

– Foarte bine! spune Eva. Uite, i-am închis. Povestește-mi!

– Este anul... anul 2.310. Suntem undeva în Europa. O Europă progresistă și... ultratolerantă. Într-un oraș european... Pe o stradă europeană...

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Pedofilul cinstit și polițistul pedofob

Anul 2.310.

Undeva în Europa, într-un oraș european, pe o stradă europeană. În fundal se vede o grădiniță europeană înconjurată de un gard din plasă europeană. În curtea grădiniței se joacă niște prichindei europeni.

În fața grădiniței, parcat lângă trotuar, se află un autovehicul european în care cască plictisit un bărbat european de vârstă medie. Pe bancheta din spate este un robot.

Deodată, pe stradă apare o mașină de poliție europeană care parchează în apropiere. Din mașină coboară un polițist european care-și poartă bastonul de cauciuc în mâna stângă și aparatul cu electroșocuri în mâna dreaptă. Polițistul se apropie de mașina omului și bate ușurel cu bastonul în portieră.

Polițistul (ducând două degete la caschetă): Bună ziua, cetățene! Am fost informați că o persoană suspectă plănuiește o infracțiune în zona acestei grădinițe! Vă rog să coborâți din autovehicul! Mâinile la vedere, da? Întindeți ușor spre mine mâna dreaptă ca să efectuez scanarea!

Suspectul (coboară cu o față mirată): Trebuie să fie o greșeală, cetățene polițist. Eu nu plănuiam nicio infracțiune. Sunt un pedofil cinstit! Făceam doar două, trei poze copiilor din curtea grădiniței. (apleacă ușor capul spre polițist și-i explică) Cipul meu nu este în mână. Este în frunte. Pofțiți, legitimați-mă!

Polițistul scoate un mic scanner portabil și îl trece pe deasupra frunții pedofilului. Scannerul face un <<Bip!>>, apoi blițează o lumină de culoare verde.

Polițistul (aruncând o privire fugară pe scanner): Bine, cetățene, sunteți în regulă! Scuze pentru deranj! De ce n-

ați spus de la bun început că sunteți pedofil? Dispecera care ne-a trimis aici spunea că este foarte probabil să avem de a face cu un afurisit de fumător.

Pedofilul (amuzat): Eu? Fumător? Ha, ha! Mă faceți să râd! Nu mai departe de ieri am ajutat la linșarea unui fumător în piața publică. Nemernicul a scăpat pe jos o jumătate de țigară și mulțimea a năvălit peste el, înfuriată. Nici măcar poliția n-a mai avut timp să intervină! Oamenii l-au făcut bucăți pe fumătorul acela blestemat și sunt mândru că am dat și eu o mână de ajutor! De altfel, era și de datoria mea! Sunt și consilier local la Primărie.

Polițistul (cu o față îngrijorată): Aveți dreptate, cetățene consilier! Mă tem că situația infracțională din orașul nostru mai are puțin și scapă de sub control. Diavolii de fumători și simpatizanții lor câștigă tot mai mult teren! Mereu avem de a face fie cu cei care organizează întruniri secrete profumat, fie cu drogați ăia nenorociți, fie cu traficanții de tutun. Chiar ieri am descins în forță la o sală de fumat clandestină și am confiscat nu mai puțin de 12 grame de tutun. Vă puteți imagina așa ceva?

Pedofilul (uluit): Nu se poate, cetățene polițist! Este, pur și simplu, halucinant ce se petrece în orașul nostru! Ar trebui ca poliția să fie mai dură cu fumătorii! Ar trebui să se tragă direct, fără somație! Legea este prea blândă, iar poliția - știu! - nu prea are fonduri pentru noi angajări! E tot mai rău! (adaugă zâmbind) Ei, îmi pare rău pentru tot deranjul dumneavoastră! V-am mai pus și eu pe drumuri degeaba!

Polițistul (zâmbind): Nicio problemă! Mi-a făcut plăcere să vă cunosc!

Pedofilul: Cetățene polițist, vă rog să mai scoateți încă o dată scannerul. Aș dori să fac o mică donație bravei noastre poliții!

Polițistul (încruntându-se): Cetățene consilier, țin să vă atrag atenția că mituirea sub orice formă a unui organ al ordinii și liniștii publice constituie contravenție!

Pedofilul (împăciuitor): Prea bine! Nu știu unde mi-a fost capul! Îmi cer scuze, cetățene! Dar... măcar o doză de heroină putem să servim împreună? Hai, nu mă refuzați! Doar și polițiștii sunt tot oameni! Aveți și dumneavoastră dreptul să vă relaxați un minut sau două. Toată ziua alergați de colo-colo!

Polițistul (ridicând din umeri): Corect! Chiar simțeam nevoia să mă droghez nițel! De altfel, nu scrie în niciun regulament că un polițist nu are voie să ia o mică pauză.

Cei doi își suflecă mânecile. Pedofilul scoate repede o trusă din portbagajul mașinii și pregătește dozele. Se înjectează fiecare în venă, pe rând, cu aceeași seringă, apoi își trag la loc mânecile.

Polițistul (clipind și dând ușor ochii peste cap): Mulțumesc, cetățene consilier! Oau! Deja mă simt plin de energie. Aș putea alerga toată ziua după nenorociții de fumători. Hmm... aveți o heroină de calitate superioară! Vă invidiez!

Pedofilul (roșind): Ei, exagerați, nu e chiar atât de pură! E doar o heroină standard pe care am cumpărat-o de la farmacia de colo, de lângă grădiniță.

Polițistul (nu prea știe ce să mai spună. Cască ușor, apoi privește spre mașina pedofilului și remarcă politico): E interesant robotul dumneavoastră!

Pedofilul (făcând semn robotului să coboare din mașină): Da, e bunicel! Face toți banii! Se numește „*Robo-Pedo*”, modelul 361. E din generația nou apărută acum pe piață. Îl folosesc ca să-mi păstrez fișierele audio și video. Nevastă-mea este teribil de geloasă. De vreo șase luni încoace, toate pozele pe care le fac prichindeilor sunt stocate numai în *Robo-Pedo*. De acum, soția mea nu mai poate avea acces la micile mele secrete. *Robo-Pedo* recunoaște doar semnătura mea vocală. Primește și execută comenzi doar de la mine. (îi spune robotului) *Robo-Pedo*, ia redă tu fișierul 34.212! Uitați, cetățene polițist, asta-i nevastă-mea! Are șapte anișori! Nu-i așa că arată foarte bine? Din păcate, are și un defect: e fantastic

de geloasă. Uneori îmi vine să divorțez și să mă căsătoresc cu soră-sa. Cumnată-mea e ceva mai dulce și mai cuminte. Are doar cinci anișori. E și mai ascultătoare, mai blândă... Chiar așa! Dumneavoastră sunteți căsătorit? Știți... cumnata mea este necăsătorită. Vă surâde ideea? Sunteți căsătorit?

Polițistul (aprobând din cap) Da, sunt! Nevastă-mea e de-o seamă cu mine, are 31 de ani.

Pedofilul (scăpând pe jos trusa cu heroină): 31 de ani? Fantastic! M-ați lăsat cu gura căscată, cetățene! Sunteți un caz rarism. (apoi adaugă făcând cu ochiul) Dar aveți totuși și o amantă mai tânără, nu? Ha, ha, sunteți la fel ca mine! Și eu am o amantă de trei anișori! Dacă află nevastă-mea, mă jupoaie!

Polițistul (clătinând din cap): Nu, cetățene consilier, nu am nicio amantă. Îmi iubesc foarte mult soția și ea mă iubește de asemenea! Avem împreună doi copii. Un băiețel de patru ani și o fetiță de șase ani. Suntem o familie fericită. De ce aș înșela-o?

Pedofilul (uluit): N-aveți amantă? Îngrozitor! M-ați lăsat fără cuvinte. (adaugă curios) Dar măcar vă culcați din când în când cu copiii dumneavoastră, nu? Aha! Asta era! Acum se explică și lipsa amantei!

Polițistul (un pic scârbit): Nu, nu-mi place să fac sex cu copii! N-aș face asta niciodată! Nici cu copiii mei, nici cu alții.

Pedofilul (făcând un pas înapoi, îngrozit): Domnule, dar dumneata ești o rușine pentru uniforma pe care o porți! E aproape ilegal ceea ce-mi spui! Chiar este ilegal! (întorcându-se iute spre robot) Robo-Pedo, ai înregistrat conversația?

Robo-Pedo (bâzâind): Fișier salvat!

Pedofilul (țipând la polițist): Rușine să-ți fie! Rușine, cetățene! O să am grijă ca acest fișier să ajungă acolo unde trebuie! Este cutremurător! Cine a mai văzut așa ceva? Un polițist care nu se culcă cu copii?! E strigător la cer! (scoate repede o broșură din buzunar, o deschide și i-

o bagă sub nas polițistului) Uite, domnule apărător al legii! Uite ce scrie în Constituție! La articolul 8, alineatul 4 scrie așa: „Orice persoană majoră, cetățean sau apatrid, are dreptul și obligația de a întreține relații sexuale cu orice persoană minoră, indiferent de vârstă.” Am încheiat citatul. Ați auzit bine ce am citit, domnule? „Obligația”, da? Obligația! Poftim, verificați și dumneavoastră textul de lege! E alineatul 4! Îl găsiți exact sub alineatul 3, referitor la sexul cu animale și deasupra alineatului 5, privitor la sexul cu persoane decedate! (indignat la culme) Vă asigur eu că n-o să mai purtați mult timp uniforma de polițist!

Polițistul (cu o față liniștită): Cetățene consilier, puteți să puneți broșura la loc în buzunar. Cunosc legile cel puțin la fel de bine ca dumneavoastră. Sunt, oricum, pe lista de disponibilizări! Zilele mele în Poliție sunt numărate. Am făcut fel de fel de testări la cabinetul psihologul nostru, la serviciu. Mi-au luat și sânge, mi-au făcut și analize. Rezultatul oficial este că sufăr de o boală rară numită „PEDOFOBIE”. E o deviație sexuală mai rară. Știu, știu... este atipic pentru un polițist să nu se culce cu copii, dar n-am ce face. Nu e vina mea că sunt diferit! Așa m-am născut! Sunt ceea ce sunt. Calmați-vă!

Pedofilul (încercând să-și ascundă dezgustul): Nu credeam să ajung vreodată să văd pe stradă un polițist cu un comportament sexual aberant! E oribil tot ce-mi spui! Auzi colo, cică nu-i place să se culce cu copii! Știi ceva, cetățene? Ți-o spun sincer: mi-e rușine că stau alături de dumneata! De fapt, mă întreb cum naiba ai reușit să treci testele psihologice când te-ai angajat în rândul forțelor de poliție. Doar au și ei niște standarde, nu? În fine! (se adresează robotului) Robo-Pedo, șterge, dracului, fișierul acela și fă-ți o scanare antivirus!

Robo-Pedo (bâzâind): Fișier șters! Inițiez scanarea antivirus! Scanare în derulare!

Din curtea grădiniței iese grăbită o femeie între două vârste. Poartă un ecuson pe care scrie cu litere mari „EDUCATOARE”. Se apropie de cei doi.

Educatorea (adresându-se polițistului): Bună ziua, cetățene polițist! Eu am sunat la Poliție!

Polițistul (ducând două degete la borul caschetei): Bună ziua, cetățeană educatoare! Se pare că este vorba de o neînțelegere. Cetățeanul de lângă mine nu este un traficant de tutun, ci un pedofil cinstit. Nu avea intenția să ofere țigări micuților. Doar le făcea poze.

Educatorea (zâmbind ușurată): Aaa... păi, de ce n-a spus așa de la bun început? Putea să intre în curte, ca orice pedofil normal și să facă poze câte poftea. (privind spre robot) la te uită, nu cumva acesta este un Robo-Pedo model 361?

Pedofilul (amabil): Ba da, cetățeană educatoare! Chiar mă bucur că ați remarcat! Este exact modelul 361. Cum de v-ați dat seama?

Educatorea (dând mâna cu pedofilul): Foarte simplu! Am și eu acasă unul identic. Serviciul meu la grădinița este foarte extenuant. Când ajung acasă, obișnuiesc să mă relaxez și să revăd anumite fișiere cu ajutorul robotului meu, însă nu vreau ca soțul meu să afle de fișierele acelea. Știți... soțul meu este un pic cam gelos.

Pedofilul (chicotind): Știu, știu! Știu cum e! Câți ani are soțul dumneavoastră?

Educatorea: Împlinește nouă în septembrie. Dar nu știu cât o să mai reziste căsnicia noastră. De vreo doi ani încoace, soțul meu s-a schimbat. Mă dă gata cu gelozia lui. Mă disperă! Norocul meu că mai ies și eu din casă. Aici, la serviciu, mai scap de sub ochii lui și - vă mărturisesc - uneori mă mai relaxez și eu cu roșcățica aceea mică și dulcică de patru anișori. (arată cu degetul spre o fetiță roșcată și o strigă) Roșcățico! Vin' la mama!

Fetița roșcată face ochii mari și fuge speriată de lângă gard. Dispare după colțul clădirii.

Pedofilul (zâmbind bonom): Of, e cam timidă, draga de ea!

Educatorea (făcând din ochi): Timidă? Aș! Nicidecum! Poate că este timidă în public, dar vă asigur că între patru

ochi este foarte pasională. Dar de ce stăm noi de vorbă în stradă? Chiar nu doriți să intrați în grădiniță? (insistând) Hai, intrați, cetățene! Mai stăm și noi de vorbă... Putem priza și un pic de cocaină, dacă doriți. Am ceva de calitate! Fac cinste! Și ați putea să faceți și niște poze mai de aproape, nu? Aveți un aparat profesional? Dacă nu aveți, pot să vi-l împrumut pe al meu.

Pedofilul (zâmbind): Oh! Am tot ce trebuie, nicio grijă! Dar să știți că mie îmi plac îndeosebi băiețelii. E drept, uneori îmi plac și fetițele, dar slăbiciunea mea sunt băiețelii sub cinci ani. De exemplu, chiar acum trei zile, am ochit unul foarte drăguț, dar să vedeți ce chestie ciudată: tocmai îi dădeam băiețelului bomboane și îl trăgeam de mână către toaleta publică, când - din senin - a apărut maică-sa și ce credeți că s-a întâmplat? A început să zbiere ca apucata!

Educatoarea (crucindu-se): Fantastic! Dar de ce urla? Ce voia?

Pedofilul (scandalizat): Era nebună! Zicea că băiețelul ei este prea mic pentru așa ceva la cei patru ani ai lui! Aiureli din astea, imaginați-vă! Evident, am chemat imediat poliția! Trebuia s-o fac, era de datoria mea! Sunt consilier local! Oamenii legii au arestat-o pe loc și au suit-o în dubă. „*Cineva trebuie să aibă grijă de băiețel!*” mi-am zis și tocmai mă pregăteam să cer custodia copilului, când m-a sunat nevastă-mea și a trebuit să las totul baltă! Ce ghinion!

Educatoarea (lividă la față): Ce handicapată! Poate era bolnavă! Poate că nu cunoștea legea. Articolul 8 alineatul 4 din Constituție ar trebui afișat la vedere pe toate străzile. Ați observat? Deși trăim vremuri moderne, încă mai există înapoiți pe ici, pe colo. E trist! Parcă sunt ieșiți din peșteră!

Pedofilul (uitându-se ostentativ la polițist): Mda, mă tem că aveți dreptate! Trăim niște vremuri ciudate și e plin de handicapați chiar și acolo unde nu te aștepti! Azi, de exemplu, am aflat cu stupeoare că poliția angajează persoane cu dizabilități. Am avut un șoc. Dumneavoastră

vă puteți imagina un polițist care nu vrea să facă sex cu copii? Ei bine, eu am întâlnit unul chiar azi!

Educatorea (oripilată): Vai! Nu se poate! (arătând spre polițist) Dumnealui e pedofob? Ce trist!

Polițistul (roșu la față): Cetățene consilier, nu credeți că exagerați? Doar v-am spus clar că sunt bolnav! V-am spus că așa m-am născut! Nu-i bine să discriminați oamenii pe baza orientării lor sexuale. Nu-i corect!

Pedofilul (dă din umeri și apoi se întoarce spre educatoare): Chiar așa! Voiam să vă întreb ceva, dacă tot lucrați în bransă. Sunt tare curios să aflu de la ce vârstă li se predau prichindeilor ore de educație sexuală?

Educatorea: Păi... de la vârsta de patru ani. Așa prevede legea. De ce?

Pedofilul: Așa târziu? Probabil, de aia urla ignoranta aceea și făcea scandal. Cred că sistemul nostru de învățământ are mari lipsuri! Educația sexuală ar trebui predată copiilor încă de la vârsta de doi ani. Sau... poate chiar mai devreme. De la maternitate!

Educatorea (privindu-l derutată): Cum așa? Cum să li se predea... la maternitate?

Pedofilul (dând din cap satisfăcut): Foarte simplu, cetățeană! Fiecare copil din pătuț ar trebui să aibă niște căști pe urechi și să asculte încontinuu lecțiile. Ar fi interesant măcar să se încerce! Un fel de experiment științific, nu? Ar trebui inițiat urgent un proiect de lege pentru asta. Chiar așa! O să-i scriu cât de curând un memoriu senatorului din circumscripția mea.

Educatorea (bătând din palme): E o idee bună! Așa să faceți! (apoi cu nerăbdare): Ce ziceți, de propunerea mea, cetățene? Mergem înăuntru să ne drogăm și să mângâiem un pic copiii? Înțeleg că vă doriți un băiețel.

Pedofilul: Pentru poze, da!

Educatorea: Sau poate și... pentru altceva? (face semn din deget, râzând) V-am prins!

Pedofilul (zâmbind fâstâcit): Da, și pentru altceva, de ce nu? Sper, totuși, să aveți unul sub patru ani. Sau mai bine... știți ceva? Arătați-mi-i pe toți! Îmi place să aleg! Îmi plac opțiunile multiple. Ce chestie! Mă bucur tare mult că ne-am întâlnit! Tânjeam demult după un băiețel. Un om normal nu poate sta la infinit alături de unul și același partener.

Educatorea (oftând): Mie-mi spuneți? (întorcându-se spre polițist) Aăă... hmm... veniți și dumneavoastră?

Polițistul (politicos): Nu, nu! Eu unul am să plec. Mă cheamă datoria! Dar și eu mă bucur că v-am cunoscut! Mi-a făcut plăcere, cetățeană și cetățene! Doriți, poate, să serviți cu mine ceva bun înainte de a ne despărți? Am niște mescalină în torpedou. Pregătesc trei doze?

Pedofilul (privindu-l cu dispreț): Poate cu altă ocazie, stimabile! Îți doresc însănătoșire grabnică! Și nu-ți pierde speranța în legătură cu handicapul tău! În ziua de azi, medicina a făcut niște progrese uriașe! La revedere!

Educatorea: La revedere, cetățene polițist!

Polițistul (salutând): La revedere!

Pedofilul și educatoarea pășesc veseli spre poarta grădiniței. Robo-Pedo îi urmează.

Polițistul ridică din umeri, apoi se suie în mașină, pornește motorul și pleacă în patrulare, în susul străzii europene.

În curtea grădiniței europene nu se mai vede țipenie de prichindel european. Pauza s-a terminat.

Educatorea apare pentru o secundă în ușă, se uită-n stânga și-n dreapta, de-a lungul gardului european, apoi încuie ușa și dispare.

De după colțul clădirii, scoate nasul o fetiță mică și roșcată. Privește cu ochi mari curtea goală, apoi se retrage încet, dispare iarăși după colț.

SFÂRȘIT

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Hohote cu miros de pipi

– Observ că ai o viziune inedită despre anul de grație 2.310, spune Eva oftând. Probabil că este efectul dietei de aici, de pe insulă. Pește toată ziua! Poate c-ar trebui să...

Eva urlă speriată și sare de pe nisip. Ce are? M-a speriat de mi-a sărit inima din piept. M-am dus pe spate.

– Dar ce ai? strig îngrozit, privind-o. Ți-e rău? Ce-i cu tine?

– M-a atins ceva! urlă ea din nou și sare înspăimântată. Uite! Uite, acolo, în nisip! Se mișcă!

Eva arată ca un copil care a văzut o mână ieșind de sub pat.

– E un șarpe? o întreb înfiorat.

– Nu cred...

– Dacă avem șerpi pe insulă, ne-a luat dracu' pe amândoi! bolborosesc îngrozit.

Eva începe să râdă și-mi arată ceva cu degetul.

– Extraordinar! șoptesc cu un început de zâmbet. O broască țestoasă mică! Uite încă una!

Fata râde ca un copil. Râdem amândoi și privim vietatea. Sunt mai multe, cred că sunt vreo patru care au ieșit din nisip. Acum cinci... Și spectacolul începe: în mai puțin de jumătate de oră, plaja e împânzită de sute de broaște țestoase în miniatură. Dar nu-i nimeni pe aici ca să le admire, în afară de noi.

– Aproape că uitasem de ouăle de țestoasă pe care le-am mâncat! Oare când le-am mâncat? Cred că sunt vreo două luni, nu? Am uitat data.

– Se pare că ele n-au uitat-o! spune Eva, ajutând cu două degete un pui de țestoasă să iasă din nisip. Tu nu le ajuți? Întreabă ea.

– Las' că se descurcă și singure! spun zâmbind. Fac o treabă destul de bună!

Eva e caraghioasă! Își ia în serios rolul de dădacă. Spectacolul e tare drăguț, dar nu mă pot opri să mă întreb, din pură curiozitate, desigur, oare ce gust au puii de broască țestoasă. Stomacul îmi trage un pumn din interior și privesc cu jind la „*hamburgerii*” cu patru picioare.

– Să nu cumva să-ți vină vreo idee! mă anunță Eva serioasă. Sper că nu ești vreun mâncător de copii, ca în povestea aceea?

– Am citit pe undeva că... au multe proteine, o informez oftând. Știi... proteine de care noi avem mare nevoie. Dar nu, n-o să mă ating de micuțele tale! Ești mulțumită?

Treaba cu „*Vai ce drăguțe sunt!*” durează mult. Spre seară, încă mai sunt pe plajă alte sute de țestoase mici. Se mișcă de colo-colo ca niște șoricea înnebuniți de mirosul de cașcaval. Unele găsesc drumul spre valuri, altele o iau aiurea. Începe să devină plictisitor. De fapt, e de-a dreptul enervant!

– Nu cred c-o să putem dormi pe plajă în seara aceasta! constată Eva, împăcată cu situația. Ce-i de făcut? Mergem un pic mai spre centrul insulei? Nu mi-ar plăcea să mă trezesc din somn țipând, cu un pui de țestoasă pe spinare!

Mergem ceva mai sus de plajă, adunăm niște lemne și aprindem un foc mic, însă nu avem ce pește să frigem. În seara asta, afurisitele alea mici ne-au speriat toți peștii și ne-au lăsat cu burțile goale. Evei nu pare să-i pese. S-a întins și doarme deja cu gura deschisă. Oare știe că sforăie?

E târziu! Fata a ajuns deja în lumea viselor. Mă întind lângă ea, spate-n spate și încerc să ajung și eu tot acolo, dar degeaba! Nu rezist la sforăitul ei! Îi dau un ghionț ușor.

– Ce este? întreabă ea. Alte țestoase?

– Nu! spun eu ridicându-mă. Țestoase nu mai sunt, dar tu sforăi în germană. Și nu-mi place! Aș pleca de aici, dar

n-am unde. Dacă mai sforăi, promit să prind un pui din ăla și să-l gătesc. Încă mai este ceva jăratric.

– Să nu îndrăznești! mârâie ea și-mi întoarce ghiontul. Rămâi aici! Cântă-mi un cântec de leagăn. Sau, mai bine, spune-mi o poveste!

– Mda, povești... Toată ziulica dau din gură! Povești! Mă dor fălcile, Eva!

Pe cer se zăresc luminițele de semnalizare ale unui avion. Una e roșie, alta albă. După viteza cu care se mișcă printre stele, nu pare un avion de pasageri. Să fie un avion militar? Oare pe unde o fi aruncată insula asta?

– Auzi, Eva! Există vreo mare putere militară în zonă? Adică... unde suntem noi? Oare unde ne aflăm?

– Să știi că mi-am pus și eu de multe ori întrebarea asta, răspunde ea cu o voce adormită. Mi-ar fi plăcut să fiu mai atentă la hartă înainte de a porni spre Kelantan. Acum, însă, nu mai știi! Probabil, suntem pe undeva, prin Marea Chinei de Sud, răspunde ea adormită.

Mă bucur că Eva e liniștită și-mi pare rău că am supărat-o azi! Probabil c-ar trebui s-o lăsăm mai moale cu ședințele noastre literare. Bine că nu ne-am apucat să dezbatem vreo temă biblică mai spinoasă. Am fi ajuns să ne strângem de gât în numele lui Iisus! Oricum, recunosc că nu m-am purtat deloc ca un domn. Pe viitor, trebuie să mă controlez!

– Mă scuzi? o întreb, oftând.

– Pentru ce să te scuzi? Pentru că ai omorât pilotul și ai prăbușit hidroavionul?

– Nu, dragă! spun îmbufnat. Nu pentru asta!

– Glumeam! râde ea. Nu mai știi nici eu ce vorbesc. Sunt ruptă de somn și tu ai chef de vorbă. Scuze pentru ce, Tiberiu?

– Pentru că m-am enervat azi! Și te-am... speriat.

– M-ai speriat? Pe mine? Stai calm! spune ea liniștită. Am început deja să mă obișnuiesc cu ieșirile tale. Dar asta nu înseamnă că am înțeles și motivul furiei tale. Chiar nu

era cazul să te enervezi pentru Lolita. Nu fi prostuț, e doar o carte! Oricum, te scuz. Orgoliul tău de bărbat este în regulă acum? Da? Hai să dormim!

Avionul a dispărut de mult. Au rămas doar stelele aruncate peste tot, în urma lui. Și clipesc ciudat, și par un pic diferite. E o noapte cam rece.

– Știi ceva? șoptesc. În seara asta am chef să-ți spun o poveste.

– Frumoasă sau tristă? Moare cineva în povestea ta?

– Depinde! spun zâmbind în întuneric. Chiar dacă într-o poveste nu moare nimeni, uneori pot muri suflete. Oamenii trăiesc în continuare, dar le fug sufletele.

– Bravo! geme Eva. M-ai lămurit mai mult de-o grămadă. Hai omule, zi povestea și dă-te mai aproape că nu mușc! Doar ți-am zis că te scuz!

* * *

– Când aveam opt ani și jumătate, am deprins bunul obicei de a chiuli de la școală. Învățătorul era un tip blând și cam trăgea la măsca înainte de ore. Azi chiuleam și a doua zi inventam ceva, iar omul mă credea. Iar, dacă nu mă credea, încasam o riglă la palmă și-l credeam eu pe el.

În dățile când fugeam de la școală, trebuia să merg undeva. Uneori în parc, ca să mă uit la vrăbii și porumbei, alteori haihui prin oraș. Odată a fost cât pe ce să dau nas în nas cu tata! Hmm! Imaginează-ți cam ce s-ar fi întâmplat! Așa că am decis să-mi aleg mai atent locurile de relaxare.

„Cred că cinematograful ar fi un ascunziș ideal! mi-am zis cu o duioasă grijă pentru propria-mi persoană.”

După afiș, rula un film bun. În plus, dimineața prețul biletului era redus la jumătate. Mi-am numărat mărunțișul din buzunare și-am intrat. Era o coproducție italo-americană, o comedie spumoasă cu un tip mare cât un buldozer, dar foarte blând și liniștit. Dacă era lăsat în pace!

El nu voia nimic altceva decât să fie lăsat în pace, dar - ca un făcut - toată lumea se lua de el. Normal că se enerva! Și, când se enerva, omul ăla pașnic se transforma într-o mașină de tocat derbedei. Pumnii și palmele zburau în toate direcțiile, iar băieții răi zburau pe geam și pe ușă. Tavanul și podelele se transformau în surcele, pumnii demolau pereții, totul se clătina și se dărâma în jurul lui.

Pentru anii mei, erau niște scene de bătaie geniale! Efectele sonore erau atât de bine alese încât te făceau să râzi ori de câte ori se auzea o palmă. Pleosc! Plici! Bum! Intrasem trup și suflet în lumea aceea minunată și hohoteam ca un dement dacă începea o nouă cafteală. Mai aveam un pic și mă tăvăleam pe jos. Copil, deh! De cine să mă fi ferit? Diminețile, cinematograful era aproape gol. Eram doar o duzină de puștani care râdea ca spartii și ici, colo câte un băiat mai mare. De obicei, cei mari erau și mârłani! Își alegeau rândurile din față și comentau filmul cu voce tare. Noi, ceilalți, îi înjuram de pe rândurile din spate. Era întuneric beznă în sală așa că o mai făceam și eu. Ne distram la maxim!

Cinematograful era cam jegos. Unii puștani cu beșica plină nu mai mergeau la toaletă în timpul filmului, ca să nu piardă faze importante. Se duceau pe undeva, prin spate și se pișau pe la colțuri. Podeaua era construită în pantă, așa că îți imaginezi cam ce urma și în ce hal mirosea peste tot.

Scaunele erau îmbrăcate în niște huse care fuseseră cândva roșii, dar acum aveau o culoare incertă. Pe plafon, chiar aproape de intrare, era o pată imensă de mucegai care se întinsese ca o caracatiță în toate direcțiile. Undeva, la etaj, exista o conductă cu probleme.

În anii aceia, nu obișnuia nimeni să bea sucuri în timpul filmului ori să mănânce floricele de porumb. Fauna de acolo mânca doar semințe prăjite de dovleac și auzai doar „cronț-cronț” din toate direcțiile. Cojile erau scuipate în toate punctele cardinale și, când se termina filmul și se aprindea lumina, parcă ninsese prin toată sala cu resturi.

Dar ce-mi păsa mie de toate fleacurile alea? Filmul de pe ecran era destinația finală! Grasul de pe pânza albă

devenise idolul meu și voiam să cresc cât mai repede și să mă fac mare, ca să-i bat pe toți, exact așa cum o făcea el: zâmbind!

În ziua aceea, am ieșit încântat de la film. În ziua următoare, mi-am spart pușculița și-am avut din nou cu ce să văd filmul. De două ori la rând! Știam deja fiecare replică pe de rost, dar asta nu știrbea cu nimic frumusețea filmului. Era cel mai tare film pe care-l văzusem! Ca să-l pot vedea și-n a treia zi, am fost obligat să împrumut niște mărunțiș din poșeta mamei. Și l-am văzut, desigur! Tot de două ori.

Eram un copil fericit! Femeia de la intrare, care rupea biletele, mă știa deja ca pe un cal breaz.

Nici măcar n-am dat pe la școală în săptămâna aia! M-am dus zilnic să-l admir pe italianul meu cel curajos și imbatabil. Cred c-am văzut filmul de vreo șapte ori și lucrurile ar mai fi continuat așa, dacă, într-una din zile, nu s-ar fi petrecut ceva neașteptat.

Era o zi ca oricare alta. Pe la ora nouă, am fugit de la școală și mi-am ascuns, ca întotdeauna, ghiozdanul într-un boschet, apoi m-am dus repede la cinematograful. Totul era acolo, așa cum știam. Ecranul era tot acolo. Semințele, pata de mucegai... până și-n sală erau aceiași tâmpiți.

Din sală nu lipsea niciodată un tip, un bărbat de vreo cincizeci și ceva de ani. Cam atât arăta! Îl vedeam în fiecare dimineață. Probabil era un om fără serviciu sau poate că lucra după-amiezile, cine știe?

Era gras și avea o burtă umflată ca un balon, împinsă-n față. Chelios, barbă țepoasă, obraji porcini... Dar cel mai mult ieșeau în evidență ochii. Avea niște ochi de pește mort. Nu puteai citi nimic în ei.

Dar cui îi păsa de grasul ăla împruțit și de ochii lui morți? Noi, puștimea, nu-l băgam în seamă. Era doar un figurant, un obișnuit al sălii. Purta mereu aceleași haine: un trenco lung cu o pată de grăsime pe mâneca dreaptă, un pulover închis la culoare și niște pantaloni ponosiți.

Uneori, mai intra în vorbă cu puștii cei mici și nu se supăra niciodată dacă vreunul de pe rândurile din spate îl înjura prin întuneric. Oricum, nu l-ar fi găsit! Ce rost avea să se supere?

Era mătăhălos. Poate de aceea se mișca printre rânduri încet, fără grabă. Sau poate că era bolnav.

Părea un melc imens, care se mișca lent prin întuneric, printre scaune. Dar nu un melc din aceia drăguți, cu cochilie frumos colorată, ci mai degrabă un melc fără cochilie, un limax, o scârboșenie băloasă și rece peste care ți-e greață până să și calci. Eu unul nu sufeream nici limacșii, nici urmele lor lipicioase și nu voiam ca grasul în treci lung să mă îmbăloșeze cu apropierea lui, așa că-mi alegeam întotdeauna locul din sală cu grijă.

Când luminile din sală erau aprinse, Ochi de Pește stătea liniștit pe un scaun de pe rândul din față, însă, imediat ce lumina se stingea și începea să ruleze filmul, umbra lui umflată se punea lent în mișcare. Apărea peste tot, ba prin mijlocul sălii, ba pe lângă ieșirea de incendiu...

Era ciudat și totuși nu! Deși omniprezent, limaxul nu deranja pe nimeni. Noi nu-l băgam prea tare în seamă. Știam că, odată ce-și găsea locul pe lângă câte un puști, rămânea acolo pentru tot restul filmului.

În ziua despre care-ți vorbesc, întârziaseam și filmul începuse deja. Am rămas câteva secunde lângă intrare, până mi s-au obișnuit ochii cu lumina slabă, după care mi-am găsit un loc retras, pe undeva, prin spate.

Și vraja a început! Lumea din sala râdea deja pe rupte și, chiar dacă știam pe de rost fiecare replică, râdeam și eu. Eram, probabil, unul dintre acei fericiți capabili să râdă mereu la același banc, chiar dacă știi poanta. Dar cum, Doamne, iartă-mă, să nu râzi la fețele hilare și strâmbăturile pe care le făceau tipii pe ecran? După ce încasau câte un pumn, unii își dădeau ochii peste cap și se lăseau încet în jos, iar alții priveau cruciș și aveau o față de parcă cereau și a doua scatoalcă.

Râdeam ca smintitul fără să mai bag în seamă nimic din jur. Hohoteam și mă băteam cu palmele peste coapse. Mă dureau obrajii de la atâta râs și veselie. Acea era lumea mea frumoasă în care evadam! Realitatea de dincolo de uși era o realitate tristă și adevărata realitate - cea frumoasă - era acolo, pe ecran! Mă cufundam de bună voie în lumea viselor de celuloid! O lume în care un singur om se lupta cu mâinile goale cu alți douăzeci și-i bătea măr pe toți. Totul era posibil acolo, iar eu eram acolo!

La un moment dat, am tresărit. Cineva se așezase lângă mine și-și așezase brațul peste umerii mei. Am clipit zăpăcit, m-am trezit din vraja filmului și am privit în dreapta.

Era el. Se așezase lângă mine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Unele comedii te fac să plângi

– Îți mai amintești, Eva, când ți-am povestit despre sărutul Miei și ziceam că acela a fost primul sărut din viața mea? Ei, bine, te-am mințit, sunt un mincinos! N-a fost Mia și nu s-a întâmplat într-o cofetărie cu prăjituri și siropuri dulci! N-a fost vorba... de nicio femeie, Eva! Însă a fost un sărut în toată regula, cu o limbă băloasă băgată adânc în gură și buze mușcate, linse și... așa mai departe. Aveam opt ani, Eva!

Întorc capul spre ea și-o privesc cu atenție.

– Eva? Întreb răgușit și mă ridic în șezut.

Niciun răspuns! Pieptul Evei se ridică și coboară cuminte.

– Tu dormi?

O privesc aiurit. Nu se poate! Probabil doar se preface! Sau... poate chiar doarme, mai știi? Te pomenești că n-a auzit nimic din tot ce i-am zis! Hmm... lasă! Aflu eu imediat, nicio problemă!

Întind mâna și-mi așez ușor palma sub sânul ei stâng. Inima-i bate uniform și liniștit.

– Eva, știi ce-o să fac acum? Întreb cu voce tare. O să merg pe plajă, o să prind un pui de țestoasă, cel mai mic și mai drăguț dintre toți, și o să-l frig la focul ăsta și... o să-l mănânc fără sare și piper. Ce zici de asta?

Inima din căușul palmei mele nu-și iese din ritm. Își continuă doar acel „tâc-tâc” uniform și liniștit. Fata doarme dusă. Mai are un pic și începe să sforăie în germană.

– Mda, poate că e mai bine așa! șoptesc. Ce rost ar fi avut să...

Mă ridic de pe nisip și mă îndrept spre ultimii tăciuni. La prima vedere, focul pare stins, dar, dacă te uiți cu toată atenția, dacă scormonești un pic îți dai seama că jarul mai este încă acolo, dedesubt. O fi ascuns sub cenușă, dar există! Ar fi suficient să așez deasupra câteva bucățele de iarbă uscată și să suflu. Atât! S-ar reaprinde imediat. Dar ce rost mai are? Cui folosește acum? E târziu!

Uneori, e mai bine să lași focurile să se stingă liniștite. Fără să scormonești în cenușă, fără să sufli peste jărat.

Deși inima Evei bate uniform și liniștit, a mea zvâcnește tot mai tare. Îmi așez palma pe piept și simt perfect fiecare lovitură.

E târziu! Otez și mă așez lângă Eva, mă culc spate în spate cu ea. Poate că pare o prostie, dar... când stau așa, lipit de ea, am senzația că inima ei bună ar putea s-o învețe și pe-a mea ritmul acela uniform și liniștit. Da, cu timpul, o să deprind și eu acel „tâc-tâc” cuminte și voi adormi la fel de liniștit ca și ea.

Și voi sforăi în limba germană.

* * *

Soarele e sus pe cer.

– Auzi, în ce dată suntem noi azi? Întreabă Eva dusă pe gânduri.

Bună întrebare pentru o nemțoaică! Otez și fac niște calcule savante pe nisip.

– După câte semne am scrijelit pe „*calendarul nostru*”, s-ar părea că suntem în... 12 martie. Plus, minus trei zile! De ce? Crezi că n-o să ne-ajungă apa? Sunt convins c-o să ne ajungă cel puțin o lună! Asta înseamnă că avem timp berechet să ne rugăm pentru următoarea ploaie. În treizeci de zile, fie o să apară ploaia, fie... cei care ne caută.

Nici măcar eu nu cred ce spun, dar Eva se prefacă că mă crede. Mă privește fără niciun cuvânt și așază capacul la loc, cu grijă. Capacul e fierbinte. Și cazanul e fierbinte.

Cu siguranță, apa nu scade doar pentru că bem din ea. Probabil că se mai și evaporă.

– Nu de asta întrebam! spune fata calmă. Voiam doar să știu de cât timp suntem pe insulă. De acord, n-o să avem probleme cu apa pentru următoarele treizeci de zile, dar m-aș bucura și mai tare dacă s-ar întâmpla o minune și am pleca de aici.

– Mă duc să fac o baie! spun, ridicând din umeri.

Eva pășește alături de mine. Își aruncă hainele una câte una, din mers, pe nisip.

* * *

– Am adormit aseară! Scuze! Voiai să-mi povestești filmul acela italian.

– Italo-american! precizez eu, luându-i calul cu tura. Nu voiam să ți-l povestesc. Voiam doar să-ți explic că, uneori, un film îți poate schimba viața. Chiar și o comedie.

– Evident! răspunde Eva. Și filmele sunt tot niște semințe aruncate în lume, așa cum spuneai ieri despre cărți. Apoi își coboară privirea peste tabla de șah și exclamă mârâind: Tu nu trișezi, nu-i așa? Unde-i pionul meu de la H4?

Oftez și-i pun la loc pionul pe „tablă”.

– Ce faci atâta caz pentru un amărît de pion? spun, scărpinându-mă în cap.

– Mă miram și eu cum de-ai reușit să-mi iei calul! strigă ea, sufocată de indignare. Doar era apărat de pion, nu? Culmea!

Mă indispun pentru că m-a prins pe picior greșit și, când sunt indispus, devin neatent. În mai puțin de un minut, aud acel eliberator:

– Mat!

– Mda! răspund supărat. Bine jucat!

– Mai facem una?

– Nu mai am chef.

– Și despre ce era vorba în filmul acela? Întreabă Eva deodată. Ziceai de un gras care bătea pe toată lumea și... Mai departe?

Mă uit tăcut spre nisipul de sub tălpile ei mici și aproape că simt nevoia să-i sărut tălpile.

Abia acum încep să înțeleg de ce a adormit-o Dumnezeu azi-noapte. Ce rost ar fi avut să afle cum mi-a mânăjit sufletul un limax rece? La ce i-ar fi folosit ei, o ființă atât de curată, dacă afla tot ce poate să-ți facă un om cu ochi morți, de pește? Și, mai ales, tot ce... te poate pune pe tine să faci. În întuneric! Pe ultimul rând din spate, departe de orice privire curioasă... Foarte departe!

Trebuia să-i spun că acela fusese cel mai lung film din viața mea? Că timpul curgea cu o încetineală sinistră și că, văzută a șaptea oară, o comedie te poate seca de lacrimi? Da, eram singurul din sală care plângea la o comedie! De lacrimile mele n-a aflat nimeni. Doar el, grasul acela împuțit! Însă lui nu-i păsa!

Și nici mie nu trebuie să-mi pese!

Slavă Domnului că Eva n-a auzit nimic din mizeriile mele! Povestea mea nu folosește nimănui! E o poveste care nu trebuie povestită!

– Unele filme n-ar trebui povestite niciodată, Eva! Îi spun, privind-o ca pe un copil. Și chiar pare un copil.

– De ce? întreabă ea mirată.

– Uite-așa! spun zâmbind. M-am răzgândit, draga mea! Hai să mai jucăm încă o partidă! Și te asigur că, de data asta, o să ai de furcă cu mine!

– Vai ce frică îmi este, dragul meu! rânjește ea ca o drăcoaică, aranjând piesele. Apoi ridică un deget și adaugă pe un ton amenințător: Dacă te mai prind încă o dată că-mi furi pionii de pe tablă, te fac sclavul meu pentru încă o săptămână! Ai înțeles?

– Bine! spun spășit. Am înțeles aluzia.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Laura nu mai este grasă

Se împlinea a patra zi de când nu pusesem picătură de alcool pe limbă și nici nu fumasem. Treaba asta începea să mă scoată din minți. Simțeam permanent nevoia să bat pe cineva.

„Păi, dacă asta e calea izbăvirii, îmi ziceam, dacă trebuie să bat pe cineva ca să mă calmez, înseamnă că socotelile călugărului meu sunt, pe undeva, greșite!”

Ora de engleză trecea greu! Începeam s-o urăsc pe femeia asta cu mustăcioară care mă tot puneă să traduc alte texte și altele, tot mai complicate.

– Dar de ce-ți tremură degetele? m-a întrebat la un moment dat.

– Sunt un pic cam nervos! am răspuns, aplecându-mă ca să iau pixul de lângă piciorul mesei.

– De ce? a insistat ea, privindu-mă prin lentilele groase. S-a întâmplat ceva?

„Asta-mi mai lipsea acum! mi-am zis, privindu-i scârbit mustața fină. O profă de engleză care să fie și psiholog!”

– Da, s-a întâmplat! am răspuns, simțind nevoia s-o prind de mustăcioară și să-i smulg o bucată de puf. S-a întâmplat că n-am băut nimic de patru zile și mi-e dor de barmanul meu mustăcios. Și, o să-ți mai spun un secret: n-am mai fumat nicio țigară tot de patru zile. Și mi-e tare dor de moșul acela de la tutungeria din colț, ăla cu mustață lungă și căruntă. În plus, mașina-mi face iar probleme și cred că mustăciosul de la atelierul auto și-a bătut joc de reparație! De fapt, cred că am ghinion cu mustăcioșii. Apropo, am adăugat candid, cum se spune în limba engleză *„Mustățile sunt nașpa și mă scot din minți”*?

„Ia te uită! mi-am zis amuzat. Se pare că nu-s singurul din cameră căruia îi tremură degetele!”

Miss English și-a retras palmele de pe marginea mesei. Și le-a așezat în poală, apoi mi-a comunicat rece:

– Te rog să pleci!

– Dar mai avem zece minute! i-am răspuns, uitându-mă la ceas.

– Te rog să pleci! a repetat ea calmă. N-o să mai fie alte ore și nici alte minute! O să te ridici, o să pleci și n-o să te mai întorci niciodată! It's over!¹

Era un pic cam teatrală, dar... cui îi păsa? M-am ridicat și am plecat fără niciun cuvânt. Nu m-a condus.

* * *

– Mă doare capul! am țipat la Laura. Tu chiar nu-nțelegi că mă doare capul? Nu vreau ceaiul tău nenorocit!

Aveam frisoane și degetele îmi tremurau de parcă erau băgate în priză. Nici măcar nu fusesem capabil să țin în mână cana cu ceai. Laura începuse să-mi prepare zilnic niște ceaiuri foarte amare, făcute din niște buruieni dubioase. Nu erau de la farmacie. I le aducea o tipă, care sunase la ușă.

– Vrei să mă otrăvești? am urlat, apoi am țâșnit din pat și m-am dus direct spre bucătărie. Laura a fugit după mine și s-a oprit în ușă. Deși eram cu spatele la ea, puteam să-i simt privirea în ceafă.

– Tiberiu, oprește-te! a șoptit ea. Ce faci?

Scotoceam cu grabă în fiecare raft din dulap. Am deschis apoi ușa de la cămară, de la frigider. M-am întors iar spre dulap și am început să caut încă o dată.

– Sper că nu faci ceea ce cred eu! mi-a spus Laura cu o voce dezamăgită.

---

1 S-a terminat! (lb. engleză)

– Depinde! i-am răspuns iritat. Tu cam ce crezi că fac? Dacă ai impresia că încerc să fac curat printre oale, atunci nu, nu asta fac! am mârâit.

– Te asigur că n-o să găsești nicio sticlă acolo! m-a anunțat Laura, apoi a scos inhalatorul și a luat un puf. A adăugat hotărâtă: Cât trăiesc eu, n-o să mai existe picătură de alcool în casa noastră! Și așa o să rămână!

– Mai vedem noi! am strigat, măturând cu palma un raft plin de capace.

* * *

Stăteam nemișcat pe banca rece și, deodată, telefonul mobil a sunat. M-am uitat mirat la ecran, apoi am răspuns.

– Să știi că te-ai purtat sub orice critică! a spus Miss English cu o voce calmă, dar muștrătoare.

– Îmi pare rău! am spus, oftând.

– Asta e tot ce voiam să-ți spun! a continuat ea.

– Îmi pare rău! am repetat.

– Așa și trebuie! Apoi a închis.

Am băgat telefonul la loc, în buzunar, dar a sunat iar. Era tot ea. M-a anunțat glacial că, dacă mai voiam ore de engleză, următoarea avea să fie joi, la 17. Apoi a închis fără să mai aștepte răspunsul meu.

Am oprit telefonul de tot și m-am uitat la ceas: sosise timpul! Nu-mi ardea mie acum de Miss English. Eram așteptat în altă parte! Urma să primesc canonul pe care îl meritam și, odată cu el, aveam să primesc și dezlegarea de păcate.

Am intrat pe poarta mănăstirii.

* * *

– Ați fost fiul lui duhovnicesc? m-a întrebat călugărul cel tânăr. Stătea cu un pas mai în spate și-și ținea fruntea în pământ.

– Da, am fost! am răspuns în șoaptă. Azi era ziua când... ar fi trebuit să mă spovedescă. Mi-a zis să... voia să... Trebuia să primesc binecuvântarea lui curată și povața de îndreptare. Dar de-acum, asta e!

Îl îngropaseră chiar acolo, în curtea mănăstirii. Am privit înlăcrimat crucea. Avea aproape optzeci și opt de ani. N-apucase să-i împlinească! Îi mai trebuiseră trei luni.

– Dumnezeu l-a chemat la cele veșnice! a spus oftând călugărul. Toți suntem vremelnici aici, a adăugat el plin de tristețe, însă plecarea părintelui este o mare pierdere pentru obștea mănăstirii noastre! Iubea mult rugăciunea și liniștea, dar își iubea și turma. Avea har! Găsea pentru fiecare un cuvânt de învățătură. În ziua când l-am petrecut la cele veșnice, curtea mănăstirii a fost neîncăpătoare pentru mulțimea de credincioși. Mulți dintre ei i-au fost și fii duhovnicești.

– O să-l pomenesc în rugăciunile mele! am spus, privind țărâna proaspătă.

– Așa și trebuie! a încuviințat călugărul. Noi înălțăm zilnic rugăciune către Hristos, Domnul Cel înviat din morți, ca să odihnească sufletul părintelui nostru întru veșnica lui pomenire!

– O să mă rog pentru el! am repetat. Mi-a fost mai mult decât un tată!

Apoi mi-am făcut cruce, m-am închinat și am plecat. Se terminase!

* * *

– Deci, te-ai apucat iarăși de fumat! a spus Laura, privindu-mă cu tristețe.

– Adevărat! i-am răspuns plictisit. Dar nu și de băut! Ai avut dreptate, nevastă: nici eu nu mai vreau să văd

vreodată băutură în casa noastră. Băutura e Satana! Ai ceva de mâncare? Mi-e cam foame!

– Sunt niște resturi de friptură rece în frigider! Le încălzesc imediat!

– Nu-i nevoie! am spus privind-o cu milă. Mă spăl pe mâini și gătesc eu ceva, bine? Ce ți-ai dori? Ce zici de niște cartofi prăjiți cu castraveciori murați?

În ziua aceea am mâncat împreună cu Laura, după care am petrecut toată după-amiaza împreună. Ne-am uitat la televizor, am deschis larg ușa de la balcon și am fumat împreună.

Stăteam pe canapea și ne țineam de mână. Nevoia mea de băutură dispăruse. Era o minune! În urmă mea se întindeau paisprezece ani de sete continuă, dar, acum, peste mine se așternuse calmul și o liniște ciudată. Plăcută! Degetele nu-mi tremurau. Țineam între ele palma caldă a Laurei și o dezmierdam.

Afară se înserase și am simțit un imbold covârșitor, m-am aplecat peste Laura și i-am căutat gura. Ne-am sărutat cu foame! Știam bine că mă iubește! Asta o făcea, cumva, frumoasă în ochii mei.

Am ajutat-o să-și scoată hainele și am îmbrățișat cu dragoste trupul ei gras, diform. Buzele Laurei erau dulci! Sărutând-o, m-am făcut una cu ea, cu seul și osânza aceea care plutea sub pielea ei. Nu-mi păsa de ele! De Laura îmi păsa!

Am sărutat cu înfrigurare sânii ei mari ca două bidoane și m-am adăpat cu poftă din gustul lor curat. În timp ce o gustam pe îndelete, palma mea îi despărțea grăbită coapsele.

– Vreau un copil, Laura! am șoptit în urechea ei, cu o voce gătuită.

Ne-am privit unul pe altul în ochi.

– O să-ți fac unul! mi-a promis ea, gâfâind. O să ai un copil de la mine, Tiberiu! lubește-mă!

Și am iubit-o. Mult! Era o frenezie ciudată! Am uitat de toate, n-am mai văzut nimic în jurul nostru. Sufletul meu trecuse în trupul Laurei, iar al ei în mine. Ne-am unit cu furie, cu foame și ne-am mușcat. Am devenit o singură ființă.

Când mi-am dat drumul cu gemete lungi în fierbințeala umedă din adâncul Laurei, ultimul meu gând s-a îndreptat către Dumnezeu. L-am rugat din toată inima să binecuvânteze pântecele de sub mine și să-l facă roditor. Laura mea trebuia să aibă un copil! Trebuia!

* * *

Joi, la 17 fix, apăsam pe butonul soneriei lui Miss English.

Fusesem cam mârlan la ultima noastră oră, așa că mi-am călcat pe inimă și i-am adus un buchet uriaș de buruieni, dar, când a deschis ușa, a fost cât pe ce să-l scap din mână.

Buza de sus a profesoarei mele era așa cum n-o mai văzusem niciodată: o buză normală de femeie!

Mustăcioara dispăruse!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Pentru că nu am nicio boală

Din tot capriciul meu cu orele de engleză, au rezultat trei chestii uimitoare:

În primul rând, Miss English s-a ales fără mustață. N-a mai lăsat-o niciodată să-i crească. Mi-a spus în treacăt, la una din ore, că suferea de o dereglare hormonală. Asta era cauza pentru care părul ei o lua razna.

– Nu mi-am epilat doar mustața! a spus ea misterioasă, apoi și-a suflecat mâneca.

– Ah! Acum înțeleg! am spus zâmbind. Deci, doar buza de sus și... antebrațul.

– Și spatele, și picioarele! a completat ea cu o sinceritate dezarmantă.

N-am mai întrebat-o absolut nimic, deși cam începuse să mă mănânce limba.

În al doilea rând, cunoștințele mele de limba engleză s-au îmbunătățit foarte mult.

– Nu vocabularul este o problemă la tine, m-a anunțat ea, odată oferindu-mi o ceașcă de cafea aburindă, ci pronunția! Exprimarea ta în engleză este... nu prea... ăăă... nu este minunată!

Cafeaua avea un gust bun, deși eu știam s-o fac și mai bună. La următoarea oră i-am propus să mă lase s-o fac și nu s-a opus. Până la urmă, a recunoscut că eram mai bun și, începând din momentul acela, rolul de Maestru al Cafelei mi-a revenit mine.

În al treilea rând, Miss English mi-a lămurit pe deplin Mitul Peșterii lui Platon și adevăratul înțeles al alegoriei.

– Vezi? i-am zis. Acum, când folosești cuvinte simple, mi-e mult mai ușor să înțeleg tot ce voia să exprime Platon. Așa da! Așa îmi place! Ce rost are să folosești cuvinte

complicate pentru a exprima ideii simple? Cred că până și liceenii cărora le predai ar fi de acord cu mine.

De fapt, dragă Eva, din toate orele mele de engleză, au rezultat patru chestii! Dar, despre a patra, o să-ți vorbesc la timpul potrivit.

Oricum, un lucru era clar: Miss English nu mai părea atât de dezagreabilă ca la prima întâlnire, cea din tramvai. Până și ochelarii ei îmi deveniseră familiari. Aproape că nu-i mai băgam în seamă.

„Hei, mi-am zis, ieșind de la ea și coborând agale pe scări, mare noroc am că nu mă mai interesează femeile, altfel cine știe ce idei de căcat mi-ar mai fi venit! Adevărul este că nu mai contează dacă este urâtă sau ba! Totuși, presupunând că ar fi urâtă, ce mare chestie? Cine te crezi, Tiberiu? Ești cumva rupt din Soare? Când te-ai uitat ultima oară în oglindă? Ia mai ține-ți fleanca!”

* * *

– Jură-mi cu mâna pe Biblie că nu iei nimic! am țipat eu.

– Pot să și jur, dacă vrei, a spus Laura plângând, dar ce rost ar avea? Știi bine că sunt atee! Nu te mint, puiule! Crede-mă, vreau și eu să avem un copil! La fel de mult ca și tine!

Trecuseră cinci luni de când renunțasem la băutură. Duceam o viață sănătoasă și mă culcam cu Laura ori de câte ori era în perioada prielnică, dar ea se încăpățâna să nu rămână însărcinată. Eram ferm convins că lua ceva pe ascuns! Puteam să jur! O făcea doar ca să-mi zădărnicească eforturile și să mă împiedice să devin tată.

Nu uitasem ce-mi spusese a doua zi după căsătorie. Fusesse clară!

„Putem să facem un copil, dacă-ți dorești unul atât de mult, dar mai târziu. Lasă-mă mai întâi să termin cu școala și să-mi pun la punct cariera.”

Terminase deja cu școala! Acum avea, probabil, pretenția să mai aștept un mizilic de zece ani ca să-și pună la punct cariera. Am privit-o cu ciudă și i-am stabilit:

– Sau îmi faci un copil, sau divorțăm, în pizda mă-tii! Cale de mijloc nu există!

Stătea acolo, în fața mea, cu brațele căzute pe lângă trup. Am reușit s-o văd din nou așa cum era cu adevărat: o grasă împuțită obsedată de cariera ei. De persoana ei!

O ființă egoistă care încerca să-mi fure dreptul de a fi tată!

* * *

În ziua când împlineam treizeci și unu de ani, în loc de tort și șampanie, primeam un păhărel din plastic de la o asistentă medicală. Gol!

M-am retras, am încuiat ușa camerei și am privit revistele de pe măsuță. Apoi am oftat, mi-am dat jos pantalonii și am reușit să mi-o scol din morți. Nu uitasem cum se face!

„Măcar de data asta o fac pentru o cauză nobilă! mi-am zis, în timp ce-mi vărsam materialul de făcut plozi în păhărel. Dar, chiar și așa, tot mă simt ca un pervers!”

Sacrificiul meu a fost în van! Inseminarea artificială a Laurei nu a reușit. Se pare că sperma mea prelucrată de doctori și introdusă direct în uterul ei a avut efectul unei frecții la un picior de lemn.

– Nu-i nimic! m-a consolată ea. Curaj, dragul meu! Chiar dacă n-am reușit, nu e sfârșitul lumii! O să încercăm o nouă fertilizare in vitro!

Doctorul care-i făcuse inseminarea, s-a dovedit mai puțin încurajator. Mi-a spus franc și direct:

– Mi-e teamă că aveți o spermă de calitate... redusă. Nu-i o tragedie! Nu sunteți singurul bărbat în situația aceasta! În cazurile de genul dumneavoastră, rata de succes a inseminărilor este... micuță. Totuși, sunt de acord

cu doamna. Are dreptate, ar trebui să mai facem o încercare!

– Păi, atunci să facem! am boscorodit eu, cu nasul în jos.

Nu eram suficient de bărbat ca să devin tată. Și mi-o spusese chiar de față cu nevastă-mea!

După ce Laura a irosit o parte din banii lui Cur de Fier pentru trei fertilizări in vitro, rezultatul a fost un mare zero. Am renunțat definitiv la ideea de a deveni tată și am intrat într-o depresie adâncă.

Trei fertilizări în trei luni și niciun rezultat! Mai aveam un pic și mă reapucam de băut.

Laura avea și ea în cap ipoteza asta, așa că mă bâzâia toată ziua să mergem la orfelinat și să ne alegem de acolo un plod. Cu ajutorul lui Cur de Fier, procedura de adopție avea să dureze foarte puțin.

Am privit-o cu milă și i-am spus:

– Ești, cumva, tâmpită? Chiar crezi că n-am altceva mai bun de făcut decât să cresc un șarpe la sân?

– Dar...

– Niciun dar! am mârâit nemulțumit. Ține-ți gura! Tu ai habar ce înseamnă genetica? Copiii de la orfelinat au părinți cu gene proaste. Doar un idiot își abandonează copilul! Un bolnav, un decăzut! Cine știe ce căcat de gene au plozii ăia! Te uiți la ei și, pe dinafară, par sănătoși, dar, când ți-e lumea mai dragă, după cinci sau zece ani, după ce l-ai crescut, te trezești că dă o boală-n el și... pac! Gata!

– Exagerezi!

– Nu exagerez deloc! am țipat. Copiii ăia sunt bombe cu explozie întârziată! Niciodată nu poți să știi când o să turbeze vreo genă în ei. Acuma-i normal și, în secunda a doua, te trezești că ia satârul de pe masă! Vrei să cresc un nenorocit? Vrei să mă omoare cu toporul pe mine și apoi să te violeze pe tine? Asta vrei? Eu nu vreau!

– Hai măcar să încercăm! a spus Laura, bosumflată. Dacă n-o să-ți placă, îl ducem înapoi!

– Fă, tu chiar n-auzi nimic din tot ce spun?! am zberiat. Vreau copilul MEU, făcut de mine, cu pula mea, cu genele mele! Vreau să semene leit cu mine! N-am nevoie de un dement!

Apoi am ieșit trântind ușa.

* * *

– De ce-o superi pe Laura? m-a întrebat Alfredo. Te rog, împacă-te cu ea! E o fată tare bună.

– Dar de când, Doamne, iartă-mă, te pricepi tu la fete? Parcă erai gay!

– Împacă-te cu ea! a insistat el. Nu merită să-i faci asta!

– O să mai văd eu! am spus îmbufnat. Dar tu ce ai? Te-ai plictisit deja de mine? Vrei să dai afară?

Se făcuseră patru zile de când dormeam la Alfredo și-i făcusem capul mare cu toate problemele mele, nevoile mele, frustrările... Recunosc, mă văicăream întruna.

Dar mai exista în viața mea și ceva bun: deși barul din apartamentul lui Alfredo era ticsit cu sticle de băutură, nu mi-a fost poftă să beau câtuși de puțin. Mă vindecasem!

„Tot ce fac în viața asta este un mare fiasco! mi-am zis trist. Tot ce încep, eșuează! Indiferent ce vreau să fac, o dau în bară! Nici măcar de alcoolic nu-s bun. Până și la sticlă am renunțat! Tata avea dreptate: nu-s în stare de nimic! Uite, mă uit la sticlele astea de parcă ar fi niște rahați de câine. Trist!”

– Dar nu te scoate nimeni afară, măi omule! a răspuns el. Exagerezi! Hei, nu pleca! Of, iar ți-a sărit țandăra, la naiba!

– Nu mi-a sărit nicio țandără! i-am răspuns, trăgându-mi liniștit puloverul peste cămașă. Dar trebuie să ies în oraș! Azi am ore la engleză.

* * *

– Și, uite, asta-i toată povestea! am încheiat ofticat. Nu reușesc să devin tată și pace! De aia sunt nervos tot timpul!

Miss English își luase în serios rolul de psiholoagă de ocazie. Mă asculta cu atenție, fără să mă întrerupă, fără semne de nerăbdare. Doar mă privea și atât.

– Și zici că ai făcut o mulțime de analize! a concluzionat ea, dusă pe gânduri. Ai vreo boală, ceva?

– N-am nicio afurisită de boală! am răspuns eu morocănos. Sunt sănătos tun!

– Ești sigur? Sigur, sigur?

– Sută la sută!

– Și doctorul ți-a zis că ești steril? a continuat ea.

– N-a zis „steril”! am protestat, uitându-mă nervos la ea. A zis „aproape steril”! Spunea că șansele mele de a-i face un copil Laurei sunt de... unu la un milion, deci nu sunt chiar steril! Oricum, o viitoare fertilizare in vitro ar putea să ne aducă o veste bună. Nu se știe niciodată! Deci, nu-s steril! Să fie clar, da? Nu mai pronunța cuvântul acesta, te rog!

– Scuză-mă! Ai dreptate!

Miss English m-a privit plină de compătimire. Chiar meritam să fiu compătimit. Doar eu știu cât sufeream!

Soneria a țârâit. Era următorul elev. Mi-am luat la revedere și am plecat plin de draci. Auzi la ea... „steril”! Am urcat în mașină și am fumat o țigară. Am dat drumu' la radio și rămas în mașină, ascultând muzică în surdina. Nu aveam niciun chef să mă întorc la Alfredo. De fapt, nu aveam chef să merg nicăieri. Nu mai aveam chef să fac nimic! Am pornit spre casa mamei. Trecuse o lună de la ultima mea vizită. Nici măcar n-o sunasem!

Am parcat în apropierea casei și telefonul meu mobil a scos un „Bip!”.

„Trebuie să fie nevastă-mea! mi-am spus cătrănit. M-a înnebunit cu mesajele!”

Era un mesaj, dar nu era de la Laura, ci de la Miss English. Scria doar atât:

„Deranjez?”

– Ciudată femeie! mi-am zis cu voce tare Chiar nu putea să mă sune?

„Nu! am tastat repede. De ce? S-a întâmplat ceva?”

„Da, s-a întâmplat. Sunt virgină!” m-a anunțat următorul „bip”.

Mă uitam prost la mesajul acela. Am verificat încă o dată expeditorul. Era ea! Era mesajul ei! M-am întors de la poarta mamei și am revenit în mașină.

„Așa! Și?”

„Nu mai vreau să fiu.”

„De ce?”

„Pentru că am 35 de ani.”

„Mulți înainte!”

„Mulțumesc! Îmi dai o mână de ajutor?”

„În legătură cu ce?”

„Cu ce am scris mai înainte.”

„Ai băut ceva?”

„Nu.”

„Atunci? Ce-i asta? De ce eu?”

„Pentru că nu ai nicio boală.”

„Atât?”

„Și pentru că ești la îndemână.”

„Aha! Foarte măgulitor!”

„Și pentru că ne cunoaștem.”

„Oare? Cred că eu nu te cunosc.”

„Nu fi melodramatic.”

„Nu sunt! Dar nici nu sunt interesat de femei.”

„O spune un bărbat căsătorit?”

„Chiar așa! Uitasem: sunt căsătorit.”

„Nu-mi caut un soț.”

„Dar ce cauți? Un iubit?”

„Nici! Caut ce ți-am scris mai sus.”

„Un dezvirginator?”

„E urât ce-ai scris, dar... DA.”

Nu știam dacă era cazul să mă supăr sau să mă amuz. Femeia aceea își arăta o față pe care nici măcar nu i-o bănuisem.

Deci avea mai multe fețe! Fusesem convins că am de a face cu un șoricel de bibliotecă, dar se părea că șoricelul meu avea un of și mă alesese pe mine ca să-l scap de of-ul acela.

Am rămas în mașină și am întors problema pe toate părțile.

Dacă mi-ar fi propus asta acum șase luni, înainte de a-și da jos mustăcioara, probabil că aș fi pornit mașina și aș fi părăsit orașul în graba. Dar Miss English începuse, într-un mod straniu, să semene a femeie. E drept, una mai urâtică, dar tot femeie.

Mi-am amintit de perioada în care vânam fuste pe internet. Scăpasem fără nicio boală venerică din toate aventurile alea. Amintirea femeilor prin care... trecusem m-a făcut să strâmb din nas. Nu mai voiam așa ceva. Dar Miss English nu era „așa ceva”.

Dacă și-ar fi dat jos definitiv și ochelarii, probabil c-ar fi arătat destul de bine.

„Ce zici?” a bipăit iar mesajul ei.

„O să-ți dai jos ochelarii?”

„Obligatoriu! Sunt scumpi.”

„Bine! Vin chiar acum.”

„Nu acum. Ora viitoare.”

„Nu zău? O să conversăm în engleză în pat? O să mă taxezi?”

„Ai dreptate! Nu e o idee bună.”

„Vin chiar acum.”

„Nu acum. Nu veni acum! Vino peste o oră.”

„Bine! O oră.”

– Ce naiba să fac eu o oră? m-am întrebat. Aha! O să merg la mama, să văd ce mai face.

Am coborât din mașină și am pornit agale spre casa mamei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Dacă mai apare și a opta pisică...

– M-a sunat Laura, a fost prima propoziție a mamei. De ce-i faci zile fripte sărmanei fete?

– Miroase fain! am zis adulmecând. Ce gătești?

– Pește la cuptor. Dacă tot ai venit, spală-te pe mâini și curăță usturoiul!

Am curățat repede usturoiul și l-am pisat bine. Am adăugat și un strop de ulei, apoi l-am frecat până a ieșit o frumusețe de maioneză de usturoi. Am adăugat o lingură de apă caldă și am amestecat iar. Spre final, am stors deasupra câteva picături de lămâie.

– Dar ce fel de pește gătise? face Eva curioasă.

– Cred că macrou. Da, macrou la cuptor! Se rumenise și mirosea atât de bine că ți se făcea rău.

– Și rețeta de preparare a usturoiului de unde o știi? întrebă Eva zâmbind. Sună destul de bine.

– De la Mia o știi. Ea spunea că, dacă adaugi ulei în usturoiul pisat, îi mai iei din iuțea și îl faci mai gustos. Vrei să vorbim despre modul de preparare a mujdeiului?

– Poate, mai târziu! răspunde Eva, zâmbind. Acum descrie-mi cum arăta peștele în tavă. L-ați stropit cu sos de roșii?

– Dă-l naibii de pește, Eva! Toată ziua mâncăm pește pe insula asta! Ideea principală era alta: după ce am mâncat o bucățică, mi-a trecut tot cheful. Am găsit un fir de păr de pisică pe marginea farfuriei și am simțit că iau foc. Mama mea devenise un fel de Mama Răniților. În afară de mâța care fătase, acum mai erau încă cinci pisici în miniatură care puseseră stăpânire pe toată casa! E drept, mama era o femeie foarte curată, dar stătea tot mai prost cu vederea. Ar fi trebuit să-și schimbe demult ochelarii!

În plus, pisicile trebuiau mereu scoase afară ori de câte ori le apucau nevoile și, după aceea, mieunau la ușă ca să intre înapoi în casă. Și erau șase. Și, deodată, mi-a sărit muștarul pentru că am depistat-o și pe a șaptea.

– Asta-i culmea! am zis, supărat. Acum ai șapte pisici? Șapte?! Nici nu vreau să mă gândesc ce-o să urmeze când vor făta toate șapte.

– Ba nu! m-a liniștit mama. O să le duc la veterinar și-o să le sterilizeze. Pe astea două, care-s mai mari, le-am dus acum o lună. Sunt deja „rezolvate”. Mai rămân doar astea cinci, dar sunt cam micuțe.

Și pensia mamei era tot micuță! Lună de lună, din banii ei puțini, trebuia să-și cumpere mâncare, să plătească facturile, impozitele, taxele, medicamentele, care nu erau puține.

Și acum, în afară de toate astea, trebuia să cumpere și mâncare pentru șapte pisici, să le ducă la veterinar, să le deparaziteze lunar, să cumpere medicamente și pentru ele și... și... tot ceea ce mai implica o afurisită de pisică. Și pe mama n-o deranja asta. Era culmea!

– Mamă! Ascultă-mă bine! Dacă mai apare și a opta pisică...

– Ce? a făcut mama privindu-mă. Apoi mi-a spus calmă: Tiberiu, mie mi-au ajuns patruzeci și nouă de ani de chin. Nu-mi fă și tu viața grea! Taică-tu' n-a suportat niciodată pisicile. Niciodată n-am avut voie să am și eu una. Iar acum, după ce a murit, să nu-ți închipui c-o să-ți cer voie ție!

Dumnezeu să-l odihnească acolo unde e! N-a avut inimă rea, dar tare repede se mai înfură.

Îmi amintesc că odată, asta era înainte să vii tu pe lume, cumpărase niște slănină de la hala de carne și voia să o afume la afumătoarea noastră din curte. Meșterea el ceva acolo și m-a chemat să-i țin ligheanul cu slănină.

Eu l-am ținut, dar marginea ligheanului era unsă cu grăsime și mi-a alunecat din mână. S-a împrăștiat toată

slănina pe jos. N-o făcusem înadins, dar asta nu înseamnă că nu m-a bătut cu tot ce i-a picat la mână.

A luat unul din bețele acelea groase din afumătoare și m-a urmărit prin curte. Eu am fugit țipând în casă și am căutat un loc unde să mă ascund. Nu aveam unde, așa că m-am aruncat în pat cu fața în jos și mi-am acoperit ochii cu mâinile.

Întâi m-a lovit cu picioarele... Apoi m-a lovit cu bățul acela în cap, în ceafă. Lovea într-una și striga „*Curvă, te omor!*”. Eu strigam după ajutor. Țipam cu fața în pernă. Plângeam și-l rugam să se oprească, să mă ierte. Mă durea capul și, de fiecare dată când bățul gros mă izbea în ceafă, vedeam o lumină mare, deși eram cu ochii închiși. Ai văzut cum se luminează cerul când fulgeră? Asta vedeam eu cu ochii închiși la fiecare lovitură de băț. Mult m-a mai durut capul după ziua aceea!

Sunt plină de semne, Tiberiu! Sunt toată numai durere! Peste tot am oase frânte care mă dor și cicatrici, și semne. Mereu umblam vânătă. Amândouă timpanele îmi sunt sparte de la palmele lui. Semnul ăsta din frunte îl am de la un neon pe care mi l-a trântit în cap. Am sângerat mult în ziua aceea și m-am oblojit și eu cum am putut, dar semnul mi-a rămas! Tu erai micuț, cred că nu împliniseși nici măcar un an.

De aia ți-am zis de atâtea ori: să nu îndrăznești vreodată să ridici mâna la o femeie. Destul am luat eu bătaie!

– Dar de ce nu l-ai părăsit mamă? Știu, știu... ai încercat de câteva ori, dar de ce nu ai fost mai hotărâtă? Mereu ai dat înapoi, mereu te-ai întors.

– A fost cât pe ce să reușesc o dată! a răspuns mama. Plecasem de acasă tot așa, bătută măr. Tu aveai cam doi anișori. Te luasem cu mine! Am închiriat o garsonieră mică... Plăteam o femeie ca să stea cu tine cât eram eu plecată la serviciu.

Dar el venea mereu pe la mine, pe la serviciu și tot încerca să mă convingă. Toți oamenii de la locul meu de

muncă îl cunoșteau. Toți se temeau de el. Apoi mă urmărea și pe stradă. Îmi spunea mereu că trebuie să vin înapoi acasă, îmi promitea că n-o să mă mai bată niciodată.

Serile venea și suna la ușa garsonierei. Eu nu-i deschideam niciodată, dar tremuram de frică și te strângeam pe tine în brațe. Bătea în ușă atât de tare că se trezea tot blocul.

M-am dus și pe la Poliție. Le-am cerut să mă ajute. L-au amendat de două ori, dar degeaba, că nu se liniștea. Parcă avea o idee fixă: o ținea una și bună că eu trebuie să mă întorc acasă și că el mă iubește. Poate mă iubea, dar eu eram sătulă de bătaie.

Când a văzut că nu poate să mă convingă cu niciun chip, a schimbat foaia.

„Dacă nu te întorci, m-a amenințat, o să dau întâi foc la casă și, după aia, o să-mi iau zilele!”

I-am spus că n-o să mă întorc în veci. De data aceea, și-a dat și el seama că eram hotărâtă. Era ceva serios, nu mai era cale de întoarcere.

– Și cum de te-a convins până la urmă? Că eu te văd tot aici.

– Cum m-a convins? Păi, așa cum a spus, a dat foc la casă! A stropit totul cu motorină, tot ce era în casă și a aprins chibritul. Apoi s-a dus în oraș și mi-a dat telefon, m-a anunțat.

– Casa asta a ars? am întrebat uluit.

– N-a apucat să ardă din temelii. Taică-tu' uitase geamurile închise și focul a ars mocnit. Când am venit, tot ce era înăuntru fusese distrus de foc, înnegrit de fumul gros de motorină. Mobila, covoarele... totul! Geamurile fuseseră sparte de pompieri. Țândări și cioburi peste tot, prin curte, prin casă... Și apă!

El nu mai era acolo. Polițiștii îl luaseră pe sus și-l internaseră la psihiatrie. Devenise violent și încerca să-i oprească pe pompieri să stingă focul. Doamne, ar fi putut

să ia foc toate casele din jur. Dar nu s-a întâmplat. Asta a fost tot și... eu m-am întors.

– De ce? am întrebat, privind-o cu milă. La ce?

– Păi, dacă amenințase că dă foc casei și a făcut-o, însemna că și amenințarea aceea cu „*O să-mi iau zilele!*” era pe cale să se împlinească. N-am vrut să moară din cauza mea. Îl iubeam! Așa cum era el. Știu că și el ținea mult la mine, nimic de zis, dar avea dracii aceia din el care-l făceau mereu să înjure și să sară la bătaie. Da, m-am întors în ziua aceea și au urmat alți ani de chin. Mulți! Știi și tu.

– Știu!

– Doar eu știu cât am muncit ca să fac să arate casa asta din nou a... casă de oameni. Vezi pereții? Dacă zgârii un pic, o găsești dedesubt stratul negru de fum acoperit sub vâruială. Casa asta are o istorie lungă și urâtă. Dar este casa mea! Și a ta.

– Ai dreptate! i-am spus împăciuitor. Este casa ta, mamă. Faci ce vrei! Din partea mea, poți să crești și o sută de pisici dacă ai chef. Oh... am uitat! Trebuie să plec urgent! Mă întâlnesc cu cineva.

– Cu cine?

– Cu Alfredo!

– Ar fi trebuit să-l aduci și pe el. E un băiat tare bun! De ce nu-și găsește și el o fată, ca să se însoare?

– Asta îl întreb și eu mereu! am răspuns rânjind.

– Câți ani are?

– Treizeci și trei.

– Apoi... ar cam fi timpul!

Am ieșit și m-a condus până la poartă.

– Te-am tot rugat să-mi reperi priza aceea de la boiler. Când vii s-o reperi?

– Acuma n-am timp! am spus grăbit. Plec! Ai grijă de tine, mamă!

– La revedere, copilul meu! a spus ea și a rămas acolo, în poartă. Știam că privește în urma mea. Așa făcea întotdeauna când plecam de acasă.

M-am uitat la ceas și m-am suit grăbit în mașină. Nu voiam să întârzii! Undeva, în orașul acela mare, o femeie aștepta cuminte să fie dezvirginată.

Am apăsat pedala de accelerație și am demarat lăsând în urmă o trombă de praf.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Se mănâncă unele pe altele

– A ce miroși? Aia a fost prima întrebare pe care mi-a pus-o. Ce-ai mâncat? a insistat ea și i-am văzut pupilele micșorându-se. Te rog, nu-mi spune c-ai mâncat usturoi!

– Ba da! am răspuns eu, spășit.

„Inventează naibii ceva! mi-am zis. Și repede! Altfel, se cheamă că te-ai făcut de rahat definitiv!”

– Am făcut-o înapoi! Am crezut că, în felul acesta, o să te fac să te răzgândești.

– În legătură cu ce? m-a întrebat ea cu o față de fetiță inocentă, neștiutoare.

– Cu... hmm... treaba aia! Știi tu!

„Te pomenești că i-a furat cineva telefonul mobil și mi-a făcut vreo glumă proastă! mi-am zis.”

– Hai, intră! a spus Miss English, ținându-și mâna în dreptul nasului. Dorești o cafea?

Cât timp am fiert apa și-am făcut cafeaua, ea a scos dintr-un sertar doi căței de usturoi, i-a curățat și i-a mestecat liniștită. M-am uitat la ea mirat. Mușca întâi din felia de pâine, apoi mușca din usturoi. Și tot așa. Așa femeie, mai da! Până la urmă, a dat gata și pâinea, și usturoiul.

„Pare destul de hotărâtă! mi-am zis. Cred că nu i-a furat nimeni telefonul.”

Ne-am băut cafelele într-o tăcere cam stânjenitoare. Păream doi infractori pregătiți să dea o lovitură. Nici măcar nu ne uitam unul la altul și tăcerea a început să mă calce pe nervi.

– Observ că ai echilibrat balanța! am spus zâmbind cu jumătate de gură. Acum mirosim la fel. Eu unul nu m-aș fi

gândit niciodată la asta. Mă uimești. Acum... ăăă... mirosul n-o să mai fie o problemă.

– Da.

– Dar trebuie să recunosc că m-am mirat un pic atunci când ți-am citit mesajele... tot ce mi-ai scris. Am vrut să te refuz. La urma urmei, sunt familist, nu? Dar... mi-am zis apoi că sunt și creștin și e de datoria mea să-mi ajut aproapele. Dacă mă gândesc bine ai, totuși, dreptate. E o urgență! Așa că am venit. Iată-mă! Sunt în fața ta.

– Da.

– E drăguț la tine în bucătărie. Acum îți știu și sufrageria, și bucătăria. Mă bucur că urmează să mă inviți și în dormitor. Pun pariu că și dormitorul este drăguț.

– Da.

– Am emoții! Mă crezi dacă îți spun că sunt onorat de faptul că m-ai ales pe mine pentru... asta? Să nu-ți faci nicio grijă! Nu numai că nu sunt bolnav, dar sunt și un tip foarte... atent și răbdător în astfel de chestiuni. Mă crezi?

– Da.

– Asta-i tot ce poți să-mi spui? am făcut eu, morocănos. Eu încerc din răputeri să creez un pic de atmosferă și tu îmi sabotezi toate eforturile. Spune și tu altceva în afară de „Da”.

– Nu.

– Nu ce?

– Nu mai sunt sigură că... Poate n-a fost o idee chiar atât de bună. Adică... știi că trebuie s-o fac. Mai devreme sau mai târziu știam că... Dar ce te-a apucat? a exclamat ea, brusc.

– Încercam să-ți mângâi mâna.

– Nu mai încerca! Nu ai venit aici ca să-mi mângâi mâna! a spus ea ascunzându-și repede mâinile în poală, apoi a adăugat: Și să știi că ai mâinile reci!

– Păi, normal! Suntem la începutul lui aprilie, nu? Serile de aprilie sunt friguroase. E normal să am mâinile înghețate. Am condus până aici. Volanul e rece!

– De acord, e rece. Totuși, încearcă să nu mă atingi.

– Vrei să o facem fără să ne-atingem? am întrebat-o rânjind. Ha! Asta-i cea mai tare poantă!

– Nu am chef de poante și nici de bancuri, da? a spus ea oftând. Scuze, sunt un pic cam agitată. Ai terminat cafeaua? Vreau să spăl ceșcuțele! Când spăl vase, mă calmez!

– Imediat! i-am răspuns și am dat cafeaua peste cap, apoi am tușit. Aveam gura plină de zaț și trebuia să-l scuip undeva. Oare s-ar fi supărat dacă aș fi scuipat zațul în... Unde naiba trebuia să scuip zațul? Am oftat stoic și am înghițit gura de zaț. Și nu era puțin.

Miss English a luat repede de pe masă ceștile și farfuriile, s-a dus cu ele la chiuvetă și a început să le spele. Chiar trebuia neapărat s-o facă? Întotdeauna m-au enervat persoanele care nici nu apucă bine să se ridice de la masă și trec imediat la spălatul veselei. Unde mai este bucuria mesei? Care-i scopul real? Masa pe care ai servit-o sau vesela murdară care trebuie spălată? Adică, ce mama dracului? Vesela poți s-o speli și mai târziu, nu? De fapt, și mai bine ar fi s-o speli a doua zi. Sau... și mai bine ar fi să servești două, trei mese, și să aduni vasele murdare în chiuvetă, apoi să le speli pe toate deodată, când se umple chiuveta. Economisești timp! Mă rog... Fiecare cu casa lui!

Miss English a terminat de spălat ceșcuțele, le-a pus cu gura-n jos pe suportul de lângă chiuvetă, apoi s-a întors iar la masă, s-a așezat și n-a mai spus nimic.

– Dacă vrei, am spus ridicându-mă și apropiindu-mă de ea, poate c-ar trebui să...

– Of! a tresărit ea, ferindu-se. Mă calci pe nervi! Doar ți-am spus că ai mâinile reci, nu?

Am clipit speriat. Avea să fie mai greu decât îmi imaginasem.

– Bine! am spus calm. Tu ești șeful! Tu decizi ce și cum. Ce dorești să fac?

– Nu știi! a răspuns ea privind-mă ca pe un intrus. Tu ești cel experimentat. Tu ești... ăăă...

– Dezvirginatorul?

– Te-am rugat să nu mai folosești acest termen! a spus ea privind-mă supărată. Apoi a adăugat cu o voce pierită: Bine, dacă trebuie s-o facem, hai s-o facem. Doar pentru asta ai venit!

– Mergem în dormitor?

– Da, normal! Chiar ți-ai imaginat c-o să te las să faci... asta în bucătărie? Ți se pare igienic? Mie nu!

– Din partea mea, putem s-o facem și pe balcon! am spus, ridicând din umeri. Ce zici? Pe balcon ar fi igienic? Dar acolo e frig și, în plus, ne poate vedea cineva. Ai vecini curioși?

– Dar ce-i cu tine? a întrebat Miss English iritată. Ai chef de glume proaste?! Dacă ai, să știi că eu nu am! De fapt, nu prea mă simt în apele mele! a precizat ea, privind-mă țintă prin lentile. Auzi la el... „pe balcon”! Hai, lasă glumele nesărate și vino în dormitor.

Dormitorul era la fel de ordonat ca și restul casei. Sclipea de curățenie! Era genul de dormitor la care, dacă-l vezi, prima propoziție care-ți vine în minte este „Mda, e clar, aici locuiește o femeie singură!”.

Miss English a coborât storurile, a tras perdelele, apoi draperiile, după care a aprins lumina.

S-a aplecat un pic și a netezit cu mâna cuta minusculă pe care-o făcuse cerșaful alb și imaculat întins peste pat, apoi s-a întors spre mine și m-a întrebat ferindu-și privirea:

– Tu... ai făcut un duș azi? Adică, n-ai vrea să faci un duș? Eu am făcut deja. Nu mă înțelege greșit, dar... știai că oamenii au pe fiecare centimetru pătrat de piele peste 32 de milioane de bacterii?

– Vorbești serios? am întrebat și mi-a picat falca. 32 de milioane? Dar cine le-a numărat?

– E dovedit științific!

– Nu știam că am atât de mulți chiriași, am zis oftând. Sigur că vreau să fac duș! Chiar insist să fac un duș. Deja a început să mă mănânce pielea, am spus zâmbind, apoi am adăugat repede: Să nu tragi de aici vreo concluzie greșită, cum că aș avea vreo infecție cu stafilococi sau râie sau herpes sau vreo afurisită de ciupercă din aia rezistentă la tratament. Nu, nu! Sunt curat ca un bebeluș în prima zi de via...

– Hai, las-o baltă! a zis ea bosumflată. Du-te și fă un duș!

L-am făcut, apoi m-am întors gol pușcă, frecându-mă cu prosopul. Miss English a făcut ochii mari. Ochii ei au luat, pe rând, direcții aleatorii, apoi privirea ei s-a stabilizat și s-a fixat pe centrul meu de greutate. Apoi a închis ochii.

– Mă gândeam să economisim timpul! am spus vesel, continuând să mă șterg. Dar ce ai?

– Ești primul bărbat pe care-l văd dezbrăcat! a spus ea, roșie la față.

– Adică... în afară de bărbații din filme.

– Eu nu mă uit la filme cu bărbați goi! m-a lămurit ea înțepată. Nu sunt perversă!

– Ai perfectă dreptate! am aprobat-o înțelegător. Nici eu nu-s pervers. Nici mie nu-mi plac bărbații goi. Dar de ce stai așa? Nu te dezbraci?

– Ba da! a răspuns ea oftând. Presupun că n-am de ales. De fapt, aș putea să mă răzgândesc, dar nu vreau să o luăm de la început în altă zi. Mai bine continuăm!

Nu i-am răspuns. Era cam frig. Am pus mâna pe calorifer. Ceva nu era în regulă, era aproape rece! Simțeam că mă apucă dârdâiala, iar Miss English nu-mi dădea nicio șansă să încălzesc nițel atmosfera.

– Nu ți se pare cam frig aici? Ai, poate, un calorifer electric ca să-l băgăm aici, în priza asta?

– Priza de lângă ușă nu funcționează, a spus ea, scoțându-și maieul. Ce te holbezi așa la mine?

– Ai niște sâni tare frumoși!

Chiar avea. Erau niște sâni rotunzi, plinuți și albi ca laptele.

– Te rog să te întorci cu spatele! a spus ea, îmbujorându-se și mai tare. Când stai acolo, în picioare, gol pușcă și mă privești așa... semeni cu un pervers pe care l-am văzut acum două luni dând târcoale liceului unde predau.

– Ascultă, am spus mârâind, nu eram eu! Îți jur pe ce vrei tu! Școlile și liceele nu intră în sfera mea de interese.

– Am zis că semeni cu el, nu că erai tu.

– Parcă s-a făcut și mai frig aici! am spus, simțind că încep să-mi clănțănească dinții. Ce fel de priză e asta? Cu împământare sau fără? N-are cum să fie cu împământare, că e din acelea ieftine, din plastic. Uite, îți recomand cu toată seriozitatea să-ți cumperi o priză din ceramică, chiar dacă e mai scumpă. Alea ceramice sunt ideale pentru caloriferele electrice și pentru boilere. Și de ce spui că s-a stricat? Adică, ce are?

– Eu nu mă pricep, a răspuns ea, privindu-și cu jale chiloții albi. Atâta mai avea pe ea: chiloții albi și un lăntșor la gât cu steaua lui David. Nu știu ce are! a continuat ea. A pocnit tare și a făcut o flamă acum câteva zile. A trebuit să rog un vecin să-mi schimbe toate siguranțele de la tabloul electric. Se topiseră!

– Atâta tot? am întrebat, pufnind. Un fleac! Las' pe mine că ți-o repar imediat. Ai prin casă o șurubelniță cu cap în cruce și un patent?

Miss English mi-a făcut semn s-o urmez. Pășea pe holuri și deschidea ușile așa cum era, doar în chiloți. Oricum, ea stătea mai bine din punct de vedere al veșmintelor. Eu nici măcar chiloți n-aveam pe mine, dar ăsta era deja un aspect secundar. Uitasem de rolul meu de dezvirginator și eram mai concentrat pe cel de electrician. Gol, negol, afurisita de priză trebuia reparată. Era mult prea frig în dormitor.

Avea o șurubelniță cu cap simplu. Era mică, dar bună! Am găsit și ditamai patentul nou-nouț. M-am întors în

dormitor și-am început să desfac priza cu mișcări sigure, de profesionist. Prizele nu aveau secrete pentru mine. Tata mă învățase totul despre ele. Puteam să le montez și să le demontez chiar și cu ochii închiși.

– Te pricepi! a spus admirativ Miss English.

Tocmai mă pregăteam să-i răspund, când m-am încordat dintr-odată ca un arc și-am zburat pe spate. Am rămas acolo, pe podeaua rece, tremurând ca un epileptic.

A început să țipe și asta m-a adus la realitate.

– Cred că am uitat să te întreb ceva, am șoptit cu ochii închiși. Am scos sau n-am scos siguranțele de la tabloul electric? Lasă, nu-mi mai răspunde. Unde-i tabloul? Pe hol, nu?

M-am ridicat cu greu, ca din morți și am pornit împleticindu-mă spre ușa de la intrare. Da, ceea ce căutam era acolo! Luminița roșie de control era tot acolo! Am desfăcut pe rând siguranțele. După ce am scos-o pe prima, s-a făcut beznă în toată casa.

– O să te mai rog ceva, am spus calm. O lumânare sau o lanternă ai? Du-te și caută!

Din bucătărie s-a auzit zgomotul unui scaun căzând pe gresie, apoi o înjurătură. Era o adevărată profesionistă! Înjurătura fusese în engleză. A revenit cu o lumânare aprinsă și am reluat procesul de reparare a prizei exact de unde îl lăsasem. În mai puțin de două minute, capacul era pus la loc, lumina apărea din nou în viața noastră, iar caloriferul electric scotea mici pocnituri în timp ce uleiul din el se încălzea.

– Bun! am zis satisfăcut. Așa da! Iar acum... Începem?

A pus nasu-n jos. Se vedea fără doar și poate că-mi recunoaștea superioritatea în chestiunea dezvirginării. Acum, eu eram șeful! Devenise brusc cuminte.

– Ce trebuie să fac? a întrebat ea cu o voce slabă.

– Păi, pentru început, ai putea să-ți dai jos chiloții. O să ne fie mai ușor!

– Uită-te în altă parte! a spus ea, apoi s-a răzgândit, s-a băgat în pat, și-a tras plapuma-n cap și și-a scos chiloții așa, în mare taină.

– Peeerfect! am spus, pregătindu-mă s-o caut pe sub plapumă.

– N-ai uitat nimic?

– Nu! i-am răspuns eu mirat. Ce să uit? Siguranțele-s puse, priza funcționează perfect...

– Dar prezervativul? m-a întrebat ea, încruntându-se. Apoi a adăugat mușcându-și buzele: Nu-mi spune că ai venit fără un prezervativ. Te rog, nu-mi spune asta!

– Nu-ți spun, dar... e adevărat, am uitat să cumpăr unul. Dar ce mai contează? Boli nu am, duș am făcut, steril m-a asigurat doctorul că sunt.

– Aproape steril! a mârâit ea. Ai uitat? Ziceai că există șanse să faci copii! Una la un milion.

– Ești culmea! i-am răspuns, privind-o prostit. Doar nu crezi că m-am culcat cu 999.999 de femei și că acum vreau să-ți fac ție o bucurie? Adică... ceva matematică mai știi și eu, ce naiba!

– Fie! a spus ea cu fața boțită. Vreau să se termine odată! O să... o să te primesc așa în mine, dar te anunț de pe acum că, deși nu sunt la ovulație, nu vreau să-mi asum riscuri inutile.

– N-am înțeles nimic! Tradu!

– Să fie clar, nu lași nimic în mine! Nimic, nimic! Nimic!

– Dar unde să las? am întrebat supărat. Pe burtă e bine?

– Nuuu! Cum să-mi lași pe burtă... așa ceva! N-ar fi deloc igienic! De fapt, nu trebuie să lași nimic nicăieri. Ar fi minunat dacă nu am face niciun schimb de fluide. Schimbul de fluide nu este igienic.

– Poate c-ar fi mai igienic, dacă aș pleca naibii! am mârâit eu.

– Poate că ar fi și mai igienic, dacă ai pleca și ai cumpăra un prezervativ! mi-a întors-o ea. Nici prin cap nu

mi-a trecut c-ai să vii fără prezervativ! Mi-ai zis că ești un tip experimentat!

„Femeile! mi-am zis oripilat. Faci totul pentru ele, le repari prizele, le scoți siguranțele, le faci cafeaua, faci chiar și duș pentru ele și... care-i răsplata? Ce-ți oferă în schimb? Nici măcar un banal schimb de fluide.”

I-am spus dezamăgit pe de-a-ntregul:

– Poate că ar fi și mai igienic să plec, să cumpăr un prezervativ și să-l folosesc cu o persoană ceva mai rezonabilă! Ce zici de asta?

– Bine! a oftat ea. Vino și hai să terminăm odată. Oh, my God! A început deja să mă doară capul! Mai redu un pic căldura, că s-a încins de tot caloriferul. Începe să pută!

M-am băgat în pat, lângă ea, dar nu și peste ea. Nu știu de ce, dar nu aveam erecție. Era un caz atipic. Din nou! Vrând, nevrând, trebuia să am parte de un pic de preludiu. Am încercat să-mi dau seama care din noi doi mirosea mai tare a usturoi, apoi am renunțat și mi-am apropiat buzele de ale ei.

– Ce faci? a șoptit ea tresărind, apoi și-a ferit fața și a repetat: Ce faci?

– Încerc să te sărut?

– De ce? Doar n-ai venit să mă săruți! Problema mea este un pic mai jos. Concentrează-te în direcția aceea.

– Da, i-am explicat răbdător, dar nu am erecție! Așa că trebuie să te sărut. Fii și tu un pic mai înțelegătoare. Cooperează! Altfel cum vrei să am erecție? Ai vreo idee mai bună?

– Nu știu! a răspuns ea repede. Faci ce vrei, dar nu mă lua pe mine cu chestii de genul „gură pe gură”, da? Poate n-ai aflat încă, dar este foarte periculos! Lumea e ignorantă! Un mililitru de salivă conține peste o sută de milioane de bacterii, fungi, protozoare, ciuperci și viruși. Nu-i de glumit cu așa ceva! Este un fapt dovedit științific: în gura omului trăiesc peste șase sute de specii diferite de microorganisme.

– Și ce naiba fac acolo? am întrebat-o, plimbându-mi cu atenție limba prin gură.

– Se înmulțesc și se mănâncă unele pe altele.

– Iisuse! Se mănâncă unele pe altele? Sunt canibale?

– Da!

– Bine! am spus învins.

– Ce faci? a exclamat ea din nou.

– Păi... încercam să-ți sug un sfârc.

– Dumnezeule! a gemut ea, protejându-și sânul cu palma. Ce fel de comportament este acesta, Tiberiu? Ești cumva vreun pervers? Cum să interpretez asta? Doar nu ești un bebeluș care trebuie alăptat la sân!

– Da, dar... îmi place. Sunt bărbat! Nu e nimic anormal în asta! E doar o țâță normală de femeie normală și mă excită. Uite, vezi? Deja funcționează! Pune mâna!

– Dar de ce să pun mâna acolo? a întrebat ea înspăimântată.

– Mă gândeam că, poate, dorești să verifici! Hai că treaba-i bună! am anunțat-o. Am erecție. Începem?

– Începem! a îngăimat ea, apoi a adăugat cu un glas și mai stins: Nu pot s-o fac... așa... pe lumină. Mi-e rușine! N-ai vrea să stingem lumina? Te rog, stinge-o!

Am stins-o.

„Deci, am recapitulat eu în sinea mea, fără sărutări, fără să-i sug țâțele și fără să las nimic în ea. Bine, o să țin minte! Clientul nostru, stăpânul nostru! Dar o s-o ating, totuși, acolo cu mâna. Doar așa, ca să mă orientez un pic! Pot, nu? Sper să nu urle! Hai! La treabă, Tiberiu.”

Mi-am strecurat voinicește mâna între picioarele ei și... am urlat eu. Am sărit îngrozit din pat!

CAPITOLUL TREIZECI

Femeile habar n-au ce vor

– Ce dracu'-i aia? am strigat, privind-o îngrozit.

Aprinsesem lumina. Plapuma sărise cât colo. Miss English mă privea paralizată de spaimă. Ochiul ei se roteau prin cameră ca girofarele mașinei de poliție și asta m-a enervat și mai tare!

– Am întrebat ce dracu' e... chestia aia dintre picioarele tale! am spus pe un ton de inchișitor pregătit să ardă pe rug niște evreieretici. Mărturisește!

– E... e părul meu pubian! a gemut ea. Doar ți-am zis că sufăr de o dereglare hormonală, nu? Amintește-ți!

„Care păr pubian? Ța nu-i păr pubian! am gândit, lipindu-mă cu spatele gol de ușa rece. Ța e Mama Părului Pubian! E mama și tata părului pubian care au înnebunit și fac copii întruna, ca dezaxații!”

Grămada de păr dintre picioarele ei era imensă și parcă se tot umfla și creștea.

„Oare pe unde se pișă femeia asta? am gândit înspăimântat. Cred că folosește o proteză, ceva! Sau poate că are un vas de toaletă mai special, de comandă. N-am fost suficient de atent la vasul de toaletă când am fost în baie. Greșeala mea!”

Am făcut cu grijă un pas, ca să mă uit ceva mai de aproape.

„Doamne Sfinte, mi-am zis, dar e o adevărată junglă între picioarele acelea albe! E o pădure ecuatorială cu liane și copaci seculari. Poate și rinoceri! Ar avea loc acolo un întreg pluton de luptători de elită, din Ța vopsiți pe față. Ar putea face instrucție zi și noapte acolo și n-ar mai ieși niciodată la lumină. Cred că nici măcar nu există cărări!”

Probabil că s-ar rătăci și rinocerul, și luptătorii. Ar muri cu toții de foame! Ori... s-ar mânca între ei. Oare ce gust are carnea de rinocer?"

– E cel mai interesant păr pubian pe care l-am văzut în viața mea! am îngăimat. Doare?

– Nu fi mârlan! s-a răstit ea furioasă, încercând să ajungă la plapumă, dar m-am pus între ea și plapumă și a renunțat. Stătea în fund și-și acoperea țâțele cu palmele, de parcă acolo ar fi fost problema!

Oare cum de nu observasem nimic, cât timp se fâțâise prin casă în chiloți? Era adevărat că, plictisit de observațiile ei permanente și văzând-o că-i pudică, renunțasem s-o privesc cu atenție. Dar, acum, chiloții erau dați deoparte și părul țâșnise și se umflase ca o pernă airbag.

– Pot să-l ating? am întrebat.

– Încetează! a spus ea abandonându-și sânii și mutându-și palmele pe obraji.

Chiar că avea sâni faini, nu mă înșelasem! Însă, repet, nu sânii erau problema!

Părul acela îmi amintea de ceva, sau, mai exact, de cineva. Prin anul doi de facultate, fusesem la un spectacol de teatru. Era o tragedie, parcă „*Electra*”... nu mai rețin. Ceea ce rețin era faptul că pe scaunul din față, exact între mine și scenă, se așezase o grasă lăbărțată care purta pe cap o perucă imensă. Poate că era cheală, poate că era dusă cu capul... Avea cea mai mare și mai înspăimântătoare perucă pe care o văzusem în viața mea.

M-am chinuit întreg spectacolul să văd și eu cum stătea treaba cu *Electra* aia, de pe scenă și de ce urla în halul acela, însă n-am reușit. Peruca mă învingea de fiecare dată!

Mi-a înțepenit gâtul și-am rămas cu el așa, strâmb, vreo patru zile.

Acum priveam prostit la perechea de coapse strâns lipite și aveam impresia că grasa cu perucă reapăruse iar în viața mea! Făcuse o gaură în podea și în pat și reușise să-și scoată capul la iveală printre picioarele profesoarei

mele de engleză. Da, era chiar peruca grasei! Era capul ei! Se îțea dintre picioarele profesoarei mele virgine și mă privea de acolo cerșind parcă un baton de ciocolată.

„Probabil, mi-am zis, dacă aș da bretonul ăsta la o parte, s-ar ivi ochii grasei de la teatru. Ar spune <<Bau!>> și eu aș cădea pe spate. E o capcană! E mai bine să las bretonul la locul lui!”

– De ce te uiți așa fix? N-ai mai văzut păr până acum? a întrebat Miss English.

Dar vocea ei era undeva, departe; nu mai eram atent la ea. Un gând îmi încolțise în minte:

„Dacă acela este bretonul și, dacă sub el sunt ochii grasei, înseamnă că pe undeva, mai jos este un nas de grasă, iar și mai jos o gură de grasă bolfoasă!”

Am rânjit și am privit-o amuzat pe Miss English.

– Scuze! am spus. Mi-am pierdut cumpătul degeaba. Ai dreptate, e doar păr pubian! Reluăm?

N-am mai așteptat răspunsul. Am stins lumina și-am revenit în pat, am tras-o spre mine. Eram ferm hotărât să-i plătesc grasei de la teatru polița. Ea mă chinuse cu peruca ei, iar eu aveam să-i fac o bucurie! Și încă ce bucurie!

„Nu te-ascunde, că știi că ești acolo! mi-am zis foarte serios. Pe mine nu mă duci, graso! A sosit clipa răfuielii! Să curgă sânge! Păzea, o să-ți deranjez peruca!”

– Știi, i-am spus lui Miss English, părul tău de jos arată foarte bine, deși poate că unora li s-ar părea ciudat. Nu mie! Altora! Probabil că nici nu le-ar veni să creadă! Sunt convins că s-ar amuza cu gura până la urechi și, când ar ieși de-aici, ar povesti la toată lumea. Eu sunt un domn! N-aș face niciodată așa ceva! Dar alții... Știi, oamenii sunt răi! O glumă bună circulă repede.

– Ce vrei să spui? a îngăimat ea.

Am simțit clar: tresărise. Nu era proastă.

– Vreau să spun c-o să te sărut și-o să fac schimb de bacterii și de fluide cu tine, iar tu n-ai să spui nici „mâc”. Asta vreau să spun! am adăugat eu sărutând-o. Iar tu n-ai

să-mi zici nimic și ai să mă lași să fac tot ce am chef. Deși bărbații au - în general - gura spartă, eu unul sunt un tip tare discret. În ziua de azi, discreția este o floare rară. Merită răsplătită! Și mai vreau să spun că o să-ți pup țâțele și o să-ți sug sfârcurile cât o să am chef, iar tu ai să fii o gazdă politicoasă și n-ai să mai faci observații de genul „Nu este igienic!” și altele asemenea. La urma urmei, sunt totuși un musafir, nu? Uite, chiar acum o să ți-l sug pe dreptul, apoi am să trec la stângul.

– Ești un bătăran și un măgar, nu un musafir! a spus ea suspinând. Vreau să pleci!

Au trecut minutele, dar n-am plecat. Nu vorbise serios! De fapt, Miss English învăța repede. Nemaivând ochelari, își folosea simțul pipăitului. Limba mea și a ei se pipăiau de zor și se înțelegeau de minune. Era începutul unei frumoase prietenii între limbi.

Nu s-a mai opus. M-a lăsat să-i dezmierd sânii pe îndelete. M-a ajutat și ea un pic apăsându-mă cu palma pe ceafă. Poate nu era tocmai igienic, dar descoperise că îi plăcea; avea sfârcurile tari și umflate.

Eram atât de excitat încât mi-am pierdut răbdarea.

– Auzi, am găfâit în urechea ei, acum, că nu mai ai ochelarii ăia, vezi ceva?

– Nimic! a răspuns ea oftând.

– Atunci ce rost mai are să ținem lumina stinsă? Vreau să-ți rezolv problema, însă, pe întuneric, n-am șanse s-o gădesc!

Am aprins lumina, am revenit în pat și i-am desfăcut larg coapsele. Peruca era tot acolo. Grasa era tot acolo, sub perucă. Probabil, își lungea buzele și aștepta.

Mi-a trebuit ceva răbdare, însă eram bărbat și un bărbat rezolvă întotdeauna problemele spinoase. Sau păroase.

„Aici erai, graso? mi-am zis privind buzele întredeschise. Mă mai ții minte? Sunt eu! Gurița mare!”

– Au! a țipat Miss English.

– Cum zici tu, i-am răspuns eu preocupat.

Eram absent la tot ceea ce se întâmpla mai sus de buricul ei.

Povestea de dragoste dintre mine și grasa cu perucă a durat aproximativ un minut. Poate chiar mai puțin. Ea era hulpavă, iar eu eram atât de excitat încât sângele începuse să fiarbă în mine.

– Mai încetișor, ce atâta grabă? a spus gemând Miss English.

– Hai, mimează și tu un orgasm politicos, că termin acuș! am anunțat-o, întețindu-mi mișcărilor. Chiar și asta trebuie să te învăăă... ăăă? Oh...

Se rezolvase! Făcusem schimb de fluide cu... gura grasei și m-am retras fericit. Igienic sau nu, terminasem chiar în ea. Miss English putea să-și păstreze burta sau șervețelele sau prosoapele pentru altădată.

– Așadar? am întrebat-o în timp ce-mi trăgeam pe mine pantalonii. Ne vedem joia viitoare la ora 17?

Nu mi-a răspuns. Probabil era încă în brațele extazului.

– Nu-i nevoie să mă conduci! am zis înțelegător. Știu drumul.

M-am întors din ușă și am privit încă o dată spre ea. Se uita în tavan tăcută și liniștită de parcă era singură în camera aceea. Chiar părea singură.

„Femeile chiar nu știu ce vor! mi-am spus indispus. Habar n-au!”

Și m-am cărat.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Îmi fac 1.801 de draci

– Tiberiu!

Am întors mirat capul. Era o voce de copil și eu nu cunoșteam niciun copil. În orice caz, până atunci, nu mă strigase niciunul pe nume prin oraș. M-am uitat iute în toate direcțiile.

„Probabil mi s-a părut! mi-am zis. Și totuși...”

– Tiberiu! Hei, aici!

Pe trotuarul de vizavi erau trei adolescente care veneau de la școală. Sau mergeau. Una din ele îmi făcea de zor semn din mână și am privit-o siderat. Ea s-a uitat în stânga și-n dreapta, apoi a traversat repede strada, venind direct spre mine. Celelalte au rămas acolo, peste drum. Șușoteau! Ce naiba se-ntâmpla?

– Nu-mi spune că m-ai uitat! a zis fata, privindu-mă cu o dezamăgire pe care nu o pricepeam.

– Nu-ți spun! am bâiguit, cu ochii rotunzi. (Bineînțeles că n-o știam. De unde s-o fi știut?)

– Sunt Gabriela!

– Doamne! am gemut.

– Acum mă recunoști? a întrebat ea veselă.

– Doamne, Dumnezeule din ceruri! am exclamat simțind că-mi dau lacrimile. Gabriela mea! Cum ai putut să te schimbi în halul ăsta, iepurașule! Cum să nu te recunosc? Bineînțeles că te recunosc!

– Ce mai faci? a întrebat ea bucuroasă. Am atâtea să-ți povestesc. Trebuie să... S-a uitat spre colegile ei și le-a făcut un semn. Vin acum! a strigat ea, apoi s-a întors spre mine și a turuit: Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec și... oricum... vreau să te mai văd. Doar ți-am spus, am o grămadă de chestii să-ți povestesc! Dă-mi puțin telefonul! I

I-am dat și a început să-l butoneze cu o viteză care m-a uimit. Apoi s-a auzit un țârâit din geanta ei și mi-a spus: Ți-am lăsat numărul meu, iar acum îl am și eu pe al tău! O să ținem legătura, da? Ne mai auzim! Poate chiar în seara asta! Pa, Tiberiu!

– La revedere, iepurașule!

Am privit-o cum traversa și am rămas mult timp ca un stâlp pe trotuar, chiar și după ce Gabriela și amicele ei dispăruseră.

„E extraordinar cât de mult a crescut! mi-am spus trist. Să n-o mai recunosc! De fapt, nici măcar n-am recunoscut-o. Of, am îmbătrânit, fir-ar să fie!”

* * *

Când am revenit la Alfredo, am avut neplăcuta surpriză s-o găsesc pe Laura instalată comod pe fotoliul din sufragerie.

– Nu vin acasă! am anunțat-o repede, fără s-o las să deschidă gura.

– Dar de ce, Tiberiu? a întrebat ea și bărbia a început să-i tremure.

„Uite, îndată bocește! mi-am zis. Acușica! Mai trebuie doar să-i spun vreo două și începe!”

– Cum adică de ce? am mormăit. Nu ți-e clar? Acum sunt cu Alfredo! Și te asigur că e mult mai bun la pat decât tine!

Laura a pufnit în râs. A zâmbit și Alfredo. Apoi Laura a început să bocească. Era cu nervii la pământ.

Alfredo m-a privit dojenitor.

– Ascultă, femeie! i-am zis. Eu sunt bărbat și unui bărbat n-ai cum să-i forțezi mâna. Nu poți! O să mă întorc la ce femeie am eu chef și numai dacă o să am eu chef. Clar? Și acum e momentul adevărului: sau ies eu din casa asta, sau ieși tu. Alege!

– Sau puteți să ieșiți amândoi, a spus Alfredo liniștit. E mai bine!

– Cum adică? am exclamat uluit. Mă dai afară? Halal prieten!

– Nu te dau, măi, dar aș vrea să vă văd plecând de aici braț la braț.

– Deci ai trecut de partea ei! am țipat. Ții cu ea! Bine, foarte bine! Atunci, rămâne stabilit: Laura, rămâi cu Alfredo! Vă meritați unul pe altul!

Am ieșit trântind ușa. De la etaj, ochii răi ai lui Cap de Mort m-au petrecut până la mașină. Afurisita aia, proprietara, nu mă putea înghiți deloc.

„La naiba! mi-am zis. Anul acesta împlinesc treizeci și doi de ani și, deși mi-au apărut primele fire de păr alb în cap, toată lumea continuă să mă trateze ca pe un copil prost. Ce-am ajuns eu? O minge pe care și-o aruncă unul altuia. Eu, un om matur? Așa nu se mai poate! M-am decis!”

Și chiar luasem o decizie. Era timpul să mă mut înapoi la mama.

* * *

Mama a ieșit din camera mea, iar eu m-am dat jos din pat privind cu poftă spre cafeaua aburindă pe care mi-o lăsase pe masă. Apoi mi-a venit să înjur! Găsisem păr de pisică în cafea. Așa nu se mai putea! Fie mama trebuia să-și schimbe ochelarii, fie mâțele alea șapte trebuiau să dispară.

Eu cam știam deja ce urma să se întâmple, însă nu știam cum urma să-i explic mamei de ce dispăruseră toate șapte în același timp.

Am luat o foaie și-un pix și tocmai mă pregăteam să pun un plan pe hârtie când mi-a sunat telefonul. Era Gabriela.

Am vorbit cu ea vreo oră. Și, da, avea multe să-mi povestească, nu exagerase! Mi-a zis despre traiul ei din ultimii patru ani și jumătate, anii de după ce ieșisem în pas alergător din viața lor.

O duseseră tare greu! După concediere, Mia reușise să-și găsească ceva de lucru la o patiserie.

– Spune-mi sincer, am întrebat-o pe Gabriela, maică-ta se mai gândește la mine din când în când? Mă pomenește în rugăciunile ei?

Când am auzit răspunsul Gabrielei, mi s-a ridicat părul pe ceafa. Da, Mia se gândea la mine. Des! Iar dacă „*Arză-l-ar focu' pe câinele acela și nu i-ar mai muri mulți înainte!*” poate fi considerată o rugăciune, atunci era clar că se ruga zilnic pentru mine. Probabil îmi punea și lumânări. La Morți.

Mia fusese întotdeauna o femeie religioasă. Ca și Ella, dealtfel!

Deodată am ciulit urechile.

– Nunta va fi peste trei săptămâni! spunea Gabriela.

– Care nuntă? am bâiguit.

– Nunta mamei! Despre ce altceva vorbeam? a făcut ea mirată. Tu ai auzit ceva din tot ce ți-am spus?

Da, acum auzeam. Sunetele curgeau în difuzor limpezi și clare. O claritate de picătură care curge noaptea din robinet într-un vas cu apă.

Peste doar trei săptămâni, Mia se mărita cu 1.801.

* * *

– Câți ani are Gabriela acum? întreabă Eva.

– Acum? Chiar acum? Azi?

– Da!

– Păi, ia să vedem! spun concentrându-mă. Când am fost prima oară la Mia acasă, eu aveam cam douăzeci și doi de ani, iar fetița avea cam cinci ani și jumătate. Iar

acum eu am trecut de patruzeci și patru de ani, deci ea are... cât are?

– Are cinci plus douăzeci și doi, spune Eva, adică douăzeci și șapte! E mai în vârstă decât mine!

O privesc uluit pe Eva.

– Dar tu câți ani mi-ai spus că ai? o întreb, clipind. Eva! Douăzeci și... câți?

– Împlinesc douăzeci și șase pe 23 mai, adică peste vreo două luni și jumătate.

Mă ridic de pe nisip și mă uit speriat la Eva. Așa, minionă cum e, pare totuși femeie, dar e mai tânără decât Gabriela cu un an și ceva.

– Dumnezeule! spun oftând.

– Ce ai? mă privește ea mirată.

Da, este chiar mai tânără decât Gabriela. Acum, când mă uit la ea, îmi amintește de fetiță. De toate întrebările pe care mi le punea, de șotiile pe care le făcea, de desenele pe care le mâzgăleam cu carioca pe pereții din casă. Dacă închid ochii, mă văd plimbând-o pe Gabriela prin oraș și cumpărându-i înghețată. O văd cum mă ținea de mână. Și o văd jucându-se în parc și dându-se pe tobogan.

Da, văd toate alea și, pe fundalul lor, Eva mă privește atentă.

– Iisuse! bolborosesc. M-am culcat cu un copil...

– Cu ce copil? întreabă Eva, încruntându-se, apoi exclamă cu mâna la gură: Nu-mi spune că te-ai culcat cu Gabriela! Ticălosule!

– Nu, nu cu ea!

– Dar cu cine? țipă Eva.

– Cu tine!

Fata încremenește o secundă, apoi se lasă pe spate, pe nisip, scuturată de hohote.

– Doamne, tu nu ești normal! spune ea scuturându-se de râs. Pe cuvântul meu, dacă ești normal! Aproape că m-ai făcut să cred că... ha, ha, ha!... Oh, Doamne...

– Nu mai râde! strig supărat. Am zis să nu râzi, la naiba!
Încetează!

– Bine, nu mai râd! răspunde ea cu gura până la urechi.
Apoi pufnește iar în râs.

Ha! Și mai spune că eu nu-s normal!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Fluturași, iepurași și un măgar

Zilele treceau pe nesimțite. În casa mamei, fiecare zi semăna cu oricare alta.

Începusem chiar să mă împrietenesc cu cele șapte pisici. Acum, nu mă mai supăram dacă găseam păr de mătă în mâncarea mea. Dar nici ele nu se supărau dacă găseau păr de-al meu în mâncarea lor. Încheiaserăm un armistițiu.

Eram supărat foc pe Alfredo și-i închideam telefonul în nas. Cât despre Laura, ea nu mai exista. Iar pe la Miss English nu mai pusesem piciorul.

În afară de mama și de cele șapte pisici, mai socializam doar cu Gabriela. Era fetița mea!

Făceam plimbări lungi prin zonele înverzite ale orașului, mergeam până pe malul lacului, o duceam pe la cofetărie și, odată, am mers cu ea chiar și la teatru. Dar era un fel de teatru așa-zis modern, cu actori care urlau și se strâmbau, așa că am ieșit afară pe la jumătatea spectacolului.

Trecuseră doar două săptămâni din ziua când mă strigase pe stradă și deja reînviasem relația dintre mine și iepurașul meu.

Discutam mult! Dezbăteam mai ales problemele care o interesau pe ea: școală, filme, cărți... viață. Avea doar paisprezece ani. Ce alte probleme putea avea un copil la paisprezece ani?

Într-una din zile eram în parc și am văzut-o privind printre gene un băiat. A fost un moment scurt, dar intens și m-a cam pus pe gânduri.

„Fetița e total nepregătită în chestiunea aceasta... cu băieții și cu fetele! mi-am zis. Hmm... Nu e bine! Asta ar putea să devină o problemă, în timp! Are nevoie de cineva care să-i explice în ce junglă trăiește.”

– Îți place băiatul acela? am întrebat-o, zâmbind strâmb.

– E drăguț! mi-a răspuns ea, roșind.

– Tu ai doar paisprezece ani, nu-i așa? i-am reamintit, strângând un pic din fălci. În sinea mea, sperasem să nu-i placă de șmecherașul ăla, dar ea fusese sinceră cu mine. Și exact de asta mă temeam! Sinceritatea ei o dezarma total în fața problemelor care aveau să vină. Am oftat și i-am spus: lepurașule, eu o să-ți spun doar două cuvinte și aș vrea să nu le interpretezi, ci să le iei exact așa cum ți le spun.

– Bine, a spus ea zâmbind. Spune-mi-le!

– Tipul pe care-l vezi tu acolo (la fel ca și alții de seama lui) este acum în... cea mai periculoasă perioadă din viața lui. Periculoasă atât pentru el, cât și pentru alte persoane.

– Nu înțeleg!

– Ok! Altfel spus, toții mucoșii ca el sunt într-o permanentă căutare de... hmm, de fete. Uită-te-n jurul tău la toți băieții pe care-i vezi aici! Tu îi vezi cum arată? Unii au cercel în ureche, de parcă ar fi niște gay nenorociți...

– Dar prietenul tău nu este gay?

– Hmm... De unde știi tu asta? Cine ți-a povestit de nenea Alfredo?

– Mama zicea că Alfredo este tipul cu care ți-o tragi și că de aceea ai fugit de la nuntă... din cauza asta. E adevărat, Tiberiu? De aceea ai fugit?

– Mama ta mănâncă... hmm! Mama ta se înșeală! Nu de aia am plecat. Și cum îndrăznești să spui că eu „mi-o trag”? Ce vocabular mai e și ăsta? Rușine! Ar trebui să nu mai folosești cuvinte din astea! Cât despre Alfredo... este el puținel gay, dar nu-i un gay nenorocit, ci un gay de treabă. Și mi-e prieten, și dacă se leagă cineva de el o să regrete

amarnic! Alfredo mi-e prieten pân' la moarte. În fine, scuze! Mă enervez prea repede, știu. Ce ziceam?

– Că băieții care au cercei sunt nașpa.

– Că bine zici! am reluat eu firul. Și nu numai ei! Uite acolo, vezi? Un băiat cu tatuaj pe gât. Ța sau e cretin, sau e prost de bubuie! Și prostia s-ar putea să-i treacă pe la vreo 30-40 de ani, însă tatuajul o să-i rămână pe veci! N-o să se mai poată angaja nicăieri, în nicio slujbă decentă. O să umble toată viața lui cu gulerul ridicat. Și acum uită-te la cel de lângă el. Îl vezi cum arată? Parcă-i satanist! Cercel în ureche, verigă în ureche, verigă în nas, verigă în sprânceană. Ce părere ai de toate porcăriile alea?

– Sunt super! Uite, și eu am un piercing în buric. Vezi? Mi l-a pus o colegă de clasă acum patru luni și n-a durut aproape deloc.

Când Gabriela și-a ridicat tricoul și am văzut porcăria metalică pe care și-o băgase în buric, am simțit că mi se face rău! M-a înțepat brusc inima și m-am sprijinit de spătarul băncii.

– Da, e drăguț! am spus, apoi am adăugat repede, privind-o îngrijorat: Dar, măcar, tot e bine că nu te-ai tatuat! Nu te-ai tatuat, așa-i? Spune-mi că nu!

– Încă nu, a recunoscut ea senină. Lasă asta! Ce voi ai să-mi spui despre băieți?

– Că sunt niște animale! am mârâit. Asta voiam să-ți spun. Că umblă îmbrăcați în cârpe rupte! Că au niște tunsori de te umflă râsul. Uită-te și tu la dementul acela! Nu acela, iepurașule! Mai în dreapta! Îl vezi ce tunsoare are? Jumătate de țeastă e rasă, iar pe jumătatea ailaltă are ditamai clai! Și asta nu i-a fost de ajuns, și-a mai vopsit și șuvițe albastre... Ha, ha! Zici că-i teleportat dintr-un trib din America de Sud. Un amazonian!

– Îl știu, a spus liniștită Gabriela. E de treabă! Învață la mine la școală. Toți băieții aceia sunt super de treabă!

– Da, or fi, nu zic nu, dar... asta nu înseamnă că...

– Că ce?

– Nimic! Chiar nu-i vezi cum le curg ochii după fiecare fată care trece pe lângă ei? Uite, de exemplu, acum! A trecut tipa aceea brunetă și întorc toți capul după ea! Îi vezi ce scârboși sunt? Păi, așa te uiți după o femeie? Întorci capul ca vițelul? Ăștia habar n-au ce înseamnă vederea periferică! Și, crede-mă, am văzut o grămadă ca ei. Niște lepre! Stau toată ziua în parc pe o bancă și așteaptă acolo cu un aer inocent. Cică vor aer curat și relaxare. Aiurea! Adevărul este că trag cu ochiul la toate fetele și femeile din zonă. Exact ca păianjenii ăia scârboși care-și construiesc pânza și apoi stau în mijlocul ei și așteaptă. Doar, doar o să pice ceva! Poate un fluturaș. Poate o musculiță naivă. Poate ditamai musca, cine știe.

N-ai de unde să știi niciodată ce-o să întâlnești când stai într-un parc. Fiecare muscă este diferită. Fiecare musculiță are farmecul ei. Unele au aripile delicate și fel de fel de culori vii. Altele sunt vioaie, altele merg așa, mai leneș. De fapt, frumusețea stă în ochii privitorului, nu? Uneori mai vezi și câte un fluturaș care-și plimbă pudelul. Fel de fel de găngânii. Și toate-s de la Dumnezeu, și toate au farmecul lor. Trebuie doar să te uiți cu atenție.

– Tu vorbești despre băieții aceia? a întrebat Gabriela cu o privire confuză.

– Despre ei vorbeam, evident! am răspuns, scuturând ușor din cap. Despre ce altceva?

– Lasă! a spus Gabriela zâbind. Nu-i nevoie să-mi explici. Știu și eu care-i treaba cu băieții. Mi-a mai spus câte ceva și mama. Și mai este și internetul.

– Ai dreptate! am aprobat-o dând repede din cap. Internetul este o unealtă extraordinară! Poți să găsești acolo tot ce vrei, dar - atenție! - e foarte important să știi exact ce vrei să găsești. Cunoști vorba aia: „În aceeași grădină, albinele caută flori, iar muștele caută... altceva.”

– Ei, cam asta e! a spus Gabriela uitându-se la ceas. Tare mă tem că trebuie să plec. Ne vedem și mâine? Același loc, aceeași oră?

– Da, sută la sută! am confirmat eu, apoi am întrebat-o într-o doară: Câte zile mai sunt până la nunta maică-tii?

– Șase zile. De ce? a întrebat ea și m-a privit curioasă.

– Nimic, nimic! Așa... Mă gândeam să-i urez Casă de Piatră.

– Și atunci de ce n-o suni? Vrei să-ți dau numărul ei? m-a întrebat ea, butonându-și telefonul.

– Ah, nu! Nu așa, am zis. Mă gândisem că ar fi un gest frumos, dacă așa face-o... știi tu, personal. Adică față în față.

Gabriela s-a uitat câteva secunde la mine. Poate că era ea un copil de paisprezece ani, dar proastă nu era. Încă de mică dovedise că avea o inteligență și o memorie ieșite din comun. Mai ales memorie!

– Bine, Tiberiu! a spus ea, privindu-mă printre gene. Atunci... Cum pot eu să te ajut, dacă tu nu-mi spui exact ce vrei?

M-am scărpinat în cap.

„*Ce copil deștept! mi-am zis. Doamne, seamănă cu mine!*”

– Aștept! a adăugat ea privind încă o dată ceasul.

– Vreau să-mi faci rost de o invitație la nunta mamei tale. Și... vreau să nu-i spui. Ce zici?

* * *

– S-a rezolvat! m-a anunțat Gabriela la telefon. Mâine, la amiază, ai invitația. Cum se spune?

– Mulțumesc, iepurașule!

Am așezat telefonul pe masă și mi-am aprins o țigară. Acum nu mă mai oboseam să ies în curte ca să fumez. Fumam chiar acolo, doar era camera mea, nu? Un efect secundar benefic era că cele șapte mâțe nu mai zgâriau ușa și nu mai încercau să intre în camera mea. Piscicile urăsc tutunul!

Telefonul a sunat iar.

– Ce-i? Ai uitat ceva, iepurașule?

– N-am uitat nimic, dar îmi place că ești gentil și că mă alinți! mi-a răspuns șăgalnic Miss English. Am privit buimac telefonul mobil. Când spui „*ieपुरașule*”, a continuat ea, te gândești cumva la un iepuraș de Angora, cu lâna moale, lungă și pufoasă?

– Nu, câtuși de puțin! De fapt, aveam în vedere un iepuraș din rasa Rex, știi, rasa aia cu părul foarte scurt. Dar cine sunt eu ca să-ți impun rasa preferată?

– De ce n-ai mai venit de două săptămâni? m-a întrebat ea cu o voce supărată. Îți displace limba engleză, așa, dintr-odată? Ai uitat că engleza este limba viitorului?

– Eu auzisem altceva! i-am răspuns, trăgând apoi liniștit din țigară. Cică chineza e limba viitorului. Și am mai auzit că profesoarele de chineză adoră rasele de iepuri Rex. Alea cu păr foarte scurt! Liniștea a plutit cuminte între telefoanele noastre. Adevărul este că mă descurc deja foarte bine cu limba engleză, am continuat, oftând. Mi-am dat seama de asta chiar după ce ți-am reparat priza.

– O limbă are multe dedesubturi și întotdeauna mai rămâne câte ceva de învățat! mi-a întors-o ea. Învățarea unei limbi străine este... ca o autostradă cu două sensuri. Elevul învață de la profesor, dar și profesorul poate învăța unele chestiuni importante de la elevul său.

– Nu mai am bani de ore! am recunoscut eu. Nevastă-mea mi-a tăiat toate fondurile și - culmea! - acum mai are și pretenția să mă întorc la ea.

– Bine-ți face! a spus Miss English râzând și era pentru prima oară când o auzeam râzând. Râdea fain, dar m-am enervat și i-am închis. Peste un minut am primit un mesaj de la ea.

„O să te meditez chiar și fără bani. O rezolvăm noi cumva.”

Se îngroșa gluma! Și nu eram sigur dacă voiam să o rezolvăm „*cumva*”. Faptul că ea voia și că o voia cu mine, demonstra că o abținerea lungă de 35 de ani tâmpește

femeia și-o lasă hămesită, gata să apuce cu frenezie tot ce-i iese în cale. Inclusiv pe mine!

„Dar de ce nu? mi-am zis.”

Îmi convenea! Oricum nu mă vedeam cu nicio femeie, absolut niciuna. Poate că Miss English fusese trimisă de Dumnezeu ca să-mi rezolve o nevoie, iar eu să-i rezolv ei nevoile. Părea corect!

În plus, nunta Miei urma peste două zile, iar eu voiam să fiu calm, pașnic și relaxat la nunta ei. Trebuia să-mi donez cuiva testosteronul, așa că am tastat repede mesajul:

„Bine! Fie! O să vin joi la 17.”

„Nu! Vii chiar acum.”

„Imposibil! Nu mă lasă mama.”

„O sun eu și-o rog frumos, dacă asta-ți dorești.”

„Nu am bani de benzină! Propuneri?”

„Ești un profitor și un măgar! Vino, totuși.”

„Nihaaa! Vin!”

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

***Ich will nicht sterben!*²**

Mașinile curgeau cumiți, unele după altele și-și căutau locuri de parcare. Strada din fața primăriei devenise neîncăpătoare pentru șuvoiul de mașini pline cu nuntași care tot curgea și curgea. Invitații coborau și se alăturau veseli cohorții de nuntași care se formase deja în partea laterală a clădirii.

Bărbații își aprindeau țigări și formau grupuri de masculi. Femeile, machiate toate, fără excepție, păreau un grup de maimuțe care tocmai coborâseră din copaci și încercau acum să deprindă limbajul găștelor.

Toată lumea saluta pe toată lumea! Se strângeau mâini, femeile se admirau una pe alta, laudându-și reciproc și-n gura mare toaletele dichisite și, desigur, înjurându-se una pe alta în gând.

Un tip burtos a venit ca să-mi ceară un foc, apoi mi-a strâns mâna de parcă ne știam de-o viață și mi-a mărturisit:

– Eu sunt nașul! Unul dintre ei. Mă bucur tare mult să vă cunosc!

– Eu mă bucur și mai tare! i-am răspuns în timp ce priveam cu jale adunătura aceea.

– Sunteți din partea miresei? a continuat el să mă sâcâie.

– Din partea ei, da! am răspuns zâmbind. Dar îl cunosc destul de bine și pe mire. Presupun că sunt din partea amândurora.

Apoi m-am scuzat și am plecat de lângă el. De la o distanță de treizeci de metri, larma și tot acel du-te vino păreau mai ușor de îndurat. Am privit calm cum Mia a

---

2 Eu nu voi muri! (lb. germană)

coborât din limuzina închiriată cu ora, l-a luat de braț de 1.801 și au intrat amândoi în primărie.

Cercul începea, însă eu nu aveam de gând să mă calc în picioare doar așa, ca să asist la o Mie care spunea „Da!”. Chiar nu eram curios!

Sacoul mă strângea în spate. Alfredo nu avea aceeași măsură cu mine. În buzunarul interior de la piept aveam doar două lucruri: invitația la nunta Miei și plicul burdușit cu bani, prețul prezenței mele acolo.

– Sunt totuși de părere că faci o mare prostie! îmi spusese Alfredo. Unele lucruri ar trebui lăsate exact așa cum sunt. Ce să cauți tu acolo, Tiberiu? Ce-ți veni?

– Trebuie s-o fac! răspusesem eu enigmatic. E o datorie!

M-am apropiat de ușa de la intrare. „Tinerii” însurăței ieșiseră și toată lumea îi felicita. Trebuia oare s-o fac și eu? N-am făcut-o! Am stat acolo, fumând liniștit, dar nu m-am apropiat prea tare.

Mia își ridicase ușor cu mâna poala rochiei albe de mireasă și acum cobora cu grație scările. Avea ea un fix cu rochiile albe de mireasă. Era obsedată de ele! Se pare că nu scăpa nicio ocazie ca să le îmbrace.

Îi stătea binișor în rochie! Aproape că terminase de coborât scările, când, deodată, s-a poticnit și era cât pe ce cadă și să-și spargă capul. Mă văzuse! Noroc că a prins-o la timp 1.801, altfel Mia, draga de ea, ar fi avut nevoie de copci în ziua nunții. Dar n-a fost cazul. Doar buchetul de mireasă căzuse! Se odihnea cuminte pe praful de pe treptele primăriei. Mia s-a aplecat cu ochii scânteietori și l-a cules, dar, când s-a ridicat, ochii ei arătau calmi și liniștiți.

„Ce femeie! mi-am zis. Știe să se stăpânească! E puternică! Eu unul aș fi făcut o criză, dar ea zâmbește. Bravo, fato! Tu chiar știi să te stăpânești!”

Normal că știa să se stăpânească!

„Dar tu ce credeai, Tiberiu? mi-am continuat gândul. Cine a fost ținut apăsător cu fața în pernă și ars pe spate cu țigara, va știi să se stăpânească! Și cine a fost scuipat,

bătut cu picioare-n în burtă și abuzat de trei animale deodată, va știi, de asemenea, să se stăpânească! E dură ca o piatră, Tiberiu! O femeie care a primit timp de un an, zi de zi, câte șase bărbați în patul ei și în trupul ei, învață repede să se stăpânească sau... moare. Nu există cale de mijloc! Tu ești moale față de ea!"

Am privit-o cum a aruncat peste cap buchetul de mireasă. Una dintre maimuțele împopoțonate l-a prins și s-au auzit chiuituri și urale, apoi nuntașii au traversat strada și au intrat în biserică.

N-am intrat nici acolo. Nu voiam să văd o Mie cu pirostriile pe cap și nici să dansez pe fundal de muzică neobizantină „*Isaia dănțuiește!*”.

Nu-mi ardea de dănțuit. Pentru altceva venisem eu acolo. Trebuia doar să mai am un pic de răbdare.

Am plecat de lângă biserică, mi-am luat mașina din parcare și m-am dus direct spre restaurant. Eram printre primii acolo, la restaurantul unde se organizase masa pentru nuntași. În afară de mine, mai erau doar chelnerii.

Am dat un tur rapid prin sală. Arăta drăguț! Era o sală mai mică decât cea pe care-o închiriasse Mia pentru nunta noastră, în urmă cu cinci ani.

Ghiolbanii de la nunta de acum veniseră și ei într-un număr mai mic decât la cealaltă. Totul era ceva mai modest. Nici n-avea cum să fie ceva grandios sau spectaculos; Mia își învățase lecția. Un împrumut bancar cu ghinion și o casă scoasă la licitație te învață multe lecții!

Acum înțelegeam! Nu era de mirare că mă numea „*câinele acela afurisit*” în rugăciunile ei.

Și invitații au început deodată să curgă. Circul din biserică se terminase! În mai puțin de douăzeci de minute, sala a devenit neîncăpătoare.

Mi-am ales un scaun la întâmplare. Emoțiile îmi dăduseră o poftă de mâncare colosală, așa c-am atacat două platouri imense, pline cu aperitive și mi-am umplut farfuria cu vârf! Nu știam exact momentul când aveam să zbor de la nunta aia, așa că trebuia să fiu prevăzător. Și,

dacă tot n-aveam chef să felicit mirii, măcar să-mi umplu burta, nu?

Pe mese era și băutură pe alese. Și vodcă, și bere, și vin roșu... și alb. Orice bețiv ar fi avut orgasm multiplu doar uitându-se acolo. Era și un fel de gin tonic, în eventualitatea că cineva ar fi fost atât de cretin încât să bea gin tonic. Se gândiseră la toate!

Eu însă am aruncat o privire indiferentă peste sticlele pline și m-am concentrat doar pe farfuria din fața mea. Și nu arăta rău! Pusesem acolo rondela de ardei gras umplute cu pastă de brânză, câteva felii de cașcaval, două, trei bucățele de ceafă de porc bine marinată și afumată, vreo trei tartine cu icre, niscaiva chifteluțe cu ciuperci, măslina neagră, măslina verde, câteva ouă umplute, două, trei roșii din acelea mici, niște file de curcan, nu mult, un șnițel micuț de pui, doi castraveci în oțet... dar ce ai? Ți-e rău, Eva!

– Ești culmea! șoptește ea, masându-și tâmplele. Ce fel de om ești? Chiar n-ai nicio milă?

– Scuze! răspund, înghițind în sec. Nu știu ce-o fi cu mine, dar m-a cam luat valul când mi-am amintit de toate aperitivele alea. Presupun că nu mai dorești să afli nimic despre gustările calde.

– Sari peste ele! mârâie ea, fulgerându-mă cu niște ochi de smoală încinsă.

– Ai dreptate! răspund cu nasul în jos. Când ai, ai! Deci, tocmai atacasem farfuria și mușcam din...

– Sprich nicht mit mir, du verrückter Mann!³ zbiară Eva.

O privesc înmărmurit. E clar, își pierde mințile! Trebuie să fiu mai atent cu ea. Cum pomenesc ceva despre mâncare și despre... „a mânca”, cum o ia razna.

Eva respiră adânc, își șterge scuipatul de la gură și-mi spune calmă:

– Scuze! Continuă!

– Ăăă... deci da... „stăteam” cu nasul în farfuria mea. Și am tot... „stat” așa cam o oră. Lumea din jur, de pe la

---

3 Nu mai vorbi cu mine, nebunule! (lb. germană)

mese, ce era să facă? Și ei, ca la nuntă! „Stăteau” de rupeau. Vecina mea din dreapta, o tipă obeză, „stătea” ca nebuna, iar bărbatu-su' „stătea” și el, dar mai cu măsură. Chelnerii umblau prin sală ca furnicile. N-aveau timp să „stea”. Doar noi, nuntașii. Chelnerii urmau să „stea” ceva mai târziu sau poate „stăteau” pe furiș, prin spatele sălii, pe la bucătărie.

– Las-o baltă! spune Eva încet, apoi continuă să-mi vorbească cu niște ochi visători, privind valurile: Tiberiu, știi ce-o să fac după ce voi scăpa de pe insula asta și voi ajunge în Malaezia?

– Nu! Nu știi!

– O să închiriez o cameră la hotel de cinci stele și-o să-mi comand mâncare fel de fel. O să stau lungită în cameră și-o să mănânc zi și noapte, dar nu mult. O să degust câte puțin din fiecare fel. O să ciugulesc un pic dintr-o farfurie, un pic din altă farfurie. O să-mi comand la telefon mâncare de la toate restaurantele de lângă hotel, dar nu numai de acolo. O să comand și mâncare de pe internet! Da!

Sau... o să cobor la miezul nopții până jos, în bucătăria hotelului și-o să-i dau bani bucătarului, iar el o să mă lase să-mi gătesc singură tot ce-o să-mi poftască inima! Așa va fi! Bucătarul acela de treabă o să-mi pună la dispoziție tot frigiderul și toate ingredientele de care o să am nevoie, iar eu o să-mi fac, poate, un clafoutis cu ridichi albe, dar n-o să mănânc din el până o mă satur pentru că, după aceea, o să gătesc friptură de porc în sos de bere sau, cine știe, o să-mi fac o plăcintă cu ceapă sau... sau... o turtă dulce cu dovleac și alune!

O să am o viață minunată, Tiberiu! O să fiu atât de fericită! Voi mânca ca sparta în fiecare zi și n-o să-mi pese deloc dacă o să mă îngraș! Și știi sigur c-o să mă îngraș. Și vreau asta! O să mănânc toată ziua ca o scroafă și - ghici ce? - nici măcar n-o să-mi cumpăr vreodată cântar! Iar noaptea o să mă uit la televizor pe posturile culinare pentru gurmanzi, iar dimineața voi dormi până târziu, apoi o să mă trezesc și o să-mi beau liniștită ceașca mea de

capucino cu multă spumă dulce. Sau poate chiar două cești!

Și apoi o să mă ridic fericită din pat, mă voi întinde ca o pisică și-o să deschid geamurile larg, o să mă uit din balconul hotelului la toate mașinile și trecătorii de pe stradă. Voi asculta claxoanele și larma orașului și o să trag cu nesaț în piept aerul acela puturos, cu miros de gaze de mașină și-o să fiu, pur și simplu, încântată că sunt acolo, printre oameni!

Și, chiar dacă voi fi acolo, dar nu le voi face pe toate astea, simplul fapt că știu că pot să o fac, simpla idee, tot m-ar face fericită. Foarte fericită!

Eva își șterge lacrimile de pe obraz, apoi își mușcă buzele și izbucnește în hohote de plâns. Se lasă moale pe nisip.

Poate c-ar trebui să fac ceva! Sau poate că e mai bine s-o las în pace. Stă pe nisip și plânge cu palmele la ochi, ca un copil. Plânge de nu se mai oprește.

– Ich will nicht sterben! țipă ea deodată tresărind și privind nisipul cu ochi rățăciți. Apoi se ridică brusc de jos și fuge de lângă mine țipând iar cu o voce ascuțită: Ich will nicht sterben!

– Eva, stai așa! strig uluit. Evaaa!

O văd cum se împiedică și cade brusc pe nisip, apoi se ridică iar și fuge împleticindu-se. Dispare în cealaltă parte a insulei.

– Ich will nicht sterben! se aude urletul ei îndepărtat.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Pătez cu sânge rochia miresei

Sunt exact trei pești care se frig cumiți în dogoarea focului. E o după-amiază un pic cam răcoroasă. Întind palmele spre căldura focului, dar încerc să nu mă uit la cei trei pești.

Nu-s prea mari! Dacă i-aș mânca pe toți, probabil c-aș fi sătul doar o oră sau două, apoi foamea mi-ar reveni și mai chinuitoare. Ce sunt trei peștișori pentru un bărbat?

Peștii cei trei care se frig și arată al naibii de bine, nu sunt pentru mine, ci pentru Eva! Ea o să-i mănânce, iar, dacă nu vrea, o s-o forțez să-i mănânce. Eu n-o să mă ating de ei, deși... am impresia că niciodată în viața mea nu mi-a fost mai foame ca acum.

Privesc posomorât spre partea de insulă a Evei și oftez. De două zile nu mai vrea să-mi vorbească, nici măcar nu se uită la mine. Ori de câte ori vin și mă așez lângă de ea, se ridică mută de pe nisip și pleacă în direcția opusă.

Nu a înnebunit, e doar o supărare adâncă! Acum se poartă de parc-ar fi singură pe insula asta. Cred că dacă aș fi o scoică ori o bucată de lemn eșuată pe plajă aș avea parte de mai multă atenție.

* * *

– E clar că ești nebună! țip, privind înmărmurit cum Eva aruncă în valuri al treilea pește. Ești nebună de legat! Mai bine mă lua dracu' și pe mine ca și pe doctorul tău neamț! Mai bine rămâneam fără cap, fir-ai tu să fii de nemțoaică afurisită!

Eva pleacă pășind foarte liniștită și pare satisfăcută, plină de ea, de parcă ar fi făcut nu știu ce faptă măreață.

– Te urăsc! urlu după ea.

– Mă bucur! răspunde ea îndepărtându-se.

Mă trezesc zâmbind singur ca prostul'. Până la urmă, nu e chiar atât de rău. Măcar mi-a vorbit, mi-a spus ceva. Vorbele ei erau pentru mine. Pentru cine altcineva? Simt că împăcarea noastră este aproape.

– De fapt, te iubesc! șoptesc, privind în urma ei. Nemțoaică mică! Te iubesc, afurisito!

E clar c-o iubesc. Am iubit-o tot timpul! Mă gândesc cu o vagă neliniște că, într-o zi, cineva, cumva, va apărea pe insula noastră. Va fi orice: o ambarcațiune, o șalupă, o barcă... ceva.

Pentru Eva, asta va însemna viață, hoteluri de cinci stele și mâncare bună! Pentru mine, va însemna viață, de asemenea. Dar ce va însemna pentru... noi?

Vreau și nu prea vreau să plecăm de aici. Poate că e o tâmpenie, dar presimt că, după ce vom pleca de aici, acel „noi” va dispărea.

– În ziua aceea, nu va mai fi niciun „noi”! șoptesc. Totul se va termina! Facă-se voia Lui!

* * *

Eva are ochii închiși și tace. O țin de mult timp în brațe și încă aș mai ține-o. Măcar încă o dată pe-atât. Aș vrea s-o țin în brațe pe veci! Aș vrea...

– De ce plângi? întreabă ea cu ochii ațintiți spre mine.

– Uneori am reacții inverse! îi răspund amuzat. Când sunt fericit, plâng și când îmi trag un ciocan peste degete, râd. Apoi o sărut pe frunte și o întreb fără să par prea interesat: Ce înseamnă cuvintele pe care le-ai spus în germană?

Eva rămâne gânditoare, apoi îmi ia mâna și mi-o sărută. Și-o așează pe obraz și spune doar atât:

– Înseamnă că... trebuie să pregătim alt foc de semnalizare. Unul mare de tot!

- Înțeleg!
- Și mai înseamnă că, de acum încolo, trebuie să stăm de pază din nou! Orice navă, orice aparat de zbor...
- Înțeleg, mormăi eu. Sunt de acord sută la sută!
- De ce te încrunți așa? întrebă ea, punând un deget pe buzele mele. La ce te gândești?
- Doar la afurisiții de pești fripți care hrănesc acum alți pești! spun. Ascultă! Data viitoare când te apucă dracii, încearcă măcar să-i arunci pe nisip, nu în apă.
- Bună idee! Stai, omule, ce faci?
- Îți mănânc nasul! Nu te-am mușcat niciodată de nas. Are un gust mai bun decât peștele. Aha, are gust de pastramă!
- Poftim?
- Pastramă de curcan! De curcan nemțesc crescut în condiții ecologice, verificat, ștampilat și sigur pentru consum.
- Nu mă mai mușca de nas! țipă ea, apoi mă mușcă prin surprindere de ureche.
- Se aude un *cranț!* și deschid ochii mari. Eu mușcasem în glumă, dar ea a cam exagerat. A exagerat rău de tot.
- Fir-ar al dracului, ce mă doare! Nemțoaică afurisită!

* * *

- Dansăm, Tiberiu?
- Mi-am ridicat mirat nasul din farfurie. Oricum, nu prea mai rămăsese nimic de văzut acolo.
- Nu știi să dansez, Gabriela! am răspuns necăjit. Maică-ta n-a avut timp să mă-nvețe.
- Nici eu nu prea știu! a ciripit ea. O să ne învățăm unul pe altul, da? Ce zici?
- Zic că... nu! Hai, nu te supăra, dar nu vreau să râdă de mine toți ghiolbanii ăștia. Mă scuzați, doamnă, nu mă

refeream la dumneavoastră. Evident, nici la dumneavoastră! am adăugat privind-l pe bărbatu-su'.

– Fie! Cum zici tu! a răspuns indispusă Gabriela. Poate... la următoarea nuntă a mamei! a adăugat ea. Nu-i timpul pierdut!

Am privit-o cum se îndepărta bombănind. Copilul acela minunat deborda de personalitate, iar eu ratasem șansa de a-i fi tată. Eram un idiot!

M-am dus la toaletă și m-am dat cu apă pe față. Îmi era rău, mâncasem prea mult și mi se făcuse greață. Înainte, pe vremurile mele bahice, beam în timp ce mâncam și mâncam în timp ce beam. Pe chestia asta, nu aveam nici pe naiba! Acum eram handicapat.

Am ieșit pe terasă și mi-am aprins o țigară. 1.801 a apărut imediat lângă mine. Era exact așa cum mă așteptam. Aveam și textul pregătit!

– Te rog să pleci! a spus el cu o privire neutră.

– Cum adică? Înainte să dau plicul? Ești nebun? I-am întrebat eu rânjind.

Doamne, cât de tare mă mânca palma! Poate că dacă aș fi băut ceva de pe masă, aș fi comis imprudența să-i trag „o petardă” sub bărbie. Însă eram treaz! Și aveam ceva de făcut. Și voiam s-o fac. Se apropia momentul.

– Ascultă! i-am spus calm. Știu că azi este o zi specială pentru tine. Nu mă întrerupe, te rog! Măcar atât merit și eu pentru faptul că mi-ai pus coarne. Ce, ai crezut c-am uitat? Așa ceva nu se uită!

– Tu ai avut șansa ta! a mârâit el uitându-se spre intrare.

„Te pomenești că vrea să-și cheme ceva întăriri, mi-am zis trăgând subtil cu coada ochiului spre intrarea restaurantului. Sau poate că și-a chemat deja. Da! Sigur sunt acolo vreo zece vlăjgani lași în spate care stau pitiți după ușa aceea și așteaptă doar un semn ca să vină și să mă toace. Fir-ai tu să fii de fătălău! Îți trebuie ajutoare, ai? Acum îți trebuie, dar când erai în pat cu femeia mea, nu-ți trebuiau. Pe mine n-ai vrut să mă chemi în ajutor,

egoistule! Stai un pic, Tiberiu! Ce pula mea gândești tu, măi! Cum adică să te cheme în ajutor? Ești cretin? Doaaamne!”

Mi-am tras o palmă și 1.801 a tresărit de parcă i-aș fi tras-o lui.

– Calmează-te! i-am spus. Ai mare dreptate: am avut șansa mea și-am ratat-o. Tocmai de aceea, deși mi-ai pus coarne acum opt ani, n-o să-ți scot rinichii pe cur. O să te las să trăiești în ziua cununiei tale. O să fiu pașnic și blând ca un mieluşel! Crede-mă! Și-ți promit că n-o să sparg toate geamurile de la restaurant și n-o să alerg pe mese, printre tacâmurile invitaților. Calmează-te! N-am să sar și n-am să mă legăn de candelabrul acela de cristal de culoare roz! N-am să iau la țintă pe nimeni cu doze de bere și , mai presus de toate, n-o să mă piș pe tortul miresei! Pentru că... vreau ca tu și cu ea să aveți doar amintiri frumoase! Știi... ziua nunții nu se uită niciodată. Eu unul o să plec îndată, o să dispar din peisaj foarte repede. Doar un singur lucru mai trebuie să fac înainte de asta.

– Și care ar fi acela? a întrebat 1.801 privindu-mă lung.

– Nu cine știe ce! am spus zâmbind. Vreau doar să vorbesc un minut între patru ochi cu mireasa. Fii bun și cheam-o. Doar un minut și, după aceea, m-am cărat!

– Un minut și eu am să fiu de față.

– Un minut și tu ai să te duci cuminte și-ai să bei ceva cu nașul și cu invitații! Doar nu crezi că vreau să-i fac vreun rău Miei? De fapt, s-ar putea să se întâmple invers! am adăugat îngândurat. În fine, o să-mi asum riscul. Cheam-o, chiar dacă s-ar putea să fie ultima zi din viața mea!

* * *

Nu s-a atins de rinichii mei! Mia chiar știa să se controleze. Nici măcar nu-i mai săreau scânteii din ochi.

Dar, asemenea Tabitei, am simțit în vocea ei că încerca să folosească FORȚA cu mine.

– Ce-mi aud urechile? a întrebat ea pe un ton coborât. Soțul meu spunea că ai de gând să faci pe nebunul și să ne distrugi nunta. Aud?

Eram amândoi în fața restaurantului. 1.801 se retrăsese, însă nu plecase de tot. Era, probabil, pe undeva, prin spatele ușii și pândea de acolo ca un fătălău fără coaie ce era! Simțeam cum ochii lui mă ardeau în ceafă!

Am întors capul în direcția aia și am văzut că cei zece vlăjgani lași în spate începuseră deja să se adune. Plutea ceva nesănătos în aer. Mirosea a pari peste șale și a bombeuri ascuțite în „traistă”.

– Cine, eu? am întrebat cu gura la ea și cu ochii la grupul de boi. De ce să-ți sparg nunta? Fii serioasă! Voiam doar să-ți spun ceva.

– Atunci spune odată și cară-te! a mârâit ea, apoi a adăugat amenințător: Și chiar așa ai zis, că vrei să te piși pe tortul meu?

Alți invitați începeau să se alăture grupului de pe hol. Nu era corect! Foloseau și femei. Cu zece derbedei mai puteam eu să mă descurc, dar să lovesc o femeie? Mama m-ar fi scuipat între ochi!

– Se uită lumea la noi ca la urs! am spus oftând.

– Un motiv în plus ca să dispari și mai repede! a zis ea, uitându-se cu coada ochiului spre grupul care tot creștea. Pe ușă a ieșit un grup de femei și au început să cotcodăcească toate deodată stricându-mi planurile. Hai mai încolo! a șoptit Mia, privind rușinată spre musafirele ei.

Am făcut câțiva pași, dar degeaba. Era jenant. Nu aveam intimitate! Nu puteam să schimbăm și noi două vorbe. Și mai ieșiseră încă vreo patru cretini burtoși la fumat.

Am privit în jur și-am găsit imediat soluția. Eu sosisem printre primii și parcasem primul. Mașina mea era la doar zece metri de intrare.

– Urcă un minut în mașină! Nu vreau să audă ghiolbanii ăștia tot ce am de gând să-ți spun.

– Nu zău? Și ce-o să spună lumea când o să vadă că mă sui în mașină cu tine? a mârâit ea strângându-și pumnii. Verigheta a sclipit pe pumnul ei stâng. Pumnul era mic, însă doar un bărbat tâmpit subestimează pumnul mic al unei femei.

– Imaginează-ți ce-o să spună când o să intru în sală și o să mă piș pe tortul miresei! m-am zborșit eu fără să mai țin cont de spectatori. Fă cum îți zic și plec în 60 de secunde! Un minut, înțelegeți?

Am intrat în mașină. Chiar și așa, tot se mai auzeau cotcodăcelile femeilor și hăhăielile bărbaților abțiguiți. Era clar, unii dintre ei se chercheliseră binișor.

– Dacă trec 60 de secunde și te prind că încerci să mai tragi de timp, te bat de te nenorocesc! m-a anunțat Mia. Spune ce-ai de spus!

Mi-am adus aminte de toate măturile pe care le luasem peste cap de la ea atunci când mă bătușem la ea în curte cu buruienistul acela. Avea dreptate, draga de ea! Nu era nevoie de poliție ca să se descurce cu unul ca mine. Mia și pumnii ei mici erau mult deasupra poliției!

– Iartă-mă! am spus plecându-mi privirea.

Mia s-a uitat mirată la mine.

– Ce?

– Iartă-mă! Asta-i tot ce voiam să-ți spun. Mă pun și-n genunchi, dacă dorești! Aici nu prea e loc, dar pot să ies afară și să îngenunchez lângă mașină.

– Stai dracului în mașină! a țipat ea, apoi a întors capul și s-a uitat la ghiolbanii din fața intrării. Cum adică să te iert, câine?

– Recunosc, sunt un câine! De fapt, sunt mai rău decât un câine. Un câine nu-și părăsește niciodată nici osul, nici cotețul. Eu însă am fugit. Iartă-mă!

– Pentru ce? Pentru c-ai fugit ca un nemernic?

– Îhî!

– Și pentru c-am ajuns pe drumuri, fără casă și fără serviciu din cauza ta? a continuat ea, aruncând fulgere din ochi.

– Mda, acum că îmi amintești de astea... și pentru astea, da. Iartă-mă! M-am făcut mic pe scaunul mașinii. Secundele treceau și tensiunea devenea de nesuportat.

– Băi, tu ești normal? a urlat deodată Mia, ca o isterică. Tu crezi că așa merg treburile în lume? Adică te caci la ușa mea și, după aceea, tot tu bați la ușa mea și-mi ceri mie hârtie igienică?

– Stai un pic! am bolborosit. Nu e chiar așa!

– Tu să taci, câine! a zbierat ea și pumnul ei mic cu verighetă s-a ridicat în sus.

– Tac, tac!

De data asta am luat pumnul direct în ochi. Am văzut stele verzi și am simțit cum obrazul dinspre ea se umflă ca un balon. Apoi a mai urmat încă un pumn. Și altul. Nici măcar n-am ridicat mâinile. Încasam și tăceam! Nu puteam să dau în Mia. Nu era cazul să mă apăr. Avea tot dreptul să mă ia la poceală. Am înghițit o gură de sânge sărat și am repetat gemând:

– Iartă-mă!

Mia m-a scuiptat între ochi și m-a înjurat de mamă, apoi a țipat furibundă:

– Mi-ai pătat rochia cu sânge, idiotule!

Lumea deja nu se mai ferea. Se uita la noi ca la circ. 1.801 a pornit bătos spre mașina mea. Își amintise, probabil, că era bărbat. Oricum, minutul nostru trecuse. Ce mai era de spus? Nu mare lucru.

Pe ușa restaurantului a ieșit tipul ăla burtos, care se lăudase că e naș. Era descheiat, transpirat de la dans, roșu spre vânăt la față și-și scosese burta în față. Mâncase omul! Probabil, și băuse cam mult. Acum avea și el chef de glume ca orice om afumat.

S-a proțăpît în fața intrării, clătinându-se pe picioare. Stătea ca un gabor în mijlocul străzii, cu picioarele

rășchirate. Asemănarea era izbitoare! Doar cascheta și bastonul reflectorizant mai lipseau.

Și a început să ragă, ca orice naș beat:

– Băăăi, s-a furat mireasa! Hă, hə, hə! V-am zis eu c-o fură înainte de miezul nopții! V-am zis sau nu v-am zis? He, he! Și apoi s-a dezechilibrat și s-a dus direct în cur.

Căzătura aia a fost pentru mine ca apăsarea unui buton. Nu știu nici până în ziua de azi ce fel de mecanism tainic s-a declanșat în capul meu, dar, în secunda în care curul nașului a făcut cunoștință cu preșul, mintea mea a intrat pe pilot automat. Am scos cu un gest natural cheile din buzunar, am pornit mașina și am apăsat tare pe pedala de accelerație. Până la fund!

Mașina mea avea un demaraj mai bun decât al Ninei, iar 1.801 era prost rău dacă avea impresia că mă mai poate ajunge din urmă. Iar Mia era și mai proastă. Ce naiba! Nu te apuci să dai cu pumnii în capul unui om aflat la volan. Pur și simplu nu se face chestia asta!

„*Inconștiente mai sunt femeile!*” mi-am zis încasând al nu știu câtelea pumn în ochi și privind cu celălalt vitezometrul. Aveam peste o sută cincizeci la oră. Dacă o călcam un pic mai tare, probabil, aș fi călătorit în timp.

Obrazul dinspre ea îmi paralizase deja. Putea să dea cât pofta!

– Măcar pune-ți dracului centura! i-am spus privind-o calm cu unicul meu ochi.

Am trecut de două ori pe roșu. A treia oară a fost cât pe ce să bușesc chiar mașina poliției. Sirena a început să urle în urmă. Girofarele se învârtteau ca săbiile laser din filmele cu cavaleri intergalactici. Acum Mia stătea cuminte ca un șoricel pe scaunul din dreapta.

„*Jur că asta-i prima și ultima mireasă pe care-o mai fur!* mi-am zis pipăindu-mi obrazul cu limba.”

N-a durat decât vreo două minute până când am scăpat de gabori. Și conduceam cu un singur ochi!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Repede se mai trec femeile

– Așadar?

– Așadar ce? am întrebat-o fără să mă uit la ea.

– Așadar m-ai adus aici! a continuat Mia cu brațele strânse la piept. Bun, bravo! Felicitări! Și mai departe? Ce-o să faci? O să mă legi și-o să dansezi în jurul meu dansul indian al războiului sau... ce?

– Lasă-mă un pic să mă gândesc, i-am răspuns, analizându-mă cu ochiul meu cel bun în oglinda retrozivoare. Uită-te și tu cum arăt, nenorocito! am țipat. Uite în ce hal m-ai adus!

Jumătatea dreaptă a feței mele era plină de vânătăi. Buza de sus era spartă și sângera. Ochiul drept nici măcar nu se mai vedea. Pleoapa era umflată ca o prună, iar în frunte aveam o zgârietură lungă cât o zi de post. Probabil de la verigheta ei. Ori de la unghii. Eram semidistrus! Arătam ca un semimonstru.

– Zi mersi că nu am tras de volan și nu te-am băgat în primul copac de pe marginea străzii! mi-a răspuns Mia liniștită. Așadar?

– Așadar ce? am urlat dând cu pumnul în volan. Ce mă tot fuți la cap, diavol de femeie ce ești?! O dată în viață am vrut să fac și eu ceea ce se cuvenea! O dată în viață mi-am zis și eu că trebuie să-mi cer iertare de la o femeie! O singură dată!

– Oh, ce să-ți spun... mi-a întors-o ea batjocoritoare. Mare sacrificiu ai făcut! Mai bine-ți vedeai de treabă! Am trăit foarte bine înainte să te cunosc. Am trăit acceptabil și după. Acum, încerc și eu să-mi refac viața și ghici cine apare! Tiberiu! Dar unde, pizda mă-tii, ai fost când crăpam de foame fără un ban în buzunar? Unde ai fost în toți anii aceia, cât am trăit într-un coteț de garsonieră și eu, și fetița

mea? Atunci n-ai simțit nevoia să vii să-ți ceri iertare? Acuma te-ai gândit să vii? Te pomenești că te-au dat gata remușcărilor! Ce să-ți spun!

Ascultând-o, mi-au dat lacrimile. Indiferent cât eram eu de nervos, lucrurile pe care mi le-a zis m-au întors pe dos. Îmi imaginam tot ce lăsasem în urma mea! Viața Gabrielei după ce fugisem ca un laș de mă-sa... Sărăcia lor și chinurile pe care le înduraseră... Totul mi-a apărut în față cât se poate de clar.

Da, eram un câine, așa cum mă numea Mia. Da, meritam toată nefericirea pe care o aveam în prezent. Și încă era puțin, față de cât rău lăsasem în urmă.

– Plângi ca idiotul! a spus ea nervoasă. Idiotule! Îmi vine să te pocnesc!

– Să nu dai! am spus eu tresărind, apoi am ridicat un deget și am atenționat-o: Gata cu pumnii, da?

– Pornește mașina și du-mă înapoi de unde m-ai luat! a spus ea rece. Nu mai dau, stai liniștit! Nu vreau să-mi murdăresc mâinile cu unul ca tine. Și așa mi-am pătat pieptul și mânecile cu „borșul” tău. La naiba, rochia asta e compromisă! Și am închiriat-o doar până mâine. Cum o s-o mai duc înapoi așa? O să trebuiască s-o plătesc! Câine afurisit! Pornește odată sau te iau iar la poceală! a urlat ea. Ce stai ca boul și te uiți la mine?

– Nu pot să mă mai întorc! am spus luându-mi mâinile de pe volan. Nu pot să te duc înapoi la omul acela!

– Omul acela a avut grijă de mine și de Gabriela atunci când tu păreai că ai intrat în pământ! a spus Mia privindu-mă cu dezgust. E un om bun! Tu n-ai cum să înțelegi asta. De fapt, tu n-ai făcut în viața ta măcar o singură faptă bună, câine afurisit! Tot ceea ce faci este să distrugi, să mânjești și să rănești! O faci chiar și atunci când, poate, ai dorit să faci ceva bun! Până la urmă rezultatul e tot un mare căcat. Din tot ce pui tu mâna se alege praful, așa să știi!

O ascultam pe Mia și vorbele ei spurcate. În urechi mi-au răsunat parcă, mai limpede ca niciodată, alte vorbe

spurcate, cele pe care mi le șuierase cândva Ella:
„*Dragostea ta este otrăvită!*”

Mi-am zis că putoarea de Ella, Dumnezeu s-o odihnească, avusese dreptate. Cum, necum, știuse! Mă ghicise! Vorbele ei mă urmăreau peste ani.

– Dar nu mai plânge că mă scoți din minți! a strigat iar Mia. Ce, ești copil? Ce tot bocești? Ce te smiorcăi? Halal bărbat! Uite cu cine mi-am irosit mai bine de trei ani din viață, fir-ar ei blestemați! Du-mă înapoi, în pizda mă-tii! E ziua nunții mele! Ce caut aici, cu tine?

Eram la marginea orașului, în plin câmp, exact în locul unde mă lăsase Nina după povestea cu restaurantul indian. Era lună plină și locul era luminat ca-n palmă. Mia a coborât din mașină și s-a uitat atentă la rochia ei. A înjurat lung folosind și câteva cuvinte în limba rusă, apoi s-a întors spre mine și mi-a spus scurt:

– Dă-mi o țigară!

Am fumat amândoi în tăcere. Am privit-o cu un ochi. Îmbătrânise mult. Se urâtise, era șleampătă.

„*Vai de mama ei! mi-am zis. Repede se mai trec femeile!*”

Afară se făcuse deja răcoare. Am început să tremur.

– Când mă gândesc că te-am iubit cândva, mi se face scârbă! a spus ea deodată, aruncând pe câmp țigara fumată pe jumătate. Nu știu ce-oi fi găsit la tine! Frumos nu ești. Deștept nu ești. Bani n-ai avut niciodată. Bețiv, ca și taică-tu', ești! Iar la pat... vai de capul tău. Cred c-am fost nebună!

– Ai mare dreptate! i-am spus împăciuitor.

– Spune-mi, a zis Mia privind-mă cu indiferență, dar spune-mi sincer... de ce ai fugit în ziua aceea?

– Mi-a luat Dumnezeu mințile.

– N-avea cum! a răspuns ea rânjind. De unde nu-i, nici Dumnezeu n-are ce lua! Bine, a continuat ea luându-și tâmplele în palme, spune-mi totuși ce vrei de la mine? Vrei să mă fuți? Ce vrei? Momentul adevărului, da? Ce vrei tu,

omule, de la mine? Mă vrei pe mine? Mă vrei înapoi? Ce vrei?

– Te vreau înapoi, da! am strigat. Habar n-ai ce viață ticăloasă am acum. Nici nu bănuiești!

Mia a început să râdă, dar nu era un râs vesel, ci unul isteric, nervos. Un fel de hârâială!

– De când am fugit de lângă tine, draga mea Mia, am ajuns să trăiesc cu o grasă nenorocită și egoistă. Am crezut că o pot controla, dar am ajuns sclavul ei, împuțita naibii! N-am iubit-o niciodată, nicio secundă! Am luat-o doar pentru banii ei. Când taică-su' o să crape, o să-i rămână ei toată averea. Adică mie! Am fost lacom, știu. Și am fost un tâmpit. N-am fost corect cu tine, iar Dumnezeu mă pedepsește acum pentru păcatele mele. Uite... nu-ți cer să mă accepți, îți cer doar să înțelegi: Toată viața am fost sărac și n-am mai vrut să fiu! Dar prețul pe care îl plătesc acum este prea mare. O urăsc pe nenorocita aia! Te vreau înapoi, Mia. Nu mă mai interesează banii scroafei și nu mă interesează dragostea scroafei. Femeia aia mă sufocă. Am ajuns o cârpă din cauza ei. Acesta este, de altfel, și motivul pentru care am părăsit-o. Am rugat-o pe Gabriela să-mi facă rost de o invitație exact în scopul ăsta, ca să vorbesc cu tine. Ca să te rog să mă ierți... Pentru Dumnezeu, Mia, primește-mă înapoi!

Ea s-a uitat lung la mine fără să-mi răspundă. Într-un târziu, mi-a spus încet:

– Tiberiu, dac-ai știi cât de mult te urăsc, ai fugi urlând! Ani la rând, simpla amintire a numelui tău mă umplea de venin. Te urăsc! M-am rugat să mori! Te urăsc și mai mult după ce mi-ai făcut azi! Dacă ura mea ar putea să ucidă, tu ai cădea fulgerat chiar acum. Și nu te uita așa la mine! Singurul motiv pentru care te-aș primi vreodată înapoi în viața mea și-n casa mea ar fi ca să te opăresc cu apă clocotită sau ca să-ți pun otravă în mâncare. Ține minte ce-ți spun: nu te juca cu mine! Și acum spune-mi motivul adevărat pentru care ai făcut tot circul ăsta. E ultima ta șansă ca să mi-l spui. Te ascult pentru ultima oară. Vorbește!

„Și-a dat seama! mi-am zis. Fir-ar al dracului! Și-a dat seama!”

Am scrâșnit din dinți și am privit-o iritat.

– Facă-se voia ta! am spus. În primul rând, vreau să-ți spun că tot ce ți-am mărturisit despre viața mea cu grasa aia este real. Și lacrimile mele de acum sunt tot reale. Dar, recunosc, nu te iubesc. Nu ești tu motivul pentru care vreau să fim din nou împreună. Gabriela este motivul! Lasă-mă să-ți explic, ca să înțelegi! Eu unul nu pot avea copii. Pur și simplu, din motive medicale, nu pot. Sunt aproape steril. Șansele sunt infime! Însă, o iubesc pe Gabriela ca pe copilul meu. În ultimele trei săptămâni mi-am dat seama de asta. Noi trei putem fi iarăși o familie! Gabriela poate fi iarăși fetița mea. O s-o adopt și-o să am grijă de ea! O să-mi spună „tată”! Gabriela îmi seamănă leit. De fapt, aproape că este copilul meu. Ce pula mea ai? De ce râzi?

Mia râdea ca o dementă și mă privea de parcă-i spusesem o glumă bună. Și-a șters fața cu palmele și mi-a spus privindu-mă ca pe un rahat de pe marginea drumului:

– Hai, pornește mașina și du-mă înapoi! O să discutăm pe drum despre asta!

* * *

Am pornit căldura în mașină. Cât stătusem de vorbă afară, îmi intrase frigul în oase. Ceasul de bord arăta ora unu și un sfert.

Și Mia mi-a vorbit așa:

– Tiberiu, ascultă bine ce-ți spun: mai degrabă o strâng de gât pe Gabriela cu mâna mea, decât să ajungi tu vreodată să te dai drept tatăl ei. Știi tu ce înseamnă să fii tată? Ai măcar habar? Mă faci să râd! Unde erai, dobitocule, când fetița mea plângea toată noaptea pentru că-i apăreau primii dinți de lapte? Pe unde mi-ai fost când o dureau gingiile de mușca din pătuț și nu mai voia să mănânce nimic? Și, peste un an, când a făcut vărsat de

vânt, iar eu o țineam de mânuțe ca să nu se scarpine, tu unde erai? Vorbește, spune! Atunci nu voiai să fii tată?

La patru anișori, mi-a făcut o febră de puteam să prăjesc ouă pe burtica ei și am fugit cu ea în brațe la spital! Eram disperată, eram ca o nebună, dar tu habar n-ai de toate astea, rahat cu ochi ce ești! Știi ce înseamnă disperarea unei mame? Avea convulsii și eu plângeam ca o proastă și mă agățam de toate halatele albe care trecea pe lângă mine! Și, știi ce? Nimeni n-avea timp ca să ne ajute! Toți erau grăbiți... ocupați! Și fetița mea murea cu zile chiar în brațele mele! Unde erai atunci, măi, nemernicule? Ai răsărit acum, când fetița mea are paisprezece ani? Apari ca un strigoi la nunta mea și ai tupeul să-mi spui că urlă paternitatea în tine? Îmi vrei fetița, hai? Crezi că dacă i-ai cumpărat de două ori înghețată asta te face tată? Sau, poate, crezi că dacă i-ai desenat doi iepurași cu carioca pe perete știi deja ce înseamnă să fii părinte? Tu vrei să crești copii? Tu, monstrule? Meriți tu copii?

Trezește-te! Poate c-ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu că nu te lasă să ai copii! Dumnezeu știe ce face! Ce vrei tu să-i înveți pe copiii tăi? Ce ai tu de oferit? Ceea ce te-a învățat taică-tu' pe tine? Ha! Căcat! Din șarpe, șarpe iese și din câine, câine! Întâi îmi zici că te-ai însurat cu femeia ta pentru bani și că trăiești într-o minciună, că aștepti să moară taică-su' ca să-i iei banii și... după aceea îmi zici că vrei să fii tatăl copilului meu? Eu nu știu cum de nu te-a trăznit Dumnezeu până acum! Tare mirată mai sunt, zău așa!

– Ei bine, i-am spus calm, o să fiu tatăl fetiței cu sau fără voia ta! Și las-o mai moale! N-a ajuns să mă judece pe mine o...

– O ce? a întrebat ea cu un zâmbet răutăcios. O curvă? În sfârșit, cățelușule, îți dai arama pe față! Ha, ha! Bravo! Asta este Tiberiu, cel pe care-l cunosc! Nu te-ai schimbat deloc, jigodie!

– Chiar mă doare-n cot de părerea ta! Dai din gură ca o moară stricăță! Slavă Domnului că mai am de mers doar

două minute și te debarc în brațele soțiorului tău! Zici că sunt același? Dar tu cum ești? Ai rămas și tu la fel exact așa cum ai fost totdeauna, o viperă! Și mai știi ceva? Mă bucur că te-am lăsat ca proasta în ziua aceea cu buchetul de mireasă în mână. Habar n-ai cât de mult am mai râs după! Cât despre Gabriela, ea mă iubește oricum, vaco, indiferent de părerea ta! Și-o să mă iubească și mai mult, cu timpul! Ți-a spus că ne vedem zilnic? Normal că nu! Se teme de tine, n-are pic de încredere în tine. O să fie chiar așa cum îți spun: în timp o s-o câștig pe fetiță! Și apoi, cine știe... într-o zi o să te părăsească și-o să se mute la mine. Socrul meu e rablagit, n-o s-o mai ducă mult. Și banii o să vină, iar eu o s-o adopt cât ai zice pește! Chiar așa, o s-o întreb chiar în seara asta pe Gabriela dacă...

– Trage mașina pe dreapta! a urlat Mia deodată.

Am parcat lângă bordură și m-am uitat la ea sfidător.

– Spune, dragă! Ce-ai în cap? Ce ți-a mai fătat mintea?

– Promite-mi că n-o s-o mai cauți niciodată pe Gabriela! a șuierat ea cu ură.

– Ha, ha! Proastă mai ești! Femeia tot femeie! De ce-aș face una ca asta?

– Ca să nu te reclam la Poliție pentru viol.

– Ceee? am îngăimat cu ochii holbați. Ce-ai spus? Dar cine, Doamne, iartă-mă, s-a atins de tine? Eu unul nu!

– Asta spui tu. Dar eu spun altceva!

– Ascultă, femeie... bagă-ți mințile-n cap! Nu mă sperii tu pe mine, da? Ei, drăcia dracului! Eu n-am violat pe nimeni în viața mea așa că... ăăă... Hai, las-o baltă!

Am privit-o îngrijorat. Toți nuntașii știau că furasem mireasa sau - în cazul de față - o răpisem. Aveam deja o sechestrare de persoane. Caz tipic, pedeapsă tipică! De la 3 la 10 ani. Și probabil că toți aflaseră deja că trăisem cândva cu femeia asta și-o părăsisem în ziua nunții. Acum revenisem, desigur, pe post de fost iubit turbat de gelozie, nu?

Bun! Aveam deja și un caz tipic de hărțuire sexuală, de la 3 luni la 1 an.

Lipsisem cam două ore și toată lumea putea să depună mărturie că plecaseră cu mine, nu cu altul. Sângele meu stropise din belșug rochia albă și imaculată a acestei mirese pure. Nu al altuia!

Aveam vânătăi pe față! Era normal să am, femeia își apăraseră virtutea! Oh, daaa! Victima inocentă se opusese agresorului! Era cuvântul meu împotriva cuvântului ei. Dacă trăgeam linie și făceam suma, rezulta... ce rezulta? O frumoasă tentativă de viol, asta se contura! Oare cât mai era „premiul” pentru tentativa de viol? Aha, de la 2 la 5 ani!

Ce importanță avea că n-o violasem? Ce dacă analizele medico-legale n-aveau să găsească nimic între picioarele Miei? Astea erau detalii minore! Ea putea să afirme că actul fusese întrerupt sau că folosisem un prezervativ și-l aruncasem după. Putea să spună orice! Putea să-și facă vânătăi... să-și tragă pumni în gură... să se zgârie...

Dumnezeule, eram nenorocit! Și, în plus, mă mai urmărise și poliția pe străzi. Fir-ar! Cu siguranță că-mi luaseră numărul mașinii, iar acum mă căutau de zor prin tot orașul ca să mă ducă pe sus la secție. Aveau nevoie de mine ca de aer! Toaletele unde se cufureau gaborii ăia grași aveau mare nevoie să fie spălate și lustruite! Mi s-a făcut rău.

„Ar fi în stare să mă înfunde! mi-am zis încremenit. Doar mă urăște! Unde mi-a fost mintea? Am avut minte, măcar? Da' de unde? Care minte? M-am băgat singur în gura lupului.”

– Promite-mi că n-ai s-o mai cauți niciodată pe Gabriela! a repetat ea amenințător. Dar ni-cio-da-tă! Ai înțeles? Nici la telefon, nici la școală... nicăieri!

– Mia...

– Promite-mi, că, altfel, dracu' te-a luat! Să știi că nu glumesc!

– Mia...

– Nu te juca cu mine, Tiberiu! Apropo, tu ai studiat Dreptul cât de cât, nu? Cât e pedeapsa pentru viol? De la cât la cât? Hmm... mă întreb ce pătesc oare cățelușii ca tine când ajung printre dulăii din pușcărie. Sunt sigură c-o să te împrietenești cu ei. O să-ți arate cozile! O să-i lași, vrând-nevrând, să se joace în curtea din spate. Curtea TA din spate!

– Încetează! am spus gemând.

„*Curva tot curvă! mi-am zis. Curtea MEA din spate? Asta chiar că mă urăște! O să... o să...*”

– Promit! am spus, lăsându-mi capul să cadă pe volan.

– Nu te-am auzit. Promiți că ce?

– Promit că n-o s-o mai caut niciodată pe Gabriela și că n-o să mai vorbesc niciodată cu ea!

– Acum te-am auzit! a spus ea liniștită. Mă bucur că am ajuns să ne înțelegem atât de bine, Tiberiu. Poate că nu ești chiar atât de prost pe cât te-am crezut. Hai, du-mă la nunta mea și dispari dracului din viața mea! Dar definitiv!

Am pornit mașina. Trebuia s-o duc cât mai repede înapoi la bărbatu-su! Înainte s-o omor!

Am găsit destul de ușor loc de parcare. Majoritatea nuntașilor își luaseră mașinile și se căraseră. Probabil că lăsaseră totuși plicurile.

– O plâng pe femeia cu care trăiești! a murmurat Mia, înainte de a coborî din mașină.

1.801 ne aștepta chiar în fața ușii. Cred că nu plecase de acolo nicio secundă. De fapt, m-am mirat că nu chemase poliția. Sau, poate, o chemase. Probabil, erau și ei pe undeva, înăuntru și mă pândeau de după ușa aceea alături de cei zece vlăjgani lași în spate.

– Nu m-am atins de ea! l-am anunțat pe 1.801 în timp ce coboram din mașină.

El a întors capul spre Mia.

– Nu s-a atins de mine! a confirmat și ea. Și-a cerut iertare pentru că a fugit atunci și... pentru tot răul pe care mi l-a făcut. Iar eu l-am iertat! Și a mai promis că n-o să ne

mai deranjeze niciodată. Nu-i așa? a întrebat ea, uitându-se tăios spre mine.

– N-o să vă mai deranjez niciodată! am mârâit eu cu nasul în pământ. Promit!

M-am îndreptat spre mașină, apoi m-am oprit lângă portieră și am privit peste umăr cu unicul meu ochi. Mia urca scările, iar 1.801 venea calm spre mine. Ce mai voia și ăsta?

Aha, uitasem! Am scos plicul cu bani din buzunarul hainei și i l-am întins.

– Poftim! Casă de Piatră!

În secunda următoare am căzut ca secerat și mi s-a rupt filmul dintr-un singur pumn.

În ochiul cel bun!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Cred că în Rai e nașpa

Când am deschis ochii (vorba vine, că erau amândoi disfuncționali) eram tot pe spate și tot lângă mașină.

Am ridicat timid mâinile și mi-am controlat os cu os.

„E limpede, n-am niciun os rupt! mi-am zis. Singura mea problemă este că nu văd. Poate c-ar fi timpul să mă sui în mașină și să mă car de aici!”

Degetele mele abile de orb au dibuit imediat plicul cu bani pe care cineva mi-l lăsase pe piept. L-am pus grijuliu în buzunar și mi-am deschis ochiul stâng cu degetele. După poziția stelelor, părea să fie cam ora două.

Până la urmă, 1.801 era totuși un fătălău: lovea mai slab decât Mia. Nu reușise nici măcar să-mi umfle ca lumea ochiul stâng. M-am ridicat, am intrat în mașină, mi-am pus regulamentar centura și-am plecat. Am aflat repede că se putea conduce, nu doar c-un singur ochi, ci și c-o singură mână. Cu stânga îmi țineam larg deschis ochiul stâng, iar cu dreapta făceam de toate: roteam volanul, schimbam vitezele, mă scobeam în nas și, desigur, îmi aprindeam țigara de la bricheta din bord.

Mașina mergea nestingherită pe bulevard pentru că, la ora aia, nu era țipenie în oraș. Dar mi-am forțat norocul: mi-a venit cheful să ascult un pic de muzică. Până am reușit să bag CD-ul la locul lui, volanul a luat-o razna, mașina s-a oprit brusc într-un stâlp de beton, iar eu am leșinat pentru a doua oară.

Airbagul mă lovise mișelește!

– Ești bine, omule?

Mi-am deschis din nou ochiul cu mâna. Un boschetar mă scutura de umăr. Omul mi-a deschis larg portiera, iar eu am coborât și am dat un ocol mașinii. Peste puțină s-o mai pornesc! Uleiul de la motor se scurgea liniștit pe asfalt, curgea pe sub mașină. Clar! Eram din nou pieton!

– Hei, ce faci? m-a întrebat boschetarul. Încotro? Nu stai să vină poliția?

– Stai tu! i-am răspuns liniștit.

* * *

– Dar știi că v-au bumbăcit bine! cotcodăcea taximetristul.

Probabil eram singurul lui client din noaptea aceea; avea chef de vorbă. Dar eu n-aveam!

– Unde mergem?

– Deocamdată, pornește și mergi tot înainte! i-am răspuns cătrănit. Nu prea știi nici eu unde mergem. La mine acasă în niciun caz! Mama e bolnavă de inimă și mai are și hipertensiune. Dacă mă vede în halul ăsta, moare pe loc. Auzi, se fumează la tine în mașină?

– Nu!

Am tăcut și am privit întunericul. Cu așa ochi distruși, nici nu aveam ce altceva să privesc. Dar, oricum, era noapte!

– Și nici la prietenul meu nu putem merge! Nu, nu! În niciun caz. M-a dat afară, fir-ar să fie! Să mă dea el pe mine afară? Auzi! Pe mine?! Gay nenorocit!

– Aveți un prieten gay? s-a auzit din întuneric vocea taximetristului.

– Nu mai am! Am avut. Pentru mine e ca și mort! Alfredo, nenorocitul...

„Totuși nu-i băiat rău, mi-am spus în sinea mea. Doar mi-a împrumutat bani pentru nuntă și mi-a mai dat și costumul ăsta de cioclu.

*Chiar așa! Oare o să observe că i l-am pătat cu sânge?
Nu cred! E negru.”*

– Păi, atunci unde mergem? a insistat șoferul.

– La nevastă-mea... ăăă... în niciun caz! am spus cu năduf. E o cutră grasă! Totul s-a terminat între noi! Mă disperă. E... autoritară. Îmi face mereu observații. A uitat cine poartă pantalonii în casă!

– Zău? A mea nu deschide gura în fața mea! s-a lăudat ăla.

– Înseamnă că putem merge la tine!

– Glumiți? a întrebat omul speriat. Am doi copii și... mai stau și cu soacră-mea.

– Bine, bine! l-am iertat eu. Atunci... probabil că o să mergem la un hotel.

– Mergem, dacă vreți, dar pun pariu că n-o să vă primească nimeni în halul ăsta! a spus el oftând. O să cheme poliția, iar poliția o să vă ducă la spital. N-ar fi mai bine să vă duc direct la spital? La Urgențe?

– Nu, mulțumesc! am mârâit. Ultima oară când am ajuns acolo, doctorul mi-a băgat un deget în... în...

– Unde?

– Dar ce dracu-i cu tine? am țipat. Ce mă tot freci cu întrebările? Auzi, știi ceva? Trage mașina pe dreapta! Stop! Cobor aici!

l-am plătit și mi-am continuat drumul pe jos.

„Unde naiba poate să doarmă un om în orașul ăsta? m-am întrebat, dând cu sete un șut într-o doză goală de bere.”

Apoi m-am oprit ca trăsnet. Mi-am întors încet capul și am privit doza. Desenul! Marca!

Aha... cândva fusese în ea o bere blondă. M-am apropiat de ea. Era frumos colorată și nu părea deloc veche. Era aruncată recent, probabil mirosea și acuma

bere proaspătă. A bere proaspătă și amăruie și... un pic acrișoară.

Și spumoasă.

Și cu gust de malț și orz... și hamei!

Cu siguranță că mirosea al dracului de bine.

Am cules-o de pe jos și am adulmecat-o. Mirosea... interesant.

Mirosea ca orice bere standard turnată într-un unghi de 45 de grade până la jumătatea paharului. Normal că până la jumătate! Doar trebuie să lași loc pentru spumă, nu?

„O fi un semn de la Dumnezeu? m-am întrebat. Oare Dumnezeu vrea să caut o cârciumă? La urma urmei, de ce nu? Ce te miri, Tiberiu? Ce dacă-i o simplă doză de bere? Oare nu-i tot un semn?

Vrei, poate, să se aprindă un tufiș din senin, ca pe vremea lui Moise? Sau vrei ca Dumnezeu să-ți cioplească niște porunci pe zece tăblițe din piatră? Asta vrei? Așteapă tu mult și bine! În ziua de azi, Dumnezeu lucrează pe căi mult mai tainice. Mai subtil!

Hai, nu te mai opune, necredinciosule! Doza asta goală îți indică voia Lui! Nu te sumeți! Cine ești tu ca să-i judeci Lui deciziile? Ești doar un fir de praf!”

Am privit încă o dată doza și lumina lămpilor de pe stradă a licărit vesel pe ea. Aha! Era o sclipire! O revelație!

„Doamne, care ai preschimbato apa în vin, mi-am zis pios, facă-se voia Ta!”

Am sărit de pe trotuar direct în fața unui taxi și mâinile mi-au țâșnit spre cer. Minune! Omul a oprit cu scrâșnete la doar o palmă de mine! Am intrat în mașină și i-am spus hotărât în timp ce închideam portiera:

– Taci și du-mă la cea mai apropiată cârciumă! Sau bar! Sau restaurant, nu contează! Dar să fie repede!

* * *

Două ore mai târziu, harul Domnului lucra de zor în mine. Mă cufundasem în extaz și contemplație. Acum totul avea un sens. Priveam lucrurile într-o altă lumină. Nu mai exista nicio taină.

– Mai dă-mi încă una mică! i-am spus barmanului pe un ton blând și mediativ.

Și atunci s-a produs apocalipsa: barmanul a refuzat să mă mai servească. Cică eram în stare de ebrietate. Era strigător la cer! Dar cine mă adusese în starea aceea? Nu el și cu Sfântul Duh?

Păi, dacă refuza să îmi îndeplinească până la capăt voința divină, însemna că nu era barman cinstit, ci un împruțat de vameș! Ba nu! Un fariseu nenorocit! Una spunea și alta făcea. Era un om cu două fețe! Un... un...

– Domnu'! Mă auziți? Vă rog să achitați nota și să plecați! Alo?! Domnu'!

Am scos plicul cu bani ca să-i dau Cezarului ce era al Cezarului. Măinile îmi erau cam amorțite și nu mai voiau să mă asculte, așa că l-am rugat pe fariseu să-și ia câți arginți îi trebuiau și să-mi bage plicul la loc, în buzunar. Am ieșit apoi sprijinindu-mă cu scârbă tot de brațul celui Iuda. Nici picioarele nu prea mai voiau să mă asculte.

La final, a fost totuși bun samaritan cu mine și m-a sprijinit creștinește de stâlpul din fața intrării.

– Saule, Saule! am zberlat. Așa-i că L-ai cunoscut pe Iisus?

Nu mi-a răspuns. Și-a făcut semnul crucii și a plecat, iar eu am rămas amețit în pustietatea aceea.

„Te pomenești că am fost adus aici ca să fiu ispitit?! mi-am zis, ținându-mă cu amândouă mâinile de stâlp.”

Credința mea era pusă la grea încercare! Simțeam că nu pot să ajung până la următorul stâlp. Distanța era diabolică. Satana plasase stâlpii din cincizeci în cincizeci de metri.

„Ajută-mă, Părinte Ceresc! m-am rugat fierbinte. Îndură-Te de robul Tău! Dă-mi iarăși un semn!”

Am privit în întunericul de dincolo de pleoape și am așteptat plin de credință.

Minune! În mai puțin de un minut, Dumnezeu mi-a dat un semn. Pământul s-a scuturat brusc și am auzit o bubuitură în urechea dreaptă. Constelații de toate culorile mi-au apărut pe dinainte, deși aveam ochii închiși. Apoi am văzut un curcubeu, cu înfățișare de smarald și opal. Apoi gigantice explozii solare.

„Așa da! mi-am zis. Să fie lumină!”

Și a fost lumină. Multă! Au fost fulgere nenumărate și multe bubuieli în urechea stângă. Nici măcar nu-mi simțeam trupul! Asemenea apostolului Pavel, urma ca doi îngerii să apară de nicăieri și să mă ia cu ei, ca să călătoresc în duh.

„Ce interesant! mi-am zis vesel. Deci privegherea mea a fost cu folos! Aceasta este ziua în care îmi voi întâlni Creatorul! Urmează să-mi primesc răsplata pentru că am păzit cuvântul Lui! Abia aștept!

Pe unde dracu' or fi îngerii ăia?”

– Haoleu! s-a auzit deodată vocea primului înger. Nu-i mai băga petarde, că-l omori!

– Taci, băi, muie! a răspuns al doilea înger. Nu te teme, că nu-l răcesc!

– Lasă-l, bre! Oprește-te!

– Îl las, îl las... gata! Hai, că io țin tira! Bagă-i mâna la caraiman! Vezi pe unde-i plicu'!

– E aici, la fereală. Iote-l!

– Fă-l încoa! Pfui... să-mi fut una! Ce de-a lovele are, husănul!

– Păi da? Păi daaa? Ne-am scos!

– Îhî! Se vede pe el că-i barosan! Costum de fițe, cravată...

– Văzuși, bre? Nu ți-am zis io din prima, când l-am ginit la bar?

– Da, coaie, ești meseriaș! Ia ușurează-l și de ceas! E șucar rău ceasul!

– O fi șucar, da-i al meu!

– S-o fut pe mă-ta! Dă ceasu'!

– Când or zbura porcii! E-al meu și gata! E-al m...

– Dă ceasu', că te sparg!

– E-al meu, să moară mama! E-al meu și gata! E-al meu, manca-ți-aș! E-al meeeu!

– Al tău, sandilăule! Al tău, nehalitule! Al tău... Hai, vezi ce mai are!

– Văd, văd! Tii... da' știi că-i matolit rău, fraierul! Vai de pizda lui! Zici că-i mort.

– Nu-i mort, că l-am mardit cu milă! Da' ce faci, haladituleee? Și ceasu', și mobilu'? Să te fut în gură! Dă-încoa' mobilu'!

– Bine, na-ți-l ție!

– Și nu mai fă din astea, că...

– Am glumit! Să-nebunesc!

– Ai glumit, tu-ți nația mă-tii? Faci poante? Vezi să nu fac și eu poante cu tine! Ce mai are?

– Nu mai are nimic! L-am curățat mișto! Ah... iote și niște chei!

– Da, văd și io cheile, da' nu văd mașina. Pe unde-o fi?

– Hă, hă! Auzi cum geme, gagiul! Zici că-i porc.

– Băi, muie! Ție-ți arde de dume, da' io chiar vreau să-i ciordesc mașina! Hai să-l trezim!

– Dă-l, mă!, în pulă! Ce să mai trezești la el?! Hai, mai bine, să ne ușchim! Ori aștepți potera?

– Diliu mai ești! Care poteră? Muialiii sforăie la ora asta.

– Băi, eu îmi bag pula! Io nu mă risc! Nu vreau înapoi la bulău!

– Că bine zici! Mă piș pe mașina lui! Hai să ne ușchim, dracu'!

„Dacă ăștia sunt îngeri, am gândit trist, înseamnă că în Rai e nașpa!”

Apoi n-am mai gândit nimic.

Absolut nimic!

SFÂRȘITUL VOLUMULUI III

MESAJUL AUTORULUI

Bine m-ai găsit și bine te-am găsit!

Sunt chiar eu, **Uirebit**, scriitorul tău preferat!

Sper că romanul meu ți-a fost pe plac și, dacă vrei să te revanșezi, te aștept pe Goodreads, Facebook sau Twitter ca să scrii câteva cuvinte despre asta!

În curând voi publica și **volumul patru**, așa că... ține aproape!

Te aștept neapărat și pe pagina mea oficială

www.uirebit.com